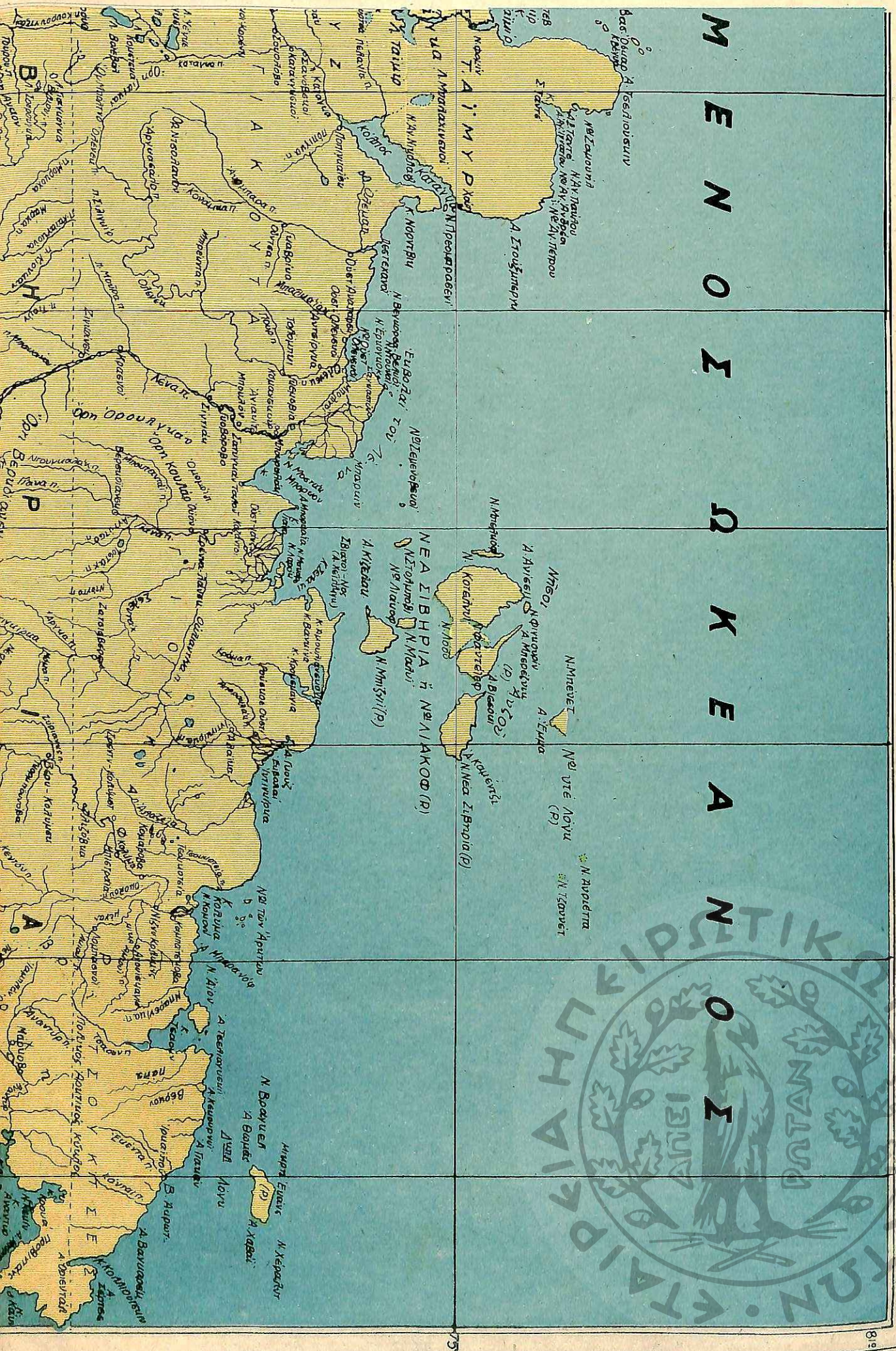

19° 105° 20° 120° 21° 135° 22° 150° 23° 165° 24° 180°

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
Για κάθε απάντηση, δικά μας δημοσιεύσεως δαχ. 10

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός Δερματολόγος

ΠΕΝΘΗ ΟΙΟΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ Α
ΡΑΞΙΑΣ "ΩΣΤΕ ΣΤΡΑΦΗΤΕ ΠΡΟΣ ΑΥ
ΤΗΝ. ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΙ ΔΕΟΝΟΤΗΤΕΙΣ ΕΚΔΗ

A close-up photograph of a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a dark, irregular stain along the right edge. A small, dark mark is visible near the top center. The page is set against a dark background.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

BIBΛIOΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΥΠΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΔΩΡΕΑ

HMEPON

AP16

Θ ΙΑΤΡΟΣ ΖΗΣ

μάκι όμως τὸ πρόσωπο τῆς κοπέ-
λας ἔδειχνε μιὰ παράξενη ἀγωνία.
Ἦταν ἓνα προσώπου, ζωγραφι-
στὸ, μελαγχολικὸν, σάν τὴν ἀνοιξί-
μὴ χελεὶ φουσκωτὰ, πού καθόσθι
σφιγγόνταν τώρα ἔδειχναν πὺς
παλαιάτικη τὴν φυσιολογία τῆς
κοπέλλας. Τὰ μάτια τῆς μαύρα,
ἀστραφτερά σάν διαμάντια, ἦσαν
ἐξαιρετικὰ ὁμορφα καὶ τὰ δύο
λευκὰ τριαντάφυλλα πού ἦσαν πλε-
γμένα στὰ κατὰμαυρα μαλλιά τῆς
τῆς ἔδειχναν ἓνα ζωντανό λου-
λούδι.

— Ἐκανε μέσα δύο δῆματα δευ-
σαστισμένη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κό-
σμου πού ἐστράφησαν ὅλα ἐπάνω
τῆς.

Ἡ Μάρθα Φερνέζ ἐτρεξε κον-
τὰ τῆς.

— Μὰ τί συμβαίνει; ῥώτησε ἡ
Λίλια μὲ φωνὴ θορυβίαν. Γιατί ἔ-
κλεισαν ἐτοὶ ἐξαφικὰ οἱ πόρτες;

— Πάμε στὴν κἀμαρὰ μας καὶ
θὰ σοῦ πῶ, ψιθύρισε ἡ Μάρθα.

— Δὲν τὰ μάστατε, ἀγαπητὴ μου
δεσποινίς Φερνέ; ἐφώνησε ἡ κυρία
Ρουζέ. Δὲν τὰ μάστατε;

Ἡ Λίλια στριφογύρισε τὰ μά-
τια τῆς γύρω ἀνήσυχτα.

— Κυρία Ρουζέ, εἰπε ἡ Μάρ-
θα κοφτά. Σὰς παρακαλῶ πάρα
πολύ νὰ μὴ ἀφήσετε ἐμένα νὰ
πῶ τὰ νέα σὲν ἀνεψιά μου.

— Ὅλοι ἐκκίττασαν τὴ θεὰ καὶ
τὴν ἀνεψιά μὲ μάτια περίεργα καὶ
ἐκθρονικά. Ἐνας νεαρὸς ψιθύρισε,
καθὼς περνοῦσαν, τραβώντας γιὰ
τὸ δωματίου τους:

— Θὰ σὲ κλειδῶσθι πάλι, Λι-
λίας!

Ἡ Μάρθα ἐστράψε μέσα τὴ μι-
κρὴ καὶ ἐκλείσε πίσω τους τὴν
πόρτα.

ΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΑ

Σὲ λίγο, ἓνας λυγρὸς ἀκούστη
κε ἀπὸ τὴν κλεισμένη πόρτα.
Περαιστὴν σὺν κρεββάτι τῆς. Ἡ
Λίλια, ἀδισφορῶντας γιὰ τὴν του
ἀλέτητα τῆς ἀναταραχῆς ἀπὸ
τοὺς λυγμούς.

— Θέμ μου... Θέμ μου! ψιθύ-
ρισε, γιατί τὸ ἔκαναν αὐτό, γιὰ
τί τὸ ἔκαναν;

— Ἐώρα σῶπα. Ἐλεγε ἡ θεὰ
ἀκουμπώντας τὰ χέρια τῆς δευ-
στά μαλλιά τῆς κοπέλλας.

Ἐφώναξε πολλὰ ὥρα ἐτοὶ ἡ μι-
κρὴ Λίλια. Ἡ Μάρθα δὲν ἐβρίσκει
τίποτε ἄλλο νὰ τῆς πῇ παρὰ τὸ
δεῖλὸ αὐτὸ «Σῶπα».

Τὸ χερί τῆς ἦταν παγωμένο κα-
θὼς ἀκουμποῦσε σὺν κεφαλῇ τῆς
κοπέλλας.

Ἀξαφνὰ ἡ Λίλια σηκώθηκε.
— Θὰ πάω μέσα στὴν κἀμαρὰ
τοῦ νὰ τὸν δῶ! εἶπε θορυβίαν.

Ἡ Μάρθα σηκώθηκε καὶ αὐτὴ.
Στάθηκε ἀπέναντί ἀπὸ τὴν κο-
πέλλα, σάν νὰ θέλει νὰ τῆς κλείσει
τὸ πέρασμα.

— Ὅχι, εἶπε σιγὰ μὲ θετι-
κά. Λίλια! Σὲ ἐξοικειώ! Ἡ σὺ
γιὰ εἶνε κρίσιμη. Ἐκείνου καλὰ
γλῶσσιν εἶνε δυνατόν νὰ πῇ ἐνὶ
στὴν κἀμαρὰ τοῦ; Αὐτὸς εἶνε ὁ
ναύαρχος.

— Ὁ γιὰ τὸν φόβον φοβᾶ-
ται γιὰ τὴν ζωὴν του... Ἀπὸ σὺ
γιὰ σὺ σὺ σὺ σὺ σὺ σὺ σὺ σὺ σὺ
μὰ. Τὴ θεὰ ἔχεις ἐνὶ στὴν κἀμα-
ρὰ τοῦ...

— Μὰ τὸν ἀγαπᾷ! ἔκανε ἡ
μικρὴ δογκάζοντας τὰ χέρια τῆς
ἀπὸ ἀπελπισία.

— Ἀν θέλῃς ἡ μοῖρα νὰ σὲ
σώσῃ ἀπὸ αὐτόν, παρὰ τὴ θέλη-
σιν σου, εἶπε σιγὰ ἡ Μάρθα, εἰ
μποροῦμε νὰ κάνουμε...

— Ὅχι, δὲν! ἐφώνησε ἡ Λίλια
θρογνῶν. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω...
Δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνω ἐτοὶ καὶ
νὰ μ' ἀφήσῃ...

— Σῶπα! Τὴ λέει... Ἐρεῖς
τί λέει... Τὴ ὑποχρεῖται ἔχει ὁ
ἀπέναντί σου; Καὶ τί θὰ πῶσθι
ἐν ὁ ἀφήσῃ...

Ἐσήκωσε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια
τῆς πινυμένα στὰ δάκρυα καὶ ἔ-
κτταξε τὴ θεὰ τῆς.

— Δὲν καταλαβαίνει ἐνὶ, εἰ-
πε μὲ ἀπελπισία. Πού μπορεῖ νὰ
καταλάβῃς ἐνὶ θὰ πῇ ἀνάστη;

Τὸν πόνο σου δὲν τὸν καταλά-
βαινε. Ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸν
Κλώντ Ρενώ, ἦταν μιὰ τρέλλια.
Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσῃς.
Ἐσὺ νομίζεις πὺς ἦταν ἡ μεγὰ
ἀγάπη. Ἐγὼ δὲν ὅμως σοῦ λέω
καὶ τώρα πού τὼς νὰ εἶνε πὺς
νεκρὸς αὐτὸς πὺς κοντὰ σ' αὐ-
τὸν τὸν ἄνδρα μονάχα καταστρο-
φὴ σὲ περιμένει καὶ τίποτε ἄλ-
λο.

— Ὅχι, δὲν! ἐφώνησε ἡ μικρὴ
μὲ λυγμούς. Μὲ περιμένει ἡ εὐ-
χία κοντὰ του. Πόσος ἦλθε καὶ
μὰς ἐγκρέμει τὴν εὐτυχία μας
ἐτοὶ... Πόσος ἦλθε καὶ μὴν
ἐρριζώσε τὴν καρδιά μου...

Ἀχ, θεὰ Μάρθα... ἂν ἦσαν
μυῖτερα μου, ἂν ἦσαν γυναικὰ
πανδρεμένη καὶ οὐ θὰ καταλά-
βαινε πὺς εἶνε σάν νὰ μοῦρι-
ξαν ἐμένα στὴν καρδιά μου τὴν
σοφία... Θὰ καταλαβαίνει πὺς
ἂν πεθάνῃ αὐτὸς θὰ πεθάνω καὶ
ἐγὼ...

— Πού ἦσαν δεῖν εἶνε τὸ
κακό; ῥώτησε ἡ Μάρθα δίχως νὰ
κυττάξῃ τὴν ἀνεψιά τῆς. Γιατί δὲν
ἦσαν μὲ τ' ἄλλα κορίτσια στὴν
θεράντα;

Ἐδίστασε ἡ κοπέλλα. Ἀξαφνὰ
ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ
θεὰ τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἀπλωθή-
καν γεμάτα πυρετὸ στὰ μάτια τῆς
Μάρθας. Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούσθη,
κε σκληρῇ.

— Θέλεις νὰ ξέρῃς πὺς ἦσαν;
Ἐλπίστεν θὰ τὸ μάθῃς. Ἦσαν
ἐξῶ ἀπὸ τὸν κῆπο, σὺν δρόμο
τὸν ἐπεριμένα.

— Για νὰ φύγῃς μαζί; ἔκανε
ἡ Μάρθα σιγὰ.

— Ναί, γιὰ νὰ φύγωμα μαζί.
Ἡ μικρὴ δὲν κατέβασε τὰ μά-
τια κάνοντας αὐτὴ τὴν ὁμολογία.

Ἡ Μάρθα ὅμως κατέβασε τὰ δι-
κά τῆς σὲ λίγο θέλησε νὰ σὲ σῶ-
σῃ, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πὺς ἔ-
μοιαζε σὲ θογγητὸ.

— Ἡ μοῖρα εἶνε τυφλὴ, ἐφώνη-
σε ἡ κοπέλλα. Ἦλθε νὰ χαλάρῃ
τὴν εὐτυχία μου...

— Τὴ κακὴ ἔκανα;... Τὴ κακὴ
ἔκανε καὶ αὐτὸς;...

— Λίλια ἐνὶ δὲν καταλαβαί-
νει τὸ κακὸ πὺς ἔκανε. Αὐτὸς
ὅμως τὸ καταλαβαίνει. Σὲ προει-
δοῦντα. Ἐρεῖς μὲ ποιοὺς σκο-
ποῦ σὲ παρέρυσε νὰ τὸν ἀκα-
λοῦσθῃς. Καὶ εἶπες τὴν ἀμνα-
σία νὰ πεισθῇς... Μιὰ στιγμή
ἀφρότερη νὰ εἶχε συμβῇ αὐτὸ
πού συνέβη, θὰ ἐρισκόσεν τῶ-
ρα μόνη μὲ αὐτόν, μακριὰ μου.

Σταμάτησε καὶ μὴ ἀνατριχί-
λα ἐπέρασε σ' ὅλο τὴν τὸ κορ-
μί.

— Θὰ ἐρισκόμην μακριὰ σου
καὶ ἐφώνησε ἡ Λίλια. Θὰ εἶχα
πὶ σῶσθι ἀπὸ σένα ἀπὸ τὸ φύ-
λαγιά σου, ἀπὸ τὴν κακία σου.

Σταμάτησε καὶ ἡ κοπέλλα λῆ-
χανισμένη.

Ἡ Μάρθα ἐσπίεσε τὰ χέρια τῆς
ἐπάνω σὺν στήθος τῆς λέει καὶ τὰ
λόγια τῆς μικρῆς ἦταν μαχητικὰ
καὶ ἦθελε νὰ προσταθεῖ. Εἶπε,
μετὰ κάμποιση ὥρα μὲ γλυκερὰ
φωνή:

— Συνήθισα τὰ σκληρὰ σου
λόγια, μικρὴ μου Λίλια. Σὲ συγ-
χωρῶ καὶ σήμερα, σὲ συγχωρῶ
πὺς πολλὰ ἀπὸ ἄλλες φορές, γιὰ-
τί σήμερα ὁ πόνος σὲ κάνει νὰ
μὴν ξέρῃς τί λέει... Μικρὴ μου
Λίλια... Θάθελα τόσο νὰ σὲ ἴδῃ
εὐτυχισμένη!

Τὰ μάτια τῆς Μάρθας ἐπλή-
μυρισαν ἀπὸ δάκρυα. Ἡ Λίλια
στάθηκε καὶ τὴν ἐκκίταξε μιὰ σὺ
γιὰ. Ἐπειτα εἶπε πὺς μαλακὰ κ' ἔ-
αυτῇ.

— Θεὰ Μάρθα!... Εἶνε ὅλη
θεὰ δὲν ξέρει τί λέει... Μὰ νὰ
ᾄδῃς ὥρες μὲ πᾶναι ἀπαιτί-
σια. Καταλαβαίνω πὺς δὲν μπο-
ρεῖς νὰ μὲ σώσῃς ἐνὶ, ἐνὶ
ἂν εἶχα μῖτερα, θὰ ἦταν διαφο-
ρετικὰ. Ὡ, εἶμαι ἄτυχη δυστυ-
χισμένη. Οἱ ἀνδρῶν πὺς δὲν μ' ἔ-
αγαποῦσαν πεθαίνουν. Ἡ μῖτερα
μου ἐπέθανε σὺν γέννα ὁ Κλώντ
πεθανε...

Ἐνας λυγρὸς τὴν ἐσταμάτησε.
Ἐπειτα τὰ μάτια τῆς ἀνοιξαν πᾶ-
λωρια.

— Τὴ εἶπα; ἔκανε θρογνῶν. Πέ-
θανε; Ὅχι, δὲν. Δὲν θὰ πεθάνῃ
ὁ Κλώντ! Θέλω νὰ πάω κοντὰ
σου, θεὰ Μάρθα! Ἐ, ἀκούς; Θὰ

μ' ἀφήσῃ νὰ πάω κοντὰ του!
— Λίλια, Λίλια μου! Καλὴ
στιγμὴ! Σὲ ἔκτενω, δὲν αὐτὴ τῇ

Ἡ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀνὴρ.
Εἶος νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη. Δὲν
συλλογίζεσθαι νὰ σὲ πανδρεύῃ...
Σὲ τοῦ εἶπε, τὸν ἔκουσα μὲ τ' αὐ-
τιά μου πὺς τῶλεγε... Δὲν μὲ ἔ-
πίστεψες. Πίστῃ μὲ τώρα!

Ἄν δὲν ἦταν ἐτοὶ τὰ πράγματα,
δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ σοῦ ἔ-
παγορεύω νὰ τὸν ἴδῃς σὲ μιὰ
τέτοια στιγμή... Μιὰ μέρα ἐλπί-
ζω νὰ δοῦσθῃς τὸν Θεὸ πὺς ἔ-
λειψε ἀπὸ τὴ ζωὴ σου αὐτὸς...

Ἐρριζώσε τὴν καρδιά μου...
Ἐρριζώσε, πὺς σὲ λατρεύει κοντὰ
σὺν νέον αὐτόν πὺς τὸν ἐπεριφύ-
νησε ἐτοὶ ἀπὸ μιὰ τρέλλια. ἔ-
πειθὴ ἐβρέθηκε σὺν ὅλῃ σου ἔ-
κας ἀπαύστη...

— Σῶπα! ἐφώνησε ἡ Λίλια.
Σὺ δὲν ἀνυπομένεις νὰ μιλᾷς ἐτοὶ
γιὰ τὸν Κλώντ Ρενώ...

— Λίλια... Δεῖξέ μου λογικὴ...
Πὺς μου ὅτι παραδέχασαι πὺς ἡ
μοῖρα σὲ ἔσωσε ἀπὸ μιὰν ἀνε-
πανδρεμένη καταστροφὴ. Πὺς μου
θέλεις νὰ φύγῃς μαζί του;

Ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας ἐτρέμε καὶ
τὰ μάτια τῆς ἐκκίτασαν ἰκετευτι-
κά τὴν κοπέλλα. Τὰ χελεὶ τῆς
μικρῆς ἐτρέμαν καὶ αὐτὰ, τὰ μά-
τια τῆς πετούσαν φλόγες.

— Ὅχι! εἶπε σφιγγοντας τὴς
γροθιές τῆς. Ποτὲ δὲν θὰ πῶ ὅτι
ἐσώθηκα. Θὰ κλαίω σ' ὅλη μου
τὴ ζωὴ ἐνὶ πᾶσι τίποτε ὁ Κλώντ.

— Ὅχι! Ὅχι! Ὁ Κλώντ θὰ
τόσο νὰ! Πρέπει νὰ πάρῃς τὰ
πράγματα ὅπως ἦσαν. Πρέπει νὰ
προσπαήσῃς νὰ κάνῃς τὸν Ἐρ-
νέστο νὰ ἐξαχθῇ τὴν τρέλλια σου
γιὰ τὸν ἄλλον. Πρέπει νὰ γίνῃς
γρήγορα γυναικὰ τοῦ Ἐρνέστο.

— Ὅχι! Ὅχι! Ὁ Κλώντ θὰ
ζήσῃ. Καὶ ἐγὼ θὰ γίνω γυναικὰ
τοῦ Κλώντ! ἐφώνησε ἡ Λίλια.

— Ὁ Κλώντ δὲν θὰ ζήσῃ, εἰ-
πε ἡ Μάρθα σιγὰ.

Τὴν ἐστήλωσε ἡ κοπέλλα μὲ μὰ
τια πὺς ἔκαigan σάν φωτιά. Κι
ἔξαφνὰ, μὲ φωνὴ θορυβίαν, σιγὰ,
ἀλλὰ σταθερὰ ψιθύρισε τὴν τρο-
μερὴ τὴ λέει:

— Σὲ μισᾷ!...
Σάν νὰ εἶχε δεχθῇ χτύπημα
ἔκανε δύο δῆματα πᾶν ἡ Μάρθα.

— Δὲ μὴν εἶπες τὴν ποτὲ αὐτὴ
τὴ λέει, Λίλια εἶπε σιγὰ.

— Τώρα ὅμως σὺν λέω καὶ
σὺν ἐναλλάξ... Σὲ μισᾷ...
Εἶμαι δυστυχισμένη κοντὰ σου.
Δὲν θέλω νὰ σοῦχα καμμιὰ εὐγνω-
μοσύνη. Πὺς ἐτοὶ ἐνὶ μ' ἀνδρεῖς
καὶ ἐκπίστες νὰ μ' ἀναδρεῖς.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ. Ἐ-
πρεπε νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνω κ' ἔ-
γὼ μαζί μὲ τὴ μῖτερα μου. Ἡ
θεοὺς τὸν παθὴν εἶνε κοντὰ
σὺν μῖτερα τους. Κανένα παιδί
δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε εὐτυχισμένο χω-
ρὶς τὴν μῖτέρα του. Ἐσένα σὲ
μισᾷ!...

Σταμάτησε λαχανισμένη. Ἡ
Μάρθα ἔπρεπε τὸν πρῶτὸν σιγὰ.
Ἐνόμενος πὺς ὅλα ἐγύριζαν γύρω
τῆς. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, θορυβί-
α δῆματα σὺν διάδρομο τὴν ἔκαναν
νὰ πεταχθῇ.

— Ἡ ἀστυνομία, ψιθύρισε καὶ
ἐστήλωσε τὰ μάτια τῆς σὺν πόρ-
τα.

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Τυπικὰ ἀστυπρὰ, ἔγινε ἡ πρό-
χειρὴ ἀνάκρισις στὴν πανσιὸν
«Χάρας».

Ἡ κυρία Ρουζέ εἶπε ὅτι ἦταν
ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς
πελάτες ὁ Κλώντ Ρενώ. Δὲν ἐβρί-
σκε λόγια νὰ τὸν ἐπαινήσῃ. Οἱ
ὅλοι ἐνοικοὶ μισοῦσαν μὲ τὴν
μεγαλύτερη συμπάθεια γι' αὐτόν.

Κανένας δὲν εἶχε τὴν ἐλαχιστὴ ὀ-
πόνοια. Ἐχόρευε, εἶπαν, ὡς τὴν
τελευταία στιγμήν μαζί μὲ τοὺς
ἄλλους νέους στὴν θεράντα. Δυὸ
κοπέλλες παρατήρησαν σὲ μιὰ
στιγμὴ πὺς ἔμπαινε μέσα σὺν
διάδρομο, τὴν ὥρα τοῦ τελευταίου
βῆστος. Ἀμέσως μετὰ ἀκούσθηκε ὁ
πυροβολισμός.

— Ποῖος ἔλειπε ἀπὸ τὴν θεράν-
τα ἐκείνη τὴν στιγμήν; ῥώτησε ὁ
ἀστυνόμος.

Μερικοὶ ἀποκρίθηκαν ἀμέσως
πὺς ἔλειπαν αὐτῇ. Γιὰ διαφόρους

λόγους. Ἐλείπαν πέντε - ἔξη ἀπὸ
τοὺς ἐνοικοὺς τῆς «Χάρας», ἔ-
κείνη τὴν στιγμήν τοῦ ἐγκλήματος.
ἀπὸ τὴν θεράντα καὶ ἐρίσκονταν
μέσα σὺν κτήριον. Ὅλοι ὅμως δι-
καλολογῶσαν ἀπλὰ καὶ πεντικὰ
τοὺς λόγους πὺς ἐρίσκονταν μὲ
σα. Μιὰ κυρία εἶχε μὴ γιὰ νὰ
πάρῃ τὸ παλτό τῆς. Μιὰ νῆα μὴ
τέρα γιὰ νὰ δῇ ἂν κομμάτι τὸ
παιδί τῆς. Ἡ Μάρθα Φερνέζ εἶχε
μὴν σὺν δωματίῳ τῆς πρὶν ἀρκε-
τὴ ὥρα, ἐπειδὴ τὴν πονοῦσε τὸ
κεφάλι τῆς.

— Ἰσως ἐπειδὴ ἐδέλεπε τὴν
ἀνεμῶνα σὰς νὰ χορεύῃ ὑπὲρ τὸ
δεῖν πολλὰς φορές μὲ τὸν καμμέ-
νο τὸν κύριο Κλώντ Ρενώ, ἔκανε
ἡ κυρία Ρουζέ, μὲ δάδυ τάχα χα-
μόγελο.

— Ἐρεῖς πὺς ἐρίσκονταν δε-
σποινίς ἐκείνη τὴν ὥρα; ῥώτησε
ὁ ἀστυνόμος τὴ Λίλια.

Ἡ κοπέλλα ἔγινε κόκκινη, φω-
τιά.

— Ἐγὼ; ἐτραύλισε. Δὲν ἦσαν
στὴν θεράντα.

— Πού ἦσαστε λοιπόν;
Τὰ μάτια τῆς Μάρθας σπληνῶθη-
καν σὺν μικρὴ μὲ πρόμο.

— Ἦσαν... ἦσαν... ψιθύρι-
σε ἡ Λίλια... Ἦσαν ἀπὲξ ὁ
πὺς τὴν πόρτα... ἀπὸ τὴν περὶα
πού δίνει πρὸς τὸ δρόμο...

— Καὶ γιὰτὶ αὐτὸ; ἔκανε ὁ
ἀστυνόμος σπληνῶντας τὰ μάτια
τοῦ ἀστυπρὰ στὴν κοπέλλα.

Ἡ Λίλια ἐκκίνησε πὺς πὺς πὺς.
— Ἀχ, γιὰτὶ... γιὰτὶ...
Σταμάτησε καὶ τὰ δάκρυα μὰ
ζήτησαν σὺν μάτια τῆς.

Ὁ ἀστυνόμος συνωφρόνησε. Ἡ
στῆσις τῆς Λίλιας ἦταν γιὰ τὸ ἐ-
παγγεματικὸ του μᾶτι, ὁποῖτη.

— Χμ! ἔκανε ἐξοφροῦντας. Δὲν
μπορεῖτε νὰ δικαιολογήσετε τί
δουλεῖα ἔχατε ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπλ-
τι, δεσποινίς;... Εἶνε ὅμως ἐξ-
δαῖρ ὅτι ἦσαστε σὺν δρόμο;...

— Μὰ ἀφοῦ σὰς τὸ λέω; εἶπε
ἡ κοπέλλα ἀπελπιστικῇ.

— Μήπως, κατὰ λάθος, ἐρισκό-
σατε ἐκείνη τὴν στιγμήν σὺν διά-
δρομο;

Τὸ αἷμα ἐφούντωσε σὺν μάγου.
λα τῆς νέας καὶ ἔπειτα ἐφύγε μὲ
μῖα. Τὰ μάτια τῆς ἐμεγαλύνονταν...

Πρῶτὴ φορὰ καταλάβε πὺς τὴν ὀ-
πωπεύονταν αὐτὴν ὁ ἀνακριτὴς καὶ
μάλιστα πὺς τὴν ἀφῆνε νὰ κατα-
λάβῃ τὴν ὕποψία του.

Ἡ Μάρθα ἐστράφηκε ῥίσι τὸ μὴν
τῆς σὺν δακτύλῳ τῆς καὶ τὸν
ρέλαιο ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς. Ἀ-
νοῖγε τὰ χελεὶ τῆς σάν νὰ ἦθελε
νὰ μιλῶσθι καὶ πάλι τὰκλινε σου
δα. Ἡ Λίλια στεκόταν δυστυχί-
σμένη.

Μὰ ἡ καμριέρα ἡ Ἄννα πετὰ,
χῆθηκε.

— Ὅχι, δὲν ἦταν σὺν διάδρο-
μο ἡ δεσποινίς Λίλια, εἶπε.

— Εἰσὶ σίγουρον; ἔκανε ὁ ἀ-
στυνόμος. Δὲν μπορεῖ νὰ μῆκε μὲ
σα ἀπαράτηρη;

— Ἡ δεσποινίς Φερνέ, ἔκανε ὁ
κρηπουρὸς πὺς δαυοῦσαν. Ρω-
τᾶτε γιὰ τὴν δεσποινίδα Φερνέ;

— Ναί... τὴν εἶπες;

— Ἡ δεσποινίς Φερνέ, εἶπε ὁ
γέρο, κρηπουρὸς, μόλις ἄρχισε
τὸ τελευταῖον βῆμα κατέθηκε ἀπὸ
τὴν θεράντα καὶ διάδραξε θισσι-
κὴ τὸν κῆπο. Βγῆκε ἔπειτα σὺν
δρόμο... Ἐμένα μάλιστα μοῦκα-
νε ἐντύπωσι. Τῆς εἶπα: «Πῶς; Δὲν
χορεύεστε αὐτὸ τὸ ῥωσὶο ἐξῶ, δε-
σποινίς;» Μὰ αὐτὴ δὲν μὴν ἔδωκε
ἀπάντησι. Ἐφύγε τρέχοντας καὶ
τὴν εἶδα πὺς ἐπείρμενε σὺν δρό-
μο. Ἐπειτα, ὅταν εἶνε τὸ κα-
κὸ καὶ ἐδῶσαν τὰ φῶτα καὶ ἔ-
κλεισαν τίς πόρτες, μῆκε μέσα
καὶ μὲ ῥώτησε τὴ συνέθεσι. Δὲν ἔ-
ξερα κ' ἐγὼ καὶ δὲν τῆς ἀποκρί-
θηκα. Τὴν εἶδα πὺς μῆκε μέσα.

— Καὶ ἐγὼ τὴν εἶδα πὺς σὺν
τὸν σὺν δρόμο, εἶπε ὁ νεαρός.
Ἐρχόμουν ἐκείνη τὴν στιγμήν ἀπ' ἔξῳ καὶ μὴν μὴκε ἐντύπωσι πὺς
τὴν εἶδα.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.
Ὅστε εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ
δεσποινίς Φερνέ ἦταν ἐξῶ ἀπὸ
τὴν πανσιὸν τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήμα-
τος.

σταμάτησε τὸ μυαλό σας ἔστω
καὶ μιὰ στιγμήν τὸν ὁπνῶνα πὺς
ἓνα τόσο δὲ κοριτσάκι θὰ μπορού-
σε νὰ κάνῃ ἓνα τέτοιον ἐγκλήμα;

Ἡ Λίλια παραξενεύθηκε. Ποτὲ
δὲν ἔχει ἀκούσει τὴ θεὰ τῆς νὰ
παραμυλῇ σὺν ὅπνο τῆς. Ἡ Μάρ-
θα ἀναστέναξε θορυβίαν καὶ ἐγύρι-
σε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν. Γιὰ λί-
γη ὥρα ἐφάνηκε ἡσυχία. Ἐπειτα
ἀνασκόπησε καὶ δάκρυα τὸ χερί
τῆς σὺν χελεὶ τῆς σάν νὰ θέλει νὰ
μὴν ἀκούσθῃ, εἶπε δυνατὰ:

— Στὴ θάλασσα! Σὰς λέω
στὴ θάλασσα! Ἀχ! Μὴ μὲ βάσας
νίστετε ὅλοι!</

της κοινωνικής ζωής. Δεν πρέπει λοιπόν να επαναλαμβάνουμε μαζί με τους μισανθρώπους ότι είναι ενοχλητική και ότι θα έπρεπε να καταργηθούν. Οπωσδήποτε, δεν πρέπει να κάμουμε α σκόπους επισκέψεις και, το κυριώτερο, πρέπει να διαλέγουμε την ώρα και τον χρόνο των, εις τρόπον ώστε να μην γίνωμεθα ενοχλητικοί.

Υπάρχουν τριών ειδών επισκέψεις: α) φιλικαί, α) υποχρεωτικαί και α) κοσμικαί. Θα ήμηνόμαστε να προσθέσουμε και εκεί νας που γίνονται δι' υποθέσεις. Αλλά, αυτά δεν υπάγονται σε ώριμους κανόνες και εξαρτώνται από τας καθέκαστην περιστάσεις.

Φιλικαί επισκέψεις. — Δεν υπάρχουν κανόνες δι' αυτές. Μπορούν να γίνουν οποτεδήποτε και με όποιονδήποτε και χωρίς καμμία αφορμή. Τα ρυθμίζει ο βαθμός της φιλίας μας με ένα πρόσωπον. Είνε αρκετόν μόνον να γνωρίζωμε τας συνήθειάς του. Πέραν τούτου, δεν υπάρχει κανείς απολύτως περιωρισμός και καμμία εθιμοτυπία.

Μεταξύ συγγενών και στενών φίλων μπορεί να γίνονται σε διάφορες ώρες το πρωί, το απόγευμα και το βράδυ.

Και ο χρόνος της διαρκείας των επίσης δεν υπάγεται σε κανένα περιορισμό. Εξαρτάται μόνον από την διάθεσιν μας και από την ευχάριστη που η επίσκεψις μας προκαλεί.

Οπωσδήποτε, ο επισκεπτής πρέπει να φροντίζει να φεύγει λίγη ώρα πρό του γεύματος. Εάν όμως προσκληθή να μετάρχη σ' αυτό και εάν δεν έχει σοβαρόν λόγον διά να άρνησθ, όφείλει να δεχθί προθυμώς, χωρίς να περιμένη να παρακληθί δι' αυτό.

Η οικειότης με την σύζυγον ενός στενού φίλου όχι μόνον επιτρέπεται, αλλά και επιβάλλεται. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μπορεί να ξεπεράση και ώριμμένα όρια.

Αι υποχρεωτικαί επισκέψεις είναι εκείναι που γίνονται κατ' επιταγήν τίναν, υπό την έννοιαν ότι η επιταγή αυτή προσέρχεται εκ των κοινωνικών συνθηκών.

Παρόμοιαι επισκέψεις είναι αι γινόμεναι εξ αφορμής ενός αρραβώνος, ενός γάμου, αι συλλυπητήριαι επισκεψεις κτλ. Θα μιλήσωμε ιδιαίτερώς για κάθε μία απ' αυτές εις τα ιδιαίτερα κεφάλαια.

Εις την κατηγορίαν των υποχρεωτικών επισκέψεων υπάγονται και εκείναι που γίνονται μεταξύ συναδέλφων, υποδεσπτόρων κτλ.

Η αυστήρα εθιμοτυπία όρίζει τα εξής δι' αυτές τας επισκέψεις:

Πρέπει κατά κανόνα να είναι πολύ βραχείας διαρκείας και να μην υπερβαίνουν τα δέκα λεπτά ή το τέταρτον.

Η σύζυγος ενός κατωτέρου όφείλει δυο τουλάχιστον επισκέψεις το χρόνο εις την σύζυγον ενός ανωτέρου.

Η πρώτη επίσκεψις θα γίνει το πρώτον δεκαπενθήμερον του Ιανουαρίου. Διά την δευτέραν δεν υπάρχει κανένα χρονικόν όριον.

Η επίσκεψις του Ιανουαρίου πρέπει να ανταποδίδεται πάν

τοτε.

Η επίσκεψις αυτή πρέπει να γίνεται τη συνοδεία του συζύγου. Εάν το πράγμα είναι αδύνατον, ή σύζυγος θα τον δικαιολογήση καταλλήλως. Εκείνος δε όφείλει την επομένη Κυριακήν να περάση και να αφήση την κάρτα του, τοακισμένην στο ένα άκρον.

Η ανταπόδοσις της δευτέρας επισκέψεως δεν είναι υποχρεωτική.

Ημέραι δεξιώσεως. — Κάθε γυναίκα του κόσμου πρέπει να έχει μίαν ώριμμένην ήμεραν δεξιώσεως κατά τον χειμώνα.

Ο καθορισμός γίνεται είτε καθ' εβδομάδα — μία ήμερα την εβδομάδα — είτε κατά μήνα — τρεις φορές τον μήνα. — Μπορεί επίσης να γίνει κατά δεκαπενθήμερα. 'Επι παραδείγματι: την πρώτην και την τρίτην Παρασκευήν εκάστου μηνός ή την δευτέραν και την τετάρτην Τρίτην του μηνός.

Αι συνήθεστεραι ώραι είναι μεταξύ των 4 και των 7.

Είνε αυτονόητον ότι αι ήμεραι και αι ώραι κατά τας οποίας δέχεται μία κυρία πρέπει να γνωστοποιούνται εγκαίρως εις τας φίλας της. Το ίδιον θα γίνει και εις περιπτώσιν άλλων.

Η οικοδέσποινα πρέπει να είναι καθ' όλα έτοιμη πρό της ώρας των επισκέψεων. Ο στολισμός του σαλονιού με πράσινα φυτά και άνθη αποδεικνύει καλαισθησίαν και γούστον.

Η οικοδέσποινα δέχεται κατά κανόνα μόνον. Εάν ο σύζυγος ή ο υιός της θρεθούν συμπτωματικώς εκεί, δεν πρέπει να παραινεύουν επί πολλήν ώραν στο σαλόνι.

Οι επισκέπται εισάγονται από την ύπηρεσίαν. Εάν δεν ή πάρχη ύπηρεσίας, ή οικοδέσποινα θα φανή αρκετά υποχρεωτική διά να τους άνοιξη την πόρταν, τόνον κατά την άφιξιν όσον και κατά την αναχώρησιν των.

Η άναγγελία του όνόματος των επισκεπτών άποκλείεται ά πολύτως.

Η ύπηρετρια κατά τας ήμέρας των επισκέψεων πρέπει να φορή ένα σκούρο φόρεμα — μαύρο ή μπλε μεταξωτό — και ένα λευκό σκούφο.

Εάν πρόκειται περί μεγαλύτερας δεξιώσεως, απαιτείται τόσον εκ μέρους της οικοδεσποίνης, όσον και εκ μέρους των επισκεπτών μεγαλυτέρα προσοχή εις την τουαλέτταν, καθοριζόμεν ή από το είδος και την μορφήν εκάστης δεξιώσεως.

Γενικοί κανόνες. — 1) Όταν εγκαθίσταται κανείς για πρώτη φορά σε μία πόλη, ή συνήθεια απαιτεί να επισκεφθί όλες τας οικογενείας του κύκλου εις τον όποιον ανήκει.

2) 'Επειτα από ένα γεύμα εις τό όποιον μάς προσεκάλεσαν και έντός όκτώ ήμερών τό πολύ, όφείλομε να επισκεφθώμεν και να ευχαριστήσωμε την οικοδέσποιναν.

Τό ίδιον ίσχύει και προκειμένου περί μίας προσκλήσεως, εις χορόν ή εις έσπερίδα. Πάντως πρέπει να άφίνωμε να μεσολαβούν 3 — 4 ήμέρες μεταξύ της δεξιώσεως και της επισκέψεως.

Όταν επέβαιναν ΟΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ....

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΙΣ

Εκείνη την ήμερα έγεννώσαν
αί πεταλούδες...

Α πόρες πεταλούδες ήσαν στο
δουλό! Απο όλα τα χαμόκλαδα,
από όλα τα χορτάρια, από όλα τα
λουλουδια ξεπετιώσαν πεταλούδες,
όλο πεταλούδες, κίθως πεταλού-
δες.

Εμοιάζαν με νιφάδες άσπρες,
νιφάδες κίτρινες, νιφάδες κόκκι-
νες και περνούσαν έρω και εκεί,
σάν μεθύσιον από τον αέρα και
από τον ήλιο...

Τό δουνό τραγουδοός χαρούνα
με όλες του τις πηγές και έκιν-
ταίς με όλες του τις μαργαρίτες
της πεταλούδας που έγεννώσαν.

Και ή Ρικέτα ή μικρή όσκα,
πούλα, τις εκύτταζε και ασηή α-
θάα, με μάτια που εμοιάζαν με
μαργαρίτες του κάμπου. Η Ρι-
κέτα ήσαν όμορφη σάν νεράιδα και
έπηγαινα κάθε μέρα στο δουνό,
όπου έβασκε τις γίδες της.

Αν και δεν είχε κλειστά ακόμα
τα δεκαπέντε χρόνια της, όστόσο
φαίνονταν αρκετά μεγάλη και
ο τράγος της με τα μεγάλα στρι-
μένα κέρατα είχε άρχεισει να τη
φωβάται. Τώρα πιά, όταν έπηγα-
ιν να τον τραβήξη από τα γέ-
να, δεν την έκουταυόσε, όπως
πρώτα.

Εκείνη την ήμερα ή Ρικέτα ά
ποκοιμήθηκε επάνω στα χορτάρια
επάνω στα ζευτά χορτάρια, νοιώ-
θοντας τα βλαστάρια να γαργα-
λουν τα πόδια της, σάν άνθρωποι
να δάχνουν...

Σαφινά, ενώ κοιμόταν ασθάν
θημα να κλάττει επάνω στα μάγου-
λά της καί, μία πεταλούδα έ-
λασε.

Η Ρικέτα, καθώς ήσαν μουσικοί

μισμένη, έχαμογύλασε... Ένώ δ
μια έχαμογύλασε, έννοιωσα τό ι
διο άγγιγμα επάνω στα μάτια
της και της έφάνηκε λίγο θερμό
για μία πεταλούδα. Άνοιξε τότε
τα βλέφαρά της και ξεφώνισε έρ-
φιασμένη, Μπρσάα της στεκόταν
ένα καλλιγρά.

— Καλημέρα σου, ώραία μου πε-
ταλούδα! της είπε. Γιατί με φοβά-
σαι;

Τά χείλη της ήσαν ροδοκόκκινα
σάν δελουδένια...

Η Ρικέτα έκλεισε πάλι τα μά-
τια της και άναστενάξε. Τό ά-
ραίο τό καλλιγρά της ξεναγώδη
σε τότε τρυφερά και ή κόρη έα-
νιστάναζε.

Την ήπρε-
στερα στην άγκαλιά του και έ-
μειναν εκεί έννοιωμένοι, στήμα με
στήμα, μία δακρυή ώρα. Η Ρι-
κέτα είχε σβύσει από την ήσυχή.

— Και τώρα, γλυκειά μου όσ-
σκοπούλα, της είπε τό καλλιγρά,
έγινες δική μου!

— Πώς σε λένε; ρώτησε ζεψι
χαμέναι ή νέα.

— Σαλβάτο, μικρούλα μου.

— Τι δουλειά κάνεις;

— Είμαι γιδόσοκος όπως κι'

όσο και πάω στην πολιτεία για να
πουλήσω γάλα γιδίσια. Έρχεσαι
και συ μαζί μου!...

— Αν μπορούσα μετά χαράς
μου... Δεν μπορώ όμως.

— Ε, καλή αντίκριση τότε!

Αίπα ο άφαιος γιδόσοκος και έ-
σφύριζε στις γίδες του που πη-
γαιναν στον δρόμο.

— Πότε θα γυρίσης πίσω; ρώ-
τησε ή Ρικέτα.

— Τό φθινόπωρο...

— Κι' από που θαέρθεις;

— Νά, από τον ίδιο δρόμο...

— Κι' από δω θαέρθεις...

Και ή φωνή της δοσκοπούλας
καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, εί-
χε γίνει λυπητή, σάν τον άέρα
του χειμώνα, που σάν να έλα-
ται να κλάττει.

Ο Σαλβάτος έφυγε και ή Ρι-

κέτα εκύτταζε για πολλήν ώρα
τη σκόνη που άφήκανε τό κοπάδι
στο δρόμο του.

Είνε καλοκαίρι πιά και οι πε-
ταλούδες πετούν όλες μαζί, ώγι-
νονται στον αέρα, πάνε κάτω έ-
κει προς τον μεγάλο κάμπο τον
δολοφάνο.

Θά έβρνε τάχα εκεί τον όμορ-
φο γιδόσοκο, που είχε τα χείλη
τά απαλά σάν φτερούγες έντόμου;

Περνούν ήμέρες, περνούν έβδο-
μάδες και οι πεταλούδες γίνονται
βαρείες. Μά και ή Ρικέτα νοιώ-
θει πώς είναι πιο θοαριά, όταν πε-
τάει επάνω στα χορτάρια και έα-
πώνεται.

Άλλοτε, όταν σπικνόνταν όση
να στη γλήνη ένα μικρό θαυόκλωμα
σάν αυτό που αφήνουν τα κατοι-
κάκια. Τώρα τό θαυόκλωμα είναι
πιο μεγάλο και όλοένα μεγαλώ-
νει...

Όμως τό φθινόπωρο δεν είναι
πιά μακριά.

Και ή Ρικέτα στέκεται στην ά-
κρη του δρόμου και περιμένα κά-
θε μέρα. Πόσοι γιδόσοκοι, πό-
σοι ποσάληδες γυρίζουν!

Μά εκείνος που έπέρασε την
άνοιξη με τα χείλη τα απαλά σάν
της πεταλούδας τό φτερά, εκείνος
που την έκανε δική του, δεν φαί-
νεται.

Όστόσο, κάποιο πρωί, ή Ρικέ-
τα έσπινάτρησε. Πέρα από τον κά-
μπο άκουσε ν' άνεβαίνει ένα τρα-
γαδί ελονόγες χαρούπο.

Η νέα έτρεξε γρήγορα και στο
δρόμο που πήγαινε της φαίνονταν
πώς ή καρδιά της τραγουδοός.
Και άληθινά ήσαν ο Σαλβάτος που
έγύριζε.

Η Ρικέτα τον έγκόρισε από
μακριά και έννοιωσε καθώς τον εί-
δε, να αδαίνει μέσα της κάτι που
εμοιάζε σάν μία δεύτερη ζωή.

Τό κοπάδι της... Τό παιδί τους.
— Έπί τέλους ήρθες; του έφω-
νάσε ή νέα απλώνοντας τα χέρια
της. Ηρθες, Σαλβάτο!

Ο γιδόσοκος όμως έκανε πώς
απόρριψε για την οικειότητά της.
Έκτύταξε αδιάφορα τη δοσκοπού-
λα που του μιλούσε έτσι και της
είπε!

— Καλημέρα, κυρά!...

Και έπειτα έστράβηξε τό δρόμο
του.

Η Ρικέτα έμεινε για κάμπο
σες στιγμές άκίνητη επάνω στο
δρόμο. 'Επειτα έσφινάτρησε σάν
να έμπνυσε από κανένα δνετρο κι'
έτρεξε σάν τρελή! Μά τό κοπάδι
τό γιδόσοκο ήταν μακριά, δεν
φαίνονταν πιά.

Η δοσκοπούλα έπερπάτησε πολ-
λήν ώρα και άνέθηκε εκεί όπου
είχαν άνεθί οι κατικες του Σαλ-
βάτο με τον ήχο της φλογέρας
του, μά χωρίς να τις φτάσει. Αύ-
τη όμως προχωρούσε, όλο προ-
χωρούσε χωρίς να κουράζεται και
χωρίς να σταματά...

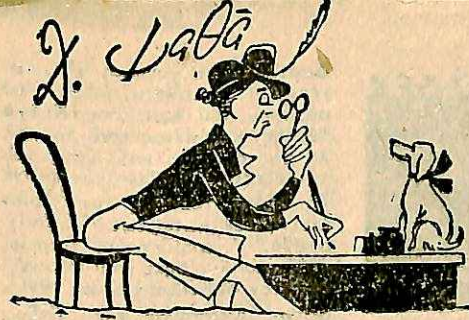
Κατά τό βράδυ, ενώ ο ήλιος έ-
πεφτε προς τα μέρη της 'Ισπα-
νίας, έφτασε μπροστά σε μία κα-
λύβα εκεί όπου είχε σταθί και τό
κοπάδι του νέου γιδόσοκου. Μέσα
στην καλύβα έκινετο είδε τό Σαλ-
βάτο να κρατά ένα μαυρό στο γό-
νατά του, ενώ μία γυναίκα με
δαχτυλίδι στο χέρι, άκουε σκυφή
τη διήγησί του.

Η Ρικέτα τα κατάλαβε όλα.
Ο Σαλβάτος την έπρόσφερε! Παν-
τρυπική! Και τό άλλο πρωί, ή
νέα έφυγε από τό δουνό και κατέ-
θηκε στον κάμπο, τραβώντας πέ-
ρα κατά την πολιτεία, εκεί όπου
πάντα τόσες κοπέλλες για να θρούν
παρηγορία στην κραυγή και τον
δυόρο...

Την ίδια ώρα επάνω στα μα-
ραμένα χορτάρια του κάμπου, έ-
πάνω στα χαμόκλαδα που είχαν τό
χρώμα της σκουριάς, φτερά έτρε-
μούλασαν και έπεφταν παντού
φτερά κίτρινα που δεν μπορούσε
πιά να τα ζευγάρι ο ήλιος ο χρο-
σός.

Από την ήμερα πάσαναι οι
πεταλούδες...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΙΣ

Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ ΤΟ ΖΑΜΠΟΝ

Ο Παναγιωτάκης έχάτως έχετιζόταν
πολύ με τύπους μαυραγοριτών. Μέχρις έ-
νός σημείου τα πράγματα έπηγαιναν πολύ
καλά. Άγόραζε, έπουλούσε χωρίς μεγάλο
φόβο και χωρίς σχεδόν καμμία ενοχλησι-
μόν τελευταίον καιρό όμως που ή άστυνο-
μία άρχισε να κυνηγά άμείλιτα τους μα-
ραγορίτας, ο άγαθος Παναγιωτάκης εύρι-
σκόταν σε μεγάλη στενωδρία.

Εφοδόναν μη τον πιάσουν. Και δεν ή-
ταν ή φυλακή μόνον, αλλά μαζί με αυτήν
και ή πλήρης οικονομική καταστροφή που
θα έπακολουθούσε. Και αυτά, φυσικά, χω-
ρίς τον άλλον, τον μεγαλύτερον κίνδυνον
του κεφαλιού του.

— Άσχημα, Σουσού.
— Τι έχεις, Παναγή;
— Νά, δεν βλέπεις τί γίνεται; Θέλω
έναν ντενεκέ λάδι για τό μαγαζί και φε-
δάμαι να τον παραλάβω. Είνε μία έποχή
πολύ δύσκολη. Μου σάθηκε όλο τό λάδι
στο μαγαζί και δεν μπορώ να νταραβερί-
σώ.

— Λοιπόν;
— Ζόρικα.
— Γιατί φοβάσαι, Παναγή;
— Πάνουν!

— Συλλαμβάνουν, έννοιεις; Ναι, αλλά
συλλαμβάνουν τους μαύρους έμπορους. Έ-
σύ, Παναγή μου δεν είσαι μαύρος έμπορος;
Έσύ έχεις τό κατάστημά σου και δεν κα-
ταδέχεσαι να έμπορευθεις εις βάρος των
παλιών. Γιατί φοβάσαι;

Ο Παναγιωτάκης όμως, άνθρωπος άγα-
θος, πολύτης νομοταγής, έτρεπε τις περι-
πέτειες. Παρ' όλον-ότι όταν έβρισκε την εύ-
καιρίαν έκανε κι' αυτός την δουλίτσα του
— εις τις ήμέρες μας κανέναν δεν έμεινε
άκέραιος — κατά θάσιν όμως έμπορεύετο
τιμιάς. Οπωσδήποτε όμως μερικά είδη ά-
ναγκαζόταν να τα πάρη ακριβά και να τα
προσφέρει πάλιν πανακρίδα.

— Ξέρεις τί λέω;
— Τι λες, μαυρή ζαργάνα;
— Νά σε βοηθήσω εγώ. Θέλεις να ψα-
νίσης λάδι; Νά σου τό αγοράσω εγώ και
στέλλεις έναν μικρό να τό παραλάβη. Και
μία Σουσού Καντακουζηνού ούδεις ήμπα-
ρεί να την ύποπτευθί και ούτε επιτρέπε-
ται. Έχομε τό μέτωπό μας καθαρόν και
λευκάς τας χείρας. Άστέιο πράγμα.

Σωστά. Δεν έπρόκειτο να γίνει παρά
νομας βοσοληφία. Ούτε και ή Σουσού ήρέ-
σκετο στα παράνομα. Άνέλαβε όμως να
βοηθήσθ τον Παναγιωτάκη και έπηρε στα
χέρια της είκοσι χιλιάδικα. Εσημείωσε
την διέθυνσιν και τό όνομα του ανθρώπου
απ' όπου έπρόκειτο να γίνει ή προμήθεια.

Όταν έφτασε εκεί ή καντάμ Σουσού
Καντακουζηνού συννήθη μεσα στο σπίτι
του με μίαν κυρίαν πολύ καθώς πρέπει.
Ήτον μία από τις μεγάλες γνωριμίες της
πυργαδέσποινας του Μπύβουλα, μπροστά
στις όποιες ούδέποτε άπεφάσιζε να τό βά-
λη κάτω. Χαρακτήρ υπέρφανος και άτί-
θασος ή Σουσού και χωρίς να τό βάλη ά-
κόμη έπαιρνε ύφος άπέναντι της όποιουσδήποτε
κυρίας και την εκύτταζε άφ' ύψηλόν.
Μόλις, λοιπόν, την άντίκρυσε ή Σουσού την
γνώρισε άμέσως. Πρώτη της άπήντησε χα-
ριτωμέν ή κυρία: Η Σουσού όμως δεν έ-
γνώριζε ποτέ με τό πρώτο τους άνθρω-
πους. Μισόκλεινε τα μάτια, ύστερα εσή-
κωνε τα φασμαίν, τα έφερε στην έκρη

της μύτης και την εκύτταζε προσεκτικά:

— Ω, ή κυρία Τσίκλου.
— Πώς είστε, μαντάμ Σουσού;
— Μεσί!
— Πώς από δω;
— Ε, νά, ήλθα να ψωνίσω. Τί να κά-
νη κανέναν σήμερα. Και ο άνδρας μου
φροντίζει κι' εγώ φροντίζω και οι ύπηρε-
τριες μου και όλος ο κόσμος. Δεν ύπάρ-
χει, βλέπετε, κυρία Σουσού, τίποτε άλλο
από τό φαγητό σήμερα. Και αυτή ή ά-
πασχόλησις είναι σήμερα πολύ της μόδας.
— Μεσί. Πώς από δω;
— Παραμώως.

Η στάσις της Σουσούς έγινε σιγά, σι-
γά έχθρικός διαχτυκί. Απαλή της έμει-
νέον μεν, αλλά κάτω από τό μειδιάμα
της ύπηρε άργη και αγανάκτησις που έ-
φούνταν καθώς τα βλέμματά της έπασαν
στο τσαντάκι της φίλης της όπου ύπήρ-
χαν μάστο τά χιλιάδικα. Η Σουσού δεν
τά έχάνεσε κάτι τέτοια. Έφ' ω και άνοιξε
άμέσως τό δικό της τσαντάκι για να βρή
κάτι, τό μαντηλάκι της, πιθανόν, τό τσα-
τσάράκι της, κανένα τσιμπιδάκι, τις οί-
δε! Άλλά για να τό βρή αυτό άναγκάσθη-
κε να βγάλλη από τό τσαντάκι της όλα τα
χιλιάδικα — είκοσι τον όριθμόν — και
να τα τοποθετήση προχείρως, να τα πε-
τάξη σχεδόν επάνω σ' ένα κάθισμα. Ταύτα
έσήμαινε ότι έχομε και μεις κάτι ψιλά,
μαντάμ, δεν μάς καταπλήσσει, δηλαδή.

Φυσικά, ή Σουσού δεν εύρηκε εκείνο που
έψαχνε, έκανε τάχα πώς δυσφορεί και ύ-
στερα έμάεψε πάλιν με δυσφορία τα χι-
λιάδικα και τα πέταξε άπρως μέσα
στο τσαντάκι. Κατόπιν έσπικωσε τό κεφάλι
και εκύτταζε πάλι την κυρίαν.

— Λοιπόν;
— Αυτά κυρία Σουσού.
— Τι θα ψωνίσετε;
— Μά ο κυριος αυτός διαβέτει ζαμπόν
και ήλθα να πάρω λίγο. Ξέρете για τα παι-
διά είναι άπαραίτητο. Μου προμηθεύει τα
χτικα.

Εις τό άκουσμα του ζαμπόν ή Σουσού έ-
ξενευρίσθη. Νά ψωνίζει ζαμπόν ή άλλη
και να ζητηση λάδι αυτή, σάν να ήταν καμ-
μία φταγωδία! Για όνομα του Θεού! Έ-
σήκωσε πάλι τό κεφάλι και εκύτταζε με
ήμικλειστά μάτια την φίλη της.

— Τι σύμπτωσις!
— Γιατί;
— Κι' εγώ για ζαμπόν.
— Μπιά;
— Άστέιο πράγμα. Ψωνίζω ταχτικά.
Καθότι αν και δεν έχω παιδία, δεν μπορώ
να κάνω δίχως ζαμπόν και πρό παντός ο
σύζυγός μου. Αν δεν φάη εκατό δραμάκια
το πρώτ δεν μπορεί ζαμπόν! Όλλανδίας,
μάλιστα, ειδικώς!

Ειδικώς ζαμπόν! Όλλανδίας! Η κυρία
δεν είχε τίποτε, έβγαλε τσιγαράκι, προσέ-
φερε στη Σουσού και οι δυο κυρίες έπερί-
μεναν την εμφάνισιν του ανθρώπου,

— Τον έχετε, κυρία Σουσού;
— Τον έμπορο; Πώς!
— Που καταντήσαμε.

— Δέ βαρυέστε. Ο έμπορος είναι πολύ
καθώς πρέπει και τον έβρα από τό Κολα-
νάκι. Εύτυχώς και δεν μάς στερήσε από
τίποτις και ή ζωή μας ποσώς δεν ήλλαξε.
Πολύ καθώς πρέπει έμπορος!

Εν τώ μεταξύ ένεφανίσθη ο «πολύ κα-
θώς πρέπει». Ήταν ένας λείσος, λίγδης
με τρυπίον πανταλόνι, άβυστος και άπε-
χός. Με μάτια μικρά και άδηφάγα.

— Καλημέρα, Κυρίακο.

Ύψιστε αυτός ήταν; Η Σουσού έκρυ-
ψε την άηδαν της και τό έμειδίασε σάν
να τον ήξερε χρόνια. Ο άβέστιμος κυριος
Κυριάκος δεν έπρόσφερε καθόλου την Σου-
σού. Έκτύταξε μόνο την άλλη κυρία και
την έρώτησε.

— Τι έπιθυμείτε;
— Ζαμπόν.
— Πόσο;
— Έκατό δράμια.
— Ακριθίνα λιγάκι.
— Διλάδι;
— Πέντε χιλιάδες.

Η κυρία δαγκώθηκε λιγάκι, αλλά στο
τέλος του είπε να της δώση εκατό δρά-
μια. Ύστερα ο λίγδης έγύρισε στην Σου-

σού:

— Έσύ;

Ο ένικός της έχτύπησε άσχημα στο αυ-
τί της Σουσούς. Έσπικωσε, λοιπόν, ψηλά
τό κεφάλι και με πολλήν άξιοπρέπειαν τρώ-
έδηλωσε:

— Παραμώως.

— Ζαμπόν;

— Άστέιο πράγμα!

— Τι έκανε λέει;

— Ζαμπόν, κύριε Κυρίακο.

— Πέντε χιλιάδες ή άκά.

— Τό γνωρίζω. Και δεν ρώτησα περί
την τιμή. Παρακαλώ πολύ να μου δώσης
τέσσερις άκάδες.

— Τέσσερις άκάδες;

— Μάλιστα, κύριε.

Και ή Σουσού έβγαλε τα χρήματα της
και τοϋ τα έδωκε. Κατάπληκτη ήταν ή άλ-
λη κυρία:

— Τόσο πολύ ψωνίζετε;

— Μά σας είπα, μαντάμ, ότι τό τρώμε
πολύ. Άλλως τε δεν ήμπορεί κανείς να έ-
γοράζη κάθε τόσο εκατό δραμάκια. Και
έφόσον έχει κανείς λεπτά τα διαβέτει προς
καλοπέρασιν.

Ύστερα στρεφόμενη στον άλλον:

— Σύντομα περικαλώ.

— Άμέσως.

— Και καλή μερίς.

— Έφτασε.

Έφυγε ο άνθρωπος και σε λιγάκι κα-
τέπλευσε με τα πακέτα. Έκατό δραμάκια
είχε πάρει ή πλουσία κυρία, τέσσερες ά-
κάδες ή Σουσού! Ο θρήνιμος της ήταν
δολοκληρωτικός και τελεσίδικος! Μόνο που
φυσικά τέτοια προσήτεια δεν μπορούσε να
την μεταφέρει ή ίδια και έζητησε ένα παι-
δάκι. Εύρέθηκε και τό παιδί.

— Λοιπόν, αντίο.

— Αντίο, κυρία Σουσού.

— Και σας συμβουλεύω να προμηθεύε-
στε περισσότερο γιατί είναι καλό. Και εάν
δεν έχετε λεπτά, πουλήστε τίποτις από
τά μυζίκι σας.

Αυτό ήταν τό χτύπημα της χάριτος. Έ-
φυγε ή κυρία, ζαλισμένη. Έφυγε ή Σου-
σού ένθουσιασμένη. Όταν έφτασε στο σπίτι
την ύποδεχθηκε ο Παναγιωτάκης.

— Έφερες τό λαδάκι;

— Έν τάξει, Παναγιώτη.

— Πού είναι ο ντενεκές;

— Προς τό παρόν δεν βρήκα λάδι και
πήρα λιγάκι ζαμπόν. Την άλλη φορά παίρ-
νομε λάδι.

Ο Παναγιωτάκης δεν έπί

50

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ενας φίλος μου αστυνομικός μου διηγήθη αυτή την ιστορία.

— Είχαμε μάθει, μου είπε, το άστρον ενός διεθνούς απατεώνας, Ξενοδοχείον Μ. δωματίον 36. Αυό άντρες της Ασφαλείας και έγω επί κεφαλής εφθάσαμε στίς πέντε το απόγευμα στο ξενοδοχείο.

— Είμαστε αστυνομικοί, είπα στον θυρωρό.

— Έκείνη ακριβώς την στιγμή που είπα την ταυτότητά μας, πέρασε δίπλα μια ψηλή, ώραια γυναίκα. Φαίνεται πως άκουσε τη λέξη αστυνομικός, γιατί την πήρε το μάτι μου να μάς ρίχνει μια πλάγια, φοβισμένη ματιά.

Κάτι όπασπυθήκα και ρώτησα τον θυρωρό

— Ποιά ήταν αυτή η κυρία που πέρασε;

— Δεν τη γνωρίζω, απήντησε.

— Δεν κρατεί δωματίο εδώ;

— Όχι. Έρχεται και θαλείται τον κύριο που μένει στο 36.

Τιναχτήκα και άρπαξα από το χέρι έναν αστυφύλακα απ' αυτους που είχα μαζί μου.

— Τρέξε, του είπα, πρόβασέ την και πάσε την Πήλιανέμην στην Ασφάλεια και περιμένε με.

— Μάλιστα! απήντησε ο αστυφύλακας και έφυγε, για να συλλάβω την κυρία, η οποία μόλις είχε βγεί από την πόρτα του ξενοδοχείου.

— Έγώ με τον άλλον αστυφύλακα έτρεξα στο δωμάτιο του απατεώνας. Τον βρήκαμε ήρεμώτατον.

— Με συγχωρείτε, είπε, άλλ' αυτό σας ή έπαισες δεν είναι καλό του ευγενικού. Δεν θυμάμαι να είχα κάποιον, ώστε να έχετε λόγο να με ένοχολήσετε.

Και όμως, κάτω απ' αυτό το λεπτό, διπλωματικό ύφος του έκρυψαν όχεταισ απάτης και ανηθικός ήθος. Ήταν λαποδύτης, έκλεισστής, έκμεταλλευτής γυναικών, έ να πολυούνητο μ' ένα λόγιο τολών το κακοποιό. Έκείνες τίς ημέρες είχαμε την όποιασ ότι είχε κλέψει το θαρρύτιμον κόσμημα με τις κυρίες.

— Έγώ προσωπικώς, που είχα έξει, τάσει επίσταμένους την ύπόθεσιν, ή μου βέβαιος, ότι αυτές ήταν οι δράστεις. Έπρεπε όμως να το ά ποδείξω. Έπρεπε να τον αναγκάσω να όμολογήσθ, πράγμα έξαιρετικά δύσκολο, ή να δρώ το κό σήμα, πράγμα που το θεωρούσα εύκολότερο. Γι' αυτό μαζί με τον

περίπτωσι μας, με τους τέσσερις τοίχους για ύποστηρίγματά του και για προστασία του έρωτός μας από τ' αδιάκριτα μάτια...

ΕΚΕΙΝΗ: Λέτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι δέβαιος.

(Τήν πιάνει από το μπράτσο):

— Έλάτε... Μιά ζεστή φωλίτσα

μας περιμένει, κάπου εδώ, πολύ κοντά... (Η βροχή έχει πάψει. Τα σύννεφα φεύγουν.)

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά στιγμή... Είπατε πολύ ποιητικά, πολύ ωραία, πως μια όμπρελίτσα ά νοιχτή γίνηι ή πρώτη σκεπή του έρωτός μας... (Έχει κλείσει την όμπρελλά της). Άς γίνη τώρα και κλειστή, το έ πείλογάς του! (Τού δίνει μια δυνατή με την όμπρελλά στο κεφάλι, και χάνεται μέσα στο πλήθος).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Εικονισμός: Στ. Ουασιλίδης)

10

αστυφύλακα έκαμα λεπτομερή έρευνα στο δωμάτιο του απατεώνας.

— Άλλ' άδικα, Δεν βρήκα τίποτε. Ούτε το κόσμημα, ούτε και μια απόδειξι ένοχής.

— Έν πάση περιπτώσει θα έλθετε μαζί μας στην Ασφάλεια, του είπα.

— Εύχαρίστως, απήντησε.

ΤΟ ΚΟΣΜΗΜΑ ΕΥΡΕΘΗ

Τον ώδηγησα στο γραφείο μου, όπου έμειναν μόνοι. Έδωσα έντολη να μη μάς ένοχλήσθ κανείς. Τον έβλεπα και κάθισα άπέναντί μου. Και άρχισα να του κάνω ανάκρισι, ή όποια έγινόνταν υπό μορφήν συζητήσεως δύο πολιτισμένων ανθρώπων.

Κράτησε πολλή ώρα ή ανάκριση συζητήσεως, χωρίς να με διαφωτίσθ σε τίποτε. Άρχισα να νυχτώνη και άναψα το φώς. Δεν ή, έζα τι να κάνω.

Μου έλεγε ή διαίσθησίς μου, ότι αυτές ήταν οι δράστεις της κλοπής. Και όμως έπρεπε να τον άφωσα να φύγθ. Δεν είχα το δικαίωμα να τον κρατήσω. Ήμουν έτοιμος ν' ατού πώ ότι ήταν έλευθερος ν' ατού, όταν άκουσα να χτυπούν ζωηρά στην πόρτα.

— Εμπρός! είπα.

Μπήκε ό ένας από τους αστυφύλακες, που είχα πάρει μαζί μου για τη σύλληψή του απατεώνας.

— Κύριε αστυνόμε, μου είπα. Είνε άνάγκη να σας μιλήσω λίανι, τέρας.

— Έχόησα το κουδούνι και ήρθε ένας ύπαστυνόμε.

— Κράτησε συντροφιά στον κύριο, είπα δείχνοντας τον λαποδύτη και δόηκα μαζί με τον αστυφύλακα.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησα, όταν βρεθήκαμε στον διάδρομο.

— Εορήκαμε το κόσμημα στην τσάντα της κυρίας, μου άπην, τρε.

— Ποιάς κυρίας;

— Που συλλάβαμε στο ξενοδοχείο.

Τήν είχα εσχάσει αυτήν

— Που την έχετε; ρώτησα.

— Στ' το γραφείο του αξιωματικού της ύπρεσις.

Μπαίνοντας στο γραφείο την είδα κοντά στο παράθυρο, κάτω από το φώς, χλωμή σαν πεσμένη. Τα μάτια της καρφώθηκαν έ πάνω μου, γεμάτα άγνωση. Ποτέ δεν έσυνείσθα τέτοιο έλέμμα. Ήταν έξελιχθ από πόνο και ίκασία. Κάτι το τιμίο και το άγνό έδιδάσσαν στο θάθος αυτών των ματιών. Και ή πρώτη μου σκέψις ήταν:

— Πώς έμπλεξε αυτή ή γυναίκα μ' αυτόν τον απατεώνα;

Παραέλασα τους άλλους να θυοόν. Και έμεινα μόνος με την κυρία.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΕΝΟΣ ΣΦΑΛΜΑΤΟΣ

Ορίστε, τίς είπα. Καθιστε πάλι κοντά.

— Έκάθησε κοντά στο τραπέζι, άπέναντί μου. Έγώ έσκυφα ν' άνοιξω ένα συρτάρι, για να θυγάσω ένα χαρτί όπου άά έγραφα ότι θα μου έλεγε. Καθώς ήμουν έτοις σκυμμένος άκουσα έναν κρότο. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα την κυρία να έρχθ σπρίτσει ένα περίστροφο στον κροτάφο της.

Σηκώθηκα άπότομα και πριν προφτάσω να τίς το πάρω, εκείνη έπείσε την σκανδάλη. Ένας μικρός, έπρος κρότος άκούσθηκ μονάχα. Το περίστροφο ήταν άδειο. Ήταν το πειστήριο ενός έγκλήματος, που είχε μείνει προς ρινοές επάνω του τραπέζι του γραφείου. Ή κυρία το είδε, νόμισε πως ήταν γεμάτο και το πήρε για ν' αυτοκτονήσθ.

— Γιατί το κάνατε αυτό; την

ρώτησα.

Δεν άπήντησε.

— Μετανοώσατε για την πράξί σας; πρόσθεσα. Αυτό έπρεπε να το είχατε κάνει πολύ πύ νωρίς.

Τότε πιά δεν κρατήθηκε. Ξέσπασε σ' ένα κλάμα σπαρακτικό.

— Έλάτε, ήσυχάστε, τίς είπα. Και πέστε μου πώς συνέθεσαν τα πράγματα;

— Καταστράφηκα, μου είπα, άπό ένα σφάλμα μου. Άν έξερα τις πολλές φορές έχω μετανοήσθι. Μά δεν ώφελασ πιά. Το σφάλμα είχεν γίνει και έπρεπε να πληρώσω τίς συνέπειές του σ' όλη μου τη ζωή.

— Πώς τον γνωρίσατε αυτό τον κύριο; την ρώτησα.

— Έντελώς τυχαία. Ήταν ένα τραβύ άποκρήας, σ' ένα δημόσιο χορό. Πάνε τρία χρόνια από τότε. Είχα πάει σ' εκείνο το χορό με την άδελφή μου και με τον γαμ, πρό μου. Και βρεθήκα με την επίπολαιότητα ενός κοριτσιού. Ναί!

— Ήθελα να παραστήσω εκείνο το τραβύ το κοριτσάκι, να ξεχάσω ότι ήμουν παντρεμένη μ' ένα λίγο ήλικιωμένο, σοβαρό καθηγητή. Διψούσα λίγη τρέλλα, λίγη χαρά, λίγη φλογερή λατρεία από νεανική καρδιά.

— Τον είδα αυτόν τον έλευινό.

— Ήταν τόσο νέος και μου φάνηκε τόσο γοητευτικός! Του παρέχωρησα ένα χορό. Και μέσα στους μεθυστικούς λικνισμούς ενός θαλάς τά έχάσα όλα: Τον σύζυγο μου, την κορούλα μου, το σπίτι μου, τις ύποχρεώσεσ μου. Δεν κατάλαβα πώς παραστράθηκα και πώς έέχθηκα να φύγω μαζί του σ' ένα μέσά του χορού. Ήμουν έλασμένη από το λίγο κρασί, που ήπια άπό τον χορό, από την έρωτική έπιθυμία, που είχε άπότομα έστην έ μέσα μου την άποκρηάτικη έκκεννη έραβιά.

— Έτσι, διέπραξα το μεγάλο σφάλμα. Όλα τά άλλα κατόπιν ήσαν άνασφαικτα. Έκείνος μ' έξέβλεπε με την άπειλή ότι θα πώ τη δία στον άνδρα μου, άν δεν τον βοηθούσα στις δουλειές του. Υπέκυψα και δέχθηκα να μεταπολύω τά κλοπιμαία που μου έδινε.

— Σήμερα με έκάλεσε στο ξενοδοχείο του και μου παρέδωσε το κόσμημα.

— Φρόντισε να το πουλήσθς, μου είπα.

— Άρνήθηκα, όπως έκανα κάθε φορά που μου άνεθεσε τέτοια έργα ή αποστολή. Μά τί ώφελοούσε; Αυτός μεταχειρίσθηκ πάλι τις συνηθισμένες άπειλές του, ότι θα πώ στον άνδρα μου, ότι είμαι έρωμένη του. Δεν είχα το κουράγιο να χάσω την κορούλα μου και την στοργή του συζύγου μου. Έπληξα το κόσμημα και έφυγα στην έξοδο με συνέλασθ' ό αστυφύλακας.

— Αυτή είνε όλη ή ιστορία. Έπρεπε να το ήξερα: ότι μια μέρα θα κατέληγα εδώ που κατέληξα. Άλλα πάντα ήλιπια. Τι άκρίβας δεν έζωω. Μά περιμένα κά ποιο θαύμα, να γλυτώσω από τά νύχια αυτού του ανθρώπου. Τώρα όμως όλα χάθηκαν για μένα. Δεν μου μένει παρά ο θάνατος. Άλλα και αυτός δεν έρχεται όταν τον καλώσθ...

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Αφ' όσον το κεφάλι της νά πέσθ βαρύ από την άπύγνωση στο στήθος της. Ήταν ένα ράκος άπελπισίας...

Δεν είχα καμιά άμφιβολία ότι μου είχε πθ την αλήθεια. Και μια άναχθ ιδέα έπείσε σ' άν άκτι να ήλιωσθ από μυαλό μου: Μά την ώσω.

Ήταν λίγο παρατυπία αυτό που έσκέφθηκα. Διότι έγώ δεν είχα το δικαίωμα να άποφασώ, άν έπρεπε να τιμωρήσθ ή όχι. Αυτό ήταν δουλειά της Δικαιοσύνης.

Αί! άν άφηνα να δόγησθ ήμπε, σ' αυτό δικαστήριο αυτή ή γυναίκα, θα καταστρεφόταν. Αυτό θα ήταν κιόλας μια καταδίκη γι' αυτήν. Ένώ πραγματικώς ήταν άθώα.

— Θα την άφήσω έλευθερή, έ σκέφθηκα. Και ούτε καν θα την άναμίσω σ' αυτήν την ύπόθεσιν.

Ποτέ άλλοτε δεν άκούσα τόσο θερμό, τόσο ελικρινές ευχαριστώ.

Κάτω παρανομία, μά είμαι ήσυχος, διότι ή συνείδησίς μου, που είνε ένας άνωτερος θεός δικαστής, μου λέγει ότι, κάνω μια καλή πράξι.

Έκάλεσα ιδιαιτέρως τους δύο αστυφύλακες που είχα πάρει μαζί μου μέχρι του ξενοδοχείου και τους είπα:

— Νά καταθέσετε ότι το κόσμημα, μα το βρήκαμε στο δωμάτιο του λαποδύτη. Και θα σ' άξηγήσω το ρόλο αυτής της κυρίας, ώστε να πείσθητε και σεις ότι κατ' άθθος είνε άθώα.

— Μάλιστα, κύριε αστυνόμε! μου άπήντησαν και οι δύο μ' ένα στόμα.

Τους ήψαρίστησα και έπέστρεψα στην κυρία.

— Έχετε την καλωσύνη νάρθθ, τε μαζί μου; τίς είπα.

Σηκώθηκε και με τρεμάμενο έθμα με άκολουθήσε. Βγήκαμε άπό την Ασφάλεια και προχωρήσε με λίγο. Στην γωνία του δρόμου έστάθηκα και τίς είπα:

— Άπό όσα μου είπατε, έπεισθηκα ότι είσθε άθώα. Μπορείτε να έπιστρέψετε στο σπίτι σας, κοντά στο παιδί σας και στον άνδρα σας.

Δεν μπορούσε να πιστέψθ σ' αυτό που τίς είπα. Στεκόταν και με κύτταζε σαν χαμένη.

— Πηγαίνετε, τίς έσινείσα, και μη φοβόσθ. Δεν θα μάθθ κα νεις πότε τίποτε.

Έτρεμε σύγκορη από την συγκίνηση. Και χωρίς να πθ τίποτε, έκίνησε να φύγθ. Μά μόλις έκαμε λίγα έθματα έπείσε κατ' άγής. Έτρεξα κοντά της και την σήκωσα. Είχε λιποθυμήσει.

Κατάρωσα με πρόχειρες περιποιήσεσ να τη φέρω στις αισθήσεσ της. Σταμάτησα ένα ταξί, που περνούσε από τη βοηθήσα νά μθ. Έκάθησα κι' έγώ δίπλα της.

— Που κάθεσθ; τί ρώτησα.

Είπε με άδύνατον, ασυμμένον φωνήν διευδυνάσι της. Σε λίγα λεπτά το αυτοκίνητο μάς έφερε στο σπίτι της.

Την βόθησα ν' άνεβθ τίς σκάλες. Ήταν τόσο έξηνηλγμένη! Έχτύπησε το κουδούνι της εισόδου του διαμερισμάτός της και σε λίγο ή πόρτα άνοιξε. Μπήκαμε.

Στο διάδρομο είδα έναν ήλικιό, ώμένο κύριο με γυαλιά.

— Γιατί άργησε τόσο πολύ; τίς είπα με άνυσυχα.

Και έπειτα έλέποντας έμένα έπρόσθεσα:

— Ποιός είνε ό κύριος;

Μά ή γυναίκα δεν μπόρεσε ν' άπαντήσθ. Κλονισμένη και ήταν έτοιμη να πέσθ. Ο άντρας της έτρεξε και την πήρε στην άγκαλιά του με θαθεία στοργή και με ζωή ή άγωνία.

— Μά τί έχεις; τί ρώτησε. Είσα κάταχορη.

— Έκείνη τη στιγμή άκούσθηκ μια θροασή παιδική φωνή.

— Μαυούλα! Έού είσαι;

Μά χαριτωμένη μεμπτούλα ήρθε τρέχοντας και στριμύχθηκε κοντά στη μητέρα της. Έκείνη χάρεισε τά όλόεσθα μαλλιάκια της και άναλύθηκε σε λυγμούς.

— Κύριε, είπα στον σύζυγο, ή γυναίκα σας παρεστέρη από ένα αυτοκίνητο. Εύτυχώς δεν έπαθε τίποτε άπολύτως, μά τρώεσθ πάρα πολύ και είνε άκόμη παραγμένη.

— Πώς έγινε αυτό; ρώτησε λίγο σαστισμένος ό καθηγητής.

— Ε τά άτυχήματα είνε για τους ανθρώπους, άπήντησα. Πάντα ή κυρία σας έγλύτωσε από έναν μεγάλο κίνδυνο. Καληνύχτα σας.

Υπακλήθηκα και έφυγα. Μά σ' αν έβλεπα στην πόρτα, άκούσα την κυρία να φωνάζει:

— Στ' όψητε ένα λεπτό, σας πάρακαλά.

— Έστράφηκα. Ή κυρία ήρθε κοντά μου, μου άπλωσε το χέρι και μου είπα:

— Πάνω στην παραχή μου έξέχασα να σας ευχαριστήσω, για τά όσα που έκάνατε για μένα! Άπό τά έθθη της ψυχής μου σας ευχαριστώ.

Ποτέ άλλοτε δεν άκούσα τόσο θερμό, τόσο ελικρινές ευχαριστώ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αυό θέσεις ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Μά δεν υπάρχουν καλύτερες θέσεις;

— Όχι, κύριε. Μόνον αυτές οι δύο υπάρχουν. Είνε οι μόνες που έμειναν.

Δεν ύπάρχον, λοιπόν άλλες θέσεις, δεν είχαμε πού άλλο να πάμε και είπα:

— Καλά, δώστε μου αυτές.

Ήταν δύο θέσεις στην άριστερή πλευρά της πλατείας. Όταν έκαθήσαμε, ή Νίτσα μου είπα:

— Βλέπετε που είνε άδειες και οι δίπλα νές. Και αυτές είνε στο διάδρομο. Θα μπορούσε να μάς τίς δώσθ ό ταίμας.

— Άσ τίς έχουν κλείσει από πριν, χρυσή μου. Έτσι γίνεται στο θέατρο συνήθως.

Μην ήννε τίποτα ένοχλητικό θανάτι, από έκείνους που συζητούν τά οικογενειακά τους κατ' ά τη διάρκεια της παραστάσεως. Και έλε, πως καλ' ά κι' από τ'ό.

Οι δίπλανοι μας θα-αί ήλθαν ακριβώς ένα λεπτό πριν άρχισθ ή παράστασις.

Ήταν ένα ζευγάρι. Έκείνος ένας άγνωστος κι' Εκείνη μια γνωστή μου. Όχι άπλως γνωστή μου, άφοι μόλις την είδα ένοιωσα μια θυστική παρηγή μέσα μου και μόλις έκάθησε άκριβώς δίπλα μου και το χέρι της άκούμπησε στο δικό μου, ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά τόσο δυνατά, όσο δεν είχε χτυπήσει ποτέ.

Γιατί Εκείνη ήταν ή Νάντια ή παλιά μου και μοναδική μεγάλη άγάπη... Τά έλέμματα μας συναντήθηκαν. Είδα τά μάγουλά της να κοκκίζουν και αλαδούθηκα το χέρι της να τρέμει κοντά στο δικό μου.

Η αίσιασθ σπρώχθηκε, το έργο άρχισε κι' άρχω σκεπτόμουν πώς είχον πέντε όλόκληρα χρόνια περάσει έπειτα από το χωρισμό μας. Στό νοι μου έσαναυόριζε όλη ή ιστορία μας — μια ιστορία που κράτησε τρία χρόνια, μια ιστορία που μου έπρόσφερε όλες τίς τρυφερές και δραματικές συγκινήσεις που μπορεί να δώσθ μια μεγάλη άγάπη.

Και ένώ ό ήρωόπου μιλούσαν και θέασιαν δεν έπρόσθετα τί έλεγαν, πολλές φορές είδα τά μάτια της Νάντιας να συναντιούνται με τά δικά μου.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ή Νίτσα μου έ χότωση τρυφερά το χέρι. Μά ήταν ή πρώτη φορά που ένοιωθα αυτό το χέδι σ' ανό χλυσθ.

Έπείρμενα με άνυπομονήσθ να τελειώσθ ή πρώτη πράξι. Τι άόκανα; Δεν ήξερα. Μά ήθελα πολύ να τελειώσθ γρήγορα. Και όταν ή αλλαία έπείσε στο φινάλε της πρώτης πράξις έχειροκρότησα με άνακούφιση το τέλος της. Και σπρώχθηκα άμέσως.

— Νίτσα — είπα στη φίληνάς που συνήδεσα μ' άρκετα δυνατά για ν' άκούσθ ή Νάντια — πάω στο φουαγιέ να καπνίσω ένα τσιγάρο.

Και έστράθηξα πρὸς την έξοδο. Άναψα ένα τσιγάρο και έπείρμενα. Οι προαισθήσεις, που ποτέ δεν έγγελούν τον άνθρωπο, μου έλεγαν ότι ή Νάντια θαβρίσκε τρόπο νάρθθ μόνη. Και ήρθε. Σ' αν νάχαμε μιλήσει, σ' αν νάχαμε συνεννοηθή, έσφίξαμε τά χέρια.

— Τι γίνεσαι, Νάντια;

— Βρίσκομαι σ' τη ζωή και πλήττω.

— Ο συνοδός σου δεν σε διασκεδάει;

— Θέλει να με διασκεδάσει, αλλά δεν μπορεί ό καμμένος. Ένας άνθρωπος χωρίς σήμα.

— Και ή δική σου συντροφιά;

— Περίπου το ίδιο. Μιά άπλή φίλη, χωρίς σημασία...

— Άφήσθαι με κυλίσουν λίγες στιγμές χωρίς να μιλάμε. Και έπειτα ήρθαμε σ' αν δικά μας.

— Θέλω να σ' όμολογήσω κάτι, Νάντια, τίς είπα. Όταν σε είδα και κάθησεσ κοντά μου, ένοιωσα την πύ δυνατή συγκίνησι, τίς ζωής μου. Ίσως ανθρώπινη άδυναμία.

— Δεν με έξασες όλον αυτόν τον καιρό, Πέτρο; —

— Για να είμαι ειλικρινής, σε είχα ξεχάσει. Όλο αυτό το διάστημα από τότε που χωρίσαμε, έζησα και ένομισα πως έρωτεύθηκα δύο τρεις φορές, ψάχνοντας να βρώ το ίδανικό μου, που και έγώ καλ' — καλ' άνέν έξωρα πού ήταν. Μά έτσι συνήθως συμβαίνει στους ανθρώπους, όταν είνε νέοι: Άρπινουν μια μεγάλη άγάπη με την ιδέα πως θαβέρουν μια μεγαλύτερη, που θα όλοκληρώσθ τους πόθους τους και θα δώσθ ζωή σ' αν άνέρα τους.

Και έπειτα από κάμποσους καιρόν άφοι έλπίσθ και τά όλοιν να γκρεμίσθουν σ' αν τραυλό χαρτά άνακαλύπτου, ότι έκαναν λάθος ν' άρήσθ εκείνοι που είχον γιά ν' έζηήσουν κάτι καλύτερο, που δεν το βρίσκουν. Μά έτσι είνε ή ζωή. Και ίσως έτσι πρέπει να είνε, ίσως, κα ή πίκρα που νιώσθ κανείς έπειτα από όλην αυτήν την περιπέτεια, είνε μ' αν ήσθη που συγκίνηθ θαθεία. Και όλα αυτά έξέρεις πότε τά σκέφθηκα, Πέτρο;

— Πότε;

— Αύτη τη λέξη άρα που βρεθήκαμε κοντά. Το έργο δεν το πρόσθεα ούτε μια στιγμή. Σκεπτόμουν έμάς, έδώ και τρία χρόνια...

— Κι' έγώ το ίδιο σκεπτόμουν. Νάντια, Σκεπτόμουν έμάς, τους δύο, έδώ και τρία χρόνια. Πρέπει να σ' όμολογήσω πως, τον καιρό που χωρίσαμε, είχα νιώσει ένα ασήμα άνακούφισεσ γιατί έλυνα έναν έσομο που θα μ' άφηνε έλευθερό να ζητήσω και νύργρες άγάπης και καινούργιες χαρές. Τις έζησα, τίς έζησα. Μά καμιά δεν μπόρεσε την εύτυχία που είχα βρή κοντά σου. Τι με γάλη, αλήθεια, πρέπει να ήταν ή άγάπη μας και δεν το είχαμε καταλάβει. Μά έτσι είνε. Ο άνθρωπος έκτιμθ την εύτυχία του μόνο όταν την χάζθ...

— Ναί, Πέτρο, ψιθύρισε ή Νάντια. Και τά μάτια της έβόλωνσαν.

Έκείνη τη στιγμή έχτύπησε το κουδούνι, που έλδοποιούσε πως θα άρχιζε ή δεύτερη πράξις.

— Νάντια, είπα, τί έλέγες αν σ' όπρό τεινα να έσαναυόριζε όλος ήμωσθ και πρώτα;

— Πιστεύεις πως μια άγάπη μπορεί να έα ναυεννηθή;

— Δεν πρόκειται να έσαναυεννηθ ή άγάπη μας. Πρόκειται να την ζήσω, τώρα που την ένοιώσαμε...

— Θα είνε μια εύτυχία που θα έζωμαι ν' τη χαρούνθ... Δεν θέλω να μου άπαντήσθ αυτή τη στιγμή. Σκέψου και στο δεύτερο διάλειμμα ότι σε περιμένα πάλι έδώ να μου άπαντήσθ...

Καθόσθαι σ' τις θέσεις μας σ' αν δύο έζοι. Αίλιως όλόκληρος μου φάνηκε ή μισή άρα που κράτησε ή δεύτερη πράξις. Και τά λόγια των ήρωόπου τόσο άρετά και άόητα!

Επί τέλους έτελείωσε και αυτή. Έπείρμενα ή Νάντια στο φουαγιέ.

— Αιόαν; ρώτησα.

Είδησοῦλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΧΟΛΗ
ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ... ΠΑΤΕΡΩΝ

Στη Νέα Υόρκη μία σχολή που λειτουργεί ειδικώς για την μόρφωση υποψηφίων μητέρων προσέφερε στη σειρά των μαθημάτων και ένα τμήμα για υποψήφιους πατέρας. Πρώ ημερών, 24 άνδρες συμπλήρωσαν τον πρώτο κύκλο των μαθημάτων που περιελάμβαναν όχι μόνο την παιδαγωγική, αλλά και πρακτικές γνώσεις για την περιποίηση των μικρών παιδιών. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι οι μέλλοντες πατέρες μαθαίνουν πώς να φασκίζουν και πώς να λούζουν τα βρέφη. Για την πρακτική εξάσκηση χρησιμοποιήθηκαν πολυτελείς κοκλές.

Η ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ

Κατ' αυτές προεβλήθη στο Βερολίνο η πρώτη γερμανική έγχρωμη ταινία. Πρόκειται περί ενός νέου φίλμ της «Ούφα» υπό τον τίτλο «Αι γυναίκες είναι καλυμμένες διπλωμάται». Είχε γνωστό ότι από πολλούς έχει επιτευχθεί η κατασκευή έγχρωμων ταινιών, τόνον στην Αμερική, στον καί σ' άλλες χώρες. Ωστόσο, μόλις τέλει ταιώς ήρχισαν να τελειοποιούνται οι ταινίες αυτές. Στη Γερμανία γίνεται από έτών ήδη σοβαρά και επιστημονική προεργασία για την τελειοποίηση των φίλμ αυτών. «Ι, δίως η «Αγκά» η γνωστή με γαλή γερμανική εταιρία φωτογραφικών και κινηματογραφικών ειδών επέτυχε μεγάλης προόδους στον κλάδο αυτό. Πρώ παντός επετεύχθη να γίνεται το «υρίσισμα» ενός έγχρωμου φίλμ κατά τρόπο ακριβώς τόσο απλό όπως και η λήψη μιας συντημένης ταινίας μαύρης κι' ασπρης. Καθώς απεικονόχθη από την πρώτη προβολή της ως άνω ταινίας, η γερμανική μέθοδος είχε τελειωτάρα όλων των μέχρη τοδδε. Οι επιτευχθέντες συνδυασμοί χρωμάτων είναι φθαρτάτοι, ελάνει δε ο θεατής και διάφορες αποχρώσεις που πλησιάζουν πολύ προς την πραγματικότητα, δηλαδή προς τα φυσικά χρώματα. «Η νέα γερμανική εφεύρεσις από τελει σημαντική πρόδοσι στην τέχνη αυτή, της οποίας η μεγάλη σημασία δεν διαφεύγει κανένα».

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Από την επετηρίδα που εξέδωκε εσχάτως το Κινηματογραφικό Επιμελητήριο του Ράιχ έμφανίζεται ότι στη Γερμανία εργάζονται στον κινηματογραφικό κλάδο γενικώς άνω των 5000 ατόμων. Υπάρχουν δε 24 είδη επαγγελματιών σχετικών με τα φίλμ. Μεταξύ των ηθοποιών υπερσχημαί το γυναικείο φύλο. Ένω οι άνδρες ανέρχονται σε 1408, οι άρσενες των ηθελών ηθοποιών της θόδνης είναι 1429. Μεταξύ των 331 όπερατέρ υπάρχουν 3 γυναίκες μόνο. Το παράδοξο είναι ότι μεταξύ των 122 τεχνικών διευθυντών γυρίσματος ταινιών, 82 τεχνικών ήχου, 81 αρχιτεκτόνων και 49 ζωγράφων, δεν υπάρχει καμμία γυναίκα. Αντιθέτως, σ' ένα ενδιαφέροντα και σπουδαιότατο σήμερα κλάδο του κινηματογράφου, στο «κόμμο» και την συγκολλησι των ταινιών, επί κρατούν όλων περισσότεροι οι γυναίκες, που αποτελούν στη Γερμανία, το ήμισυ σχεδόν του όλου αριθμού των «κοπών».

«Ας σημειωθεί επίσης ότι μιο μόνο γυναικα «ρεζισόρ» υπάρχει αλλά και δέκα υποήφης τσαυτες. «Ας διευκρινισα παραγωγής ταινιών εργάζεται σήμερα μόνο μία γυναικα: η Λένι Ρίφενσταλ, που εινε όχι μόνο γνωστή ήθοποιός, αλλά και ρεζισόρ του φίλμ ως και διευθύντρια μίας εταιρίας παραγωγής ταινιών που φέρει το όνομά της».

ΤΑ ΜΑΤΙΑ (συνέχεια)

Ερεθισμός των βλεφάρων. — Ο ερεθισμός των βλεφάρων συμβαίνει πολύ συχνά και πρέπει να τον προσέξουμε και να τον προλάβουμε εγκαίρως, γιατί μπορεί να προκαλέσει πτώσιν των βλεφάρων.

Τον ερεθισμόν αυτόν μπορούμε να τον κατευνάσωμε κάνοντας χλιαράς πλύσεις με χαμομήλι. Καλόν εινε επίσης να κάνωμε κάθε βράδυ μία ελαφρά επάλειψι με βαζελίνη.

Ανεξαρτήτως όμως της υπάρξεως ερεθισμού, μπορούμε προληπτικώς να επολείφωμε από καιρού εις καιρόν τα βλέφαρα με λίγη βορικούχο βαζελίνη. Κατ' αυτόν τον τρόπον δυναμώνουμε συγχρόνως τις βλεφαρίδες.

Συνιστώνται επίσης τα καταπλάσματα με θρασμένα μήλα. Πρέπει να επιτίθενται επί του πάσχοντος οφθαλμού επί δύο τουλάχιστον ώρες.

Εάν ο ερεθισμός οφείλεται σε υπερβολικόν κόπον, θα κάωμε πλύσεις με ίσα μέρη λευκού κρασιού (χωρίς ρετινί) και άνθονον.

Συνιστώνται επίσης εις αυτές τας περιπτώσεις τα έγκυλια σματα από σέλιον και φύλλα καρυδιάς, τείου και κουφοξυλιάς.

Επί μεγάλου ερεθισμού, το νερό που θα χρησιμοποιήσωμε διά τας πλύσεις αυτές πρέπει να έχη θερμοκρασίαν 40 βαθμών. Η διάρκεια των πλύσεων θα εινε ενός τετάρτου της ώρας και θα επαναλαμβάνωνται τετράκις της ημέρας.

Τενικώς, κατά την διάρκειαν του ερεθισμού πρέπει να αποφεύγωμε τα κρυολογήματα. Ένας έγκεφαλικός κατάρρους, έξωθεν, μπορεί να χειροτερεύη την κατάστασιν μας.

Εναντίον του ερεθισμού, ως κατευναστικόν και προληπτικόν μέσον, συνιστώνται αι πλύσεις με το ακόλουθον μίγμα: άνθος μένον, έγκυλισμα από φύλλα πορτοκαλλιάς, σέλιον και μαρούλι, εις ίσα μέρη.

Αι πλύσεις αύται έχουν το πλεονέκτημα ότι έπαυξάνουν την λάμψιν του οφθαλμού.

Το «κριθαράκι» εινε πολλές φορές άφορμή αυτού του ερεθισμού. Ένα άποτελεσματικόν μέσον θεραπείας του εινε να επιβλωμεν επί του πάσχοντος οφθαλμού επί τινος ώρας ένα θερμόν καταπλάσμα από άνθος ορύζης.

Η λάμψις των ματιών. — Αι Ισπανίδες της Νοτίου Αμερικής οφείλουν την εξαιρετική λάμψιν των ματιών των στην ακόλουθη συνήθεια, που εινε πολύ διαδεδομένη μεταξύ των: στίβουν μέσα στο μάτι μία φλούδα πορτοκαλλίου για να δαλώουν την λεπτή ουσία που περιέχει.

Η μέθοδος αυτή, που μπορεί να επαναλαμβάνεται συχνά, εινε ακίνδυνος. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με την μπελαντόνα. Η τελευταία έχει το πλεονέκτημα να μεγεθύνη την κόρην και να δίνη περισσότερον λάμψιν στο μάτι. Αλλά εινε επικίνδυνος τόνον εις την θρασιν, όσον και εις την γενικήν ύγειαν του οργανισμού.

Γενικώς, πρέπει να μην ξεχνούμε ότι τα δάκρυα, οι άγρυπνίες, η φυσική ή διανοητική υπερκόπωση καταστρέφουν την λάμψιν του βλέμματος και αυλακώνουν τα μάτια με ένα μέλαν νόν κύκλον.

Τα φρύδια και αι βλεφαρίδες. — Για να διατηρούμε σε καλή κατάστασι τα φρύδια και για να τα κάωμε να λάμπουν, αρκεί να τα θουρτσίζωμε καθημερινώς με μία λεπτή θούρτσα, έπάνω στην όποιαν θα βάλωμε λίγη (πολύ λίγη) γλυκερίνη. Αντί της γλυκερίνης εινε μάλιστα προτιμότερον το γλυκερινούχον ύδωρ.

Το θούρτσισμα αυτό πρέπει άπαραιτήτως να γίνεται κατά την φυσικήν διεύθυνσιν των φρυδιών. Τα τυνώνει και τα κάνει πιο μαύρα και μεγάλα.

Ως πομμάδα για το θούρτσισμα μπορεί να χρησιμοποιηθή η ακόλουθος:

Βαζελίνη καθαρά	10 γραμμάρια
Βορικόν όξύ	0,10 »
Για να πυκνώσωμε το τρίχωμα των φρυδιών μπορούμε να μεταχειρισθώμε το βάμμα των κανθαρίδων, το ζαμποράντι και το παράγωγον του την πιλοκαρπίνη.	
Μία καλή συνταγή εινε η ακόλουθος:	
Υδωρ κολωνιάς	100 γραμμάρια
Γλυκερίνη	10 »
Βάμμα κανθαρίδων	5 »
Πιλοκαρπίνη	0,25 »

Η λωσιόν αυτή χρησιμοποιείται επίσης και έναντίον της πτώσεως των φρυδιών. Πρέπει όμως να προσέξωμε ώστε το υγρόν να μην μπη μέσα στο μάτι.

Το ρετινιόλαδο εινε επίσης πολύ άποτελεσματικόν. Μεταξύ των άσθενών που προκαλούν την πτώσιν των φρυδιών, στην πρώτη γραμμή έρχεται το έκζεμα και ο έρπης.

Η συνταγή που άναφέραμε άνωτέρω δεν μπορεί να χρησιμοποιηθή για τις βλεφαρίδες, γιατί υπάρχει κίνδυνος να είωχωρση μέσα στο μάτι. Το μόνον που μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε εινε η βορικούχος βαζελίνη ή το άμυγαδαλόλαδο.

Πολύς λόγος έγινε τελευταία για το κόψιμο των βλεφαρίδων. Με τη μικρή αυτή θυσία — που, άλλως, δε δεν πρόκειται να κρατήση, κλεισμένη, μία γυναικα περισσότερον από μία εβδομάδα — επιτυγχάνεται δήθεν η αύξηση των βλεφαρίδων, κατά το έκ νέου φύτρωμα των. Η μέθοδος αυτή όμως εινε αμφίβολος και άπωσθήποτε επικίνδυνος.

Η καλύτερα βαφή για τα φρύδια. — Θα πάρετε Σινική μελάνη και θα την μετατρέψετε εις λεπτήν σκόνην. (Η μετατροπή πρέπει να γίνη με μεγάλην προσοχήν). Κατόπιν θα διαλύσετε αυτήν την σκόνην μέσα σε θερμό άνθονον, σε τρόπο που να επιτύχετε ένα υγρόν άπολύτως όμοιογενές. Το υγρόν θα το διατηρήσετε μέσα σ' ένα μικρό φιαλίδιον. Με αυτό θα περνάτε τα

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

της γυναικείας ΚΑΛΛΟΝΗΣ

φρύδια και τα ματωσίνορά σε, χρησιμοποιώντας ένα λεπτό πινέλο, κατά προτίμωσιν από τρίχες καμήλου.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε την ακόλουθον βαφήν:

Αραβική γόμμα 15 γραμμάρια

Ινδική μελάνη 25 »

Ανθόνερο ½ λίτρας

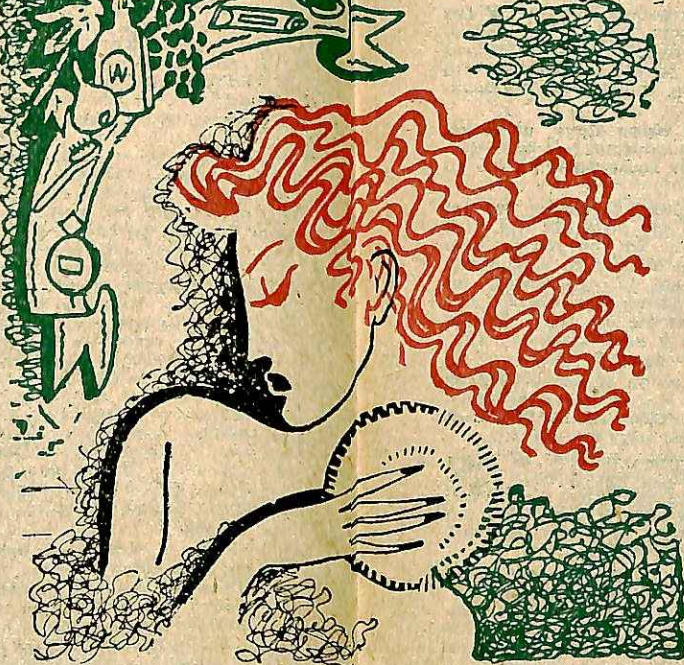
Μετατρέπομε εις σκόνην την αραβικήν γόμμαν και την Ινδικήν μελάνην και ακολουθώς διαλύωμε αυτήν την σκόνην μέσα εις το άνθονερο, σε τρόπο που η διάλυσις να εινε πλήρης. Το υγρόν επιτίθεται με ένα πινέλο επάνω στα φρύδια και τα ματωσίνορα, όπως και προηγούμενως.

Η κύωρος (χεννέ ή κινά) έχει το διπλούν πλεονέκτημα ότι βάφει τα φρύδια και τα ματωσίνορα και συγχρόνως τα καθιστά περισσότερον πυκνά και δυνατά.

Σχετικώς με την χρήσιν του υπάρχει μία άνατολίτικη πρόληψις: Το να χρησιμοποιή κανείς αυτήν την βαφήν στα μαλλιά χωρίς να δάξη και στα φρύδια, φέρνει δυστυχία.

Η χρήσις του γίνεται ως ακολούθως:

Παίρνωμε μία πρέσα και την βρέχωμε ελαφρά. Κατόπιν άπλώωμε με προσοχήν αυτήν την ζήμην επάνω στα φρύδια. Την ά

φήνωμε να ξηραθή, την θουρτσίζωμε και κατόπιν ζεσταίνωμε λίγο λάδι με το όποιον τρίβομε τα φρύδια για να αφαιρέσωμε τα υπολείμματα της ζήμης, που έχουν τυχόν απομείνει. Αντί ε λάδιον μπορεί να χρησιμοποιήσωμε επίσης βαζελίνη.

Τα κραγιόν. — Τα διαφόρους βαφάς έχουν αντικαταστήσει σήμερα τα κραγιόν, τα όποια έχουν το πλεονέκτημα ότι δεν άφηνουν υπολείμματα επάνω στα φρύδια και τα ματωσίνορα.

Το κραγιόν, προτού χρησιμοποιηθή, καλόν εινε να θερμαίνεται ελαφρώς.

Μεγίστη προσοχή χρειάζεται στο βάψιμο των βλεφαρίδων. Πρέπει να ακολουθώμε την διύθυνσιν των και να τα άθωμε προς τα άνω, επιμηκύνοντάς τα συγχρόνως. Πρώτον θα περάσωμε το κραγιόν επάνω στην άκρη των βλεφάρων. Κατόπιν θα προχωρήσωμε στα ματωσίνορα εκ της βάσεως προς το άκρον.

Το χρώμα του κραγιόν πρέπει να εκλέξωμε με μεγάλην προσοχήν, εις τρόπον ώστε να εύρίσκαται εν άρμονία προς το χρώμα των ματιών, των φρυδιών, και των βλεφαρίδων, γιατί ο σκοπός που επιδιώκομε εινε να ένωμε το βλέμμα μας πιο τρυφερό και όχι πιο έντονο και σκληρό.

Μπορούμε να περάσωμε με το κραγιόν μία λεπτή γραμμή στην εξωτερική γωνία των βλεφάρων. Αλλά γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη επιτηδεύσις και ένα καλόν τάκτ, διότι διαφορετικά ύπάρχει κίνδυνος να μασκαρευθώμε.

Οι πολύ μελαχροινές εινε προτιμότερον να χρησιμοποιούν Σινική μελάνη διαλυμένην μέσα σε άνθονερο.

Το μπλέ κραγιόν έχει το πλεονέκτημα ότι υπογραμμίζει τις φλέβες που περνούν κάτω από το δέρμα και ιδίως κάτω και προς το έξω μέρος των ματιών. Στις γυναικές που έχουν λεπτή επιδερμίδα ροζ ή σιτοχρουν ταριάζει πολύ.

Λίγη καλοβαλμένη αϊθάλη ε'πί επάνω βλέφασον δίδει πολύ καλά άποτελέσματα.

Πομμάδα έναντίον της πτώσεως των βλεφαρίδων:

Γαλλικόν όξύ 0,50 γραμμάρια

Βαζελίνη 5 »

Ρετινιόλαδο 2 γραμμάρια

Λεβάντα 4 σταγόνες

Η ΜΥΤΗ

Η μύτη εινε ένα στοιχείον όμορφιάς ή δυσμορφιάς για το πρόσωπον. Μία κακοφτιαγμένη μύτη καταστρέφει και το πιο άραιο πρόσωπο. Άρκει, έξ άλλου, μία άρμονική μύτη για να κάμη ένα πρόσωπον συμπαρές.

Φαίνεται ότι το καλύτερον μέσον για να έχωμε μία άραιά μύτη — τουλάχιστον στα τρία τέταρτα των περιπτώσεων — εινε να μην καταστρέφωμε εκείνην που μās έδωκε η φύσις. Δυστυχώς, κάνωμε το αντίθετον. Το τράδηγμα της μύτης με το μαντήλι και το καθάρισμα με το δάκτυλο — συνήθεια πολύ διαδεδομένη δυστυχώς — αποτελούν δυό από τις κυριώτερες άφορμές παραμορφώσεως. Η παραμόρφωσις αυτή δεν γίνεται άμεσως και γι' αυτό δεν μπορούμε να την αντίληφθώμε. Επέρχεται όμως βαθμιαίως και άσφαλώς.

Δεν πρέπει να λησμονήωμε ότι αι ρινικά μεμβράνη εινε πολύ λεπτά και εύπλαστον. Εις το γεγόνος αυτό στηρίζεται άλλως τε μία όλόκληρος σειρά μεθόδων διορθώσεως της μύτης που εινε γνωστά υπό το γενικόν όνομα της ρινοπλαστικής.

Εις το έμπόριον πωλούνται διάφοροι μικραί συσκευαί που χρησιμεύουν για την εξέλκωσι των διογκώσεων, των παρεκκλίσεων, των διςαναλογιών κλπ. Δεν εινε επικίνδυνοι.

Αι συσκευαί αύται εινε μετάλλιναι — από χάλυβα, χρυσόν κτλ. — με επένδυσιν από καστόρι, δια να άποφεύγεται η επαφή του μετάλλου επί του δέρματος. Δεν εινε άναγκαία η συνεχής χρήσις των. Μπορούμε να τας φορούμε την νύκτα ή όταν είμε θα έντελώς μόνες.

Δεν εινε δυνατόν μόνον να τροποποιήσωμε το σχήμα της μύτης, αλλά και να αντικαταστήσωμε ακόμη τυχόν έλλείποντα μέρη της.

Ο χειρούργος Νέλσον έκαμε επί του προκειμένου άληθινά θαύματα, εισάγωντας ένα τραγανόν τεμάχιον κρέατος κάτω από το δέρμα του μετώπου και δίδοντάς του την διεύθυνσιν της ρινικής άποφύσεως. Κατεσκεύασε επίσης τεχνητές μύτες από σκελετον άλουμινίου, τον όποιον ένέδωσε κατόπιν με τεμάχια δέρματος από το μετώπον και τας παρείας.

Όταν πρόκειται να αντικατασταθή ένα μικρόν τμήμα μόνον, γίνεται συνήθως χρήσις παραφίνης.

Η παραφίνη εισάγεται εις ημίρρευστον κατάστασιν κάτω από το δέρμα και κατόπιν δίδωμε εις αυτήν το σχήμα που έπιθυμούμεν. Με τόν καιρόν στερεοποιείται και δεν ύπάρχει κανείς κίνδυνος να άποσπασθή, διότι δια να διαλυθή χρειάζεται μίαν θερμοκρασίαν 40 βαθμών.

Μασσάζ της μύτης. — Τα πολύ άνοικτά ρουθούνια κάνουν τη μύτη πλακωδή και δίνουν στο πρόσωπο μία έκφρασι άφελείας ή ήλιθιότητος. Το μασσάζ στην περίπτωσι αυτή εινε πολύ ώφέλιμον.

Η διεύθυνσις που θα ακολουθήσωμε εινε η έξης:

Εάν η μύτη εινε πολύ κοκκρά, το μασσάζ θα γίνη εκ των κάτω προς τα άνω.

Εάν η μύτη εινε πολύ κοκνή, το μασσάζ θα γίνη εκ των άνω προς τα κάτω.

Το μασσάζ γίνεται στο άκρον της μύτης μεταξύ του αντίχειρος και του δείκτου.

Η συνήθεια να σουφρώνωμε την μύτη προκαλεί τον σχηματισμόν εις το άνω μέρος λοξών ρυτίδων, τας όποιας μπορούμε να εξαφανίσωμε κάνοντας διαδοχικόν μασσάζ πότε προς τα δεξιά και πότε προς τα άριστερά, με το άκρον του δείκτου και του μεσαίου δακτύλου. Η διεύθυνσις που θα ακολουθήσωμε εινε εκ των κάτω προς τα άνω.

Οι κόκκινες μύτες. — Δεν πρέπει να σπεύδωμε να καταδικάσωμε τούς ανθρώπους που έχουν κόκκινες μύτες. Γιατί δεν εινε μόνον η χρήσις των οινονευσμάτων που προκαλεί αυτή την άσχημία.

Η μύτη εινε ένα όργανον πλούσιον εις αίμοφόρα άγγεία. Πάν το όποιον έπίρρει επί της κυκλοφορίας του αίματος: παλμοί της καρδιάς, φύσις των άκρων, παθήσεις των νεφρών, μπου να μεταβάλλουν το χρώμα της.

Η παθήσις αυτή επιδεινώνεται όταν αι μικραί φλέβες της μύτης διασπείλονται και καταληγεί εις τον σχηματισμόν διαφόρων εξανθημάτων, ενώ συγχρόνως όλοι αι λεπτόταται διακλαδώσεις του φλεβικού συστήματος εμφανίζονται με ένα διαλετι χρώμα κάτω από την επιδερμίδα.

Διά την θεραπείαν της συμφορητικής αυτής καταστάσεως πρέπει κατά πρώτον να άναστήσωμεν μήπως πρόκειται περί μιάς γενικωτέρας παθήσεως. Το πάσχον όργανον μπορεί να εινε η καρδιά, τα νεφρά κτλ.

Εις άλλας περιπτώσεις πρόκειται περί ρηνικής παθήσεως, πολύποδος, σαλπινγίτιδος κτλ.

Όπωσδήποτε, πρέπει να άποφεύγωμεν κάθε έρεθισμόν και να διαγράφωμεν από την τροφήν μας τόν οίνον, τα οινόπνευμα, δη: τα άλλαντικά, τα παχειά κρέατα, τα ψάρια κτλ.

Εις σοβαρωτέρας περιπτώσεις, η προσφυγή εις τόν Ιατρόν εινε άπαραίτητος.

Εις τα άτομα που έχουν κόκκινη μύτη ένδεικνύνται συχνά επιθέματα με το ακόλουθον μίγμα:

Ανθόνερο 20 γραμμάρια

Υδωρ άνθων πορτοκαλλιάς 20 »

Βόρας 2 »

Επίσης το κατωτέρω:

Βόρας εις κόνην 10 γραμμάρια

Υδωρ κολωνιάς 15 »

Υδωρ 5 »

Με το μίγμα αυτό γίνονται συχνά επιθέματα πολλάκις της ημέρας.

Είδησοῦλες και

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ «ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΗΓΑΔΙ»

Στο πορτογαλικό χωριό Μπράγκα, όπως άλλως τε και σε πολλά χωριά της Πορτογαλίας, δεν υπάρχει συστηματικό ύδραγωγείο, οι δε κάτοικοι προμηθεύονται το νερό από τα υπάρχοντα άφθονα πηγάδια. Ένα όμως από τα πηγάδια αυτά είχε την φήμη ότι ηταν «στοιχειωμένο» και για τόν λόγον αυτό, το απέφυγαν όλοι. Μία μέρα, κάποια χωρική, καθώς διερχόταν από το κατοικημένο πηγάδι, άκουσε από το βάθος του κραυγές που έκαλούσαν σε βοήθεια. Έσπευσε τότε να πληροφορήση τούς συγγενισμένους της περί τού γεγονότος και όλοι συνεφώνησαν ότι η φωνή του «στοιχειώσε» που προσηύχοντο να προσελκύη θύματα. Μόνο δύο βαρραλόι χωρικοί άπεφάσιζαν να θεσπισθών και δεν άργησαν να άνασφύρουν μέσα από το πηγάδι ένα παιδάκι, που είχε πέσει μέσα και που άσφαλώς άπνιγνύταν αν επικρατούσε η πρόληψις των χωρικών.

ΟΔΥΣ ΣΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Την περασμένη εβδομάδα έφθασε στο Βαλπαράϊζο ένα πλοίοριο του όποιου επέβαιναν μερικές γυναικές που διατελούσαν σ' αδειοθήρηνη κυριολεκτικώς κατάστασι. Έπρόκειτο περί έξ νεαρών γυναικών, οι όποιες είχαν δραπέτευσει από το νησι Βανούα Λέσου, του άρχιπελάγους Φίτζι, για να μην καούν επάνω στη φωτιά μαζί με το πτώμα του συζύγου των. Παρά τις προσπάθειες των τοπικών άρχων και των ιεραποστόλων όχι μόνο δεν καταβροθή να καταργηθή η πολυγαμία στα νησιά Φίτζι, αλλά και διατηρείται ακόμη το έαρ έθιμο να καίνται οι γυναίκες όταν πεθαίνει ο σύζυγός τους.

φυλάρχους της νήσου Βανούα Λέσου του όποιου το χαρέμι περιελάμβανε 40 γυναίκες και σύμφω, να με το έθιμο όλες των έπρεπε να ακολουθήσουν την τύχη του συζύγου των. Η τελετή της κηδείας και του ένταφιασμού είχε άρχοι μετá μεγάλης πομπής και οι γυναίκες των νεαρών γυναικών, πιστοί στις το πικές παραδόσεις, τις είχαν οδηγήσει στον τόπο του μαρτυρίου. Άλλες πάλι, για να μη υποστούν το φρικτό θάνασιν, έφρονευσαν από τούς ίδιους συγγενείς των οι όποιοι και μετέφεραν τα πτώματά επάνω στη φωτιά. Έξ όμως νεαρές γυναικές κατωρρώσαν, να δραπέτευσουν και να καταφύγουν σ' ένα πλοίοριο, το πλοίοριο του όποιου τις λυπήθηκε και δέχθηκε να τις σώση. Πράγματι δε, έπειτα από περιπετειώδες ταξίδι, το πλοίο έφθασε στο Βαλπαράϊζο, όπου οι άτυχες γυναικές μπορούν να ζήσουν άσφαλισμένες.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΗΚΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Το Έγκλετόν, μία πολλή της Γαλλίας, θα έμενε άγνωστο στην Ιστορία αν δεν έδλεπε εκεί το φώς, πρό 30 περίπου έτών, η Μαρτζ, ένα κοριτσάκι που όταν γεννήθηκε είχε το καταπληκτικό βάρος των 10 κιλών. Η άνάπτυξις της Μαρτζ ήταν επίσης καταπληκτική. Ως έρέφος ενός μηνός έζωνιζε 35 κιλά, όταν δε έγινε κορίτσι 14 έτών έφθασε αίσως στα 100 κιλά. Στο μεταξύ το άνάστην της χαριτωμένης αυτής μικρούλας είχε φθάσει τα 2 10 μέτρα. Σήμερα η Μαρτζ καυχάται για το βάρος των 188 κιλών της και άποτελεί μία διασημότητα της πατρίδος και μία δόξα της επαρχίας της. Άρκει να σημειωθεί ότι η μέση της έχει περιφέρεια 2 14 μ. Κάθε μήρας της εινε πάχους 1 05 μέτρον, ο δε άστράγαλος 87 εκατοστόμετρα. Χρησιμοποεί ειδικά όχημα για τις μετακινήσεις της από πόλεως σε πόλι, διότι τα βαγόνια των τρένων δεν έχουν εισόδους άρκρα εύρυχωρούς για να περάση.

Ομαδική ερωτική παραζάλη

Εξάλλη, κυριολεκτικώς ξεδιάντροπη, θα μπορούσε να πη κανείς, είναι η σαρδέλλα στην ερωτική ζωή της. Περί τα μέσα 'Ιου νίου, οι σαρδέλλες άρσενικές και θηλυκές άνακατωμένες, εγκαταλείπουν τα άλμυρα νερά και καταφεύγουν στα ψυχρά τών ποταμών, μέσα στα όποια τις σεληνοφωτισμένες νύχτες, παροδίδονται στα άγρια της ώτοκίας και της γονιμοποιήσεως τών ωρίων.

Οι θηλυκές που έρεθίζονται φαίνεται από το άραος τών ωρίων που είνε μέσα στα σπλάχνα τους, άνέρονται στην επιφάνεια τών νε ρών και άρχίζουν ένα τρελλό κυριολεκτικώς ζιγκ - ζαγκ προς όλες τις κατευθύνσεις. Στόν καλυμμέντο αυτόν χορό παίρνουν ότερότερα μέρος και οι άρσενικές. Έπιθέθενται έναντιόν τών θηλυκών, τις χτυ πούν με τα πλευρά τους και τις ούρες τους, άνέρονται και κατέρ χονται σε μίαν άπερίγραπτη φρενιτιδα.

Μέσα στην όμαδική αυτήν ερωτική θύελλα τα θηλυκά γεννούν τα ώάρια τους και τα άρσενικά γονιμοποιούν άτάκτως και παζαλι, σμένα τα ώάρια όποιουδήποτε θηλυκού. Έπιλόγη άρσενικού και θηλυ- κού δέν γίνεται. Ζευγάριμα δέν υπάρχει. Όλα τα άρσενικά έρωτο- τροπούν άδισκρίτως με όλα τα θηλυκά.

Τό τέλος τών ερωτικών αυτόν όργων σημειούται με την πλήρη εξάντληση τών έραστών, που μισοπεθαμένοι από την προσπάθεια που κατέβαλλαν, άφηνονται να τους παρασύρει τό ρεύμα και να τους έκ- θρώσει στις όχθες όπου φράζουν.

Από τούς έξαλλους αυτούς όργασμούς, έλάττοι έπέρουν της άλ- λόρωρης αυτής νύχτας τών όμαδικών γάμων τους.

Σ.Ο.Ν.

Σιζουέττες της ΣΚΗΝΗΣ

Γιάννης ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ

«ΘΕΑΤΡΙΝΟ Σ» ΜΑΘΗΤΗΣ

— Έσύ θα γίνης θεατρίνος, παιδί μου! τούλεγε για να τον πει- ράση ο καθηγητής του στο γυμνά- σιο.

Και όλη η τάξις έκάργαζε για την πετυχημένη έλρυνση. Γελού- σε μαζί τους και ο Γιάννης. Ά, ποστολίδης θέλοντας και μη, ενώ τα χείλη του, συνοφρυμένα, ώρ- κίζονταν έδίκην.

Θά μου τό πληρώση ο έ- θλος! Άκουε εκεί, να με άπο- καλέση «θεατρίνο» έμένα!

Η άλήθεια ήταν ότι ο νεαρός Άποστολίδης όταν έδινε να πη τό μάθημά του, είτε αυτό ήταν λοτερία, είτε άρχαία, είτε και μα- θηματικά τό έλεγε τόσο ώραιο, με τόσο στομφώδη φωνή και έκ- φραση και άρρώστη, ώστε δέ- λεγε κανείς ότι... άσήγγελλε!

Και δικαιολογημένα ο άνύπο- πτος καθηγητής του δέν άποκαλού- σε θεατρίνο. Όπως, δικαιολογη- μένα και ο άνύποπτος για τό ό- ποφώσκον ταλέντο του Άποστο- λίδης, έχολώνετο...

ΤΟ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ!

— Άς θύεται όμως ο έξάδε- λφός μου Σπύρος Πατρίκιος, μάς λέει ο Γιάννης. Άποστολίδης στο καμρίνι του όπου έδεδίχκε να ύποστη την δημοσιογραφική εξέδ- εξολογησίμας. Αυτός έγινε ά- φορμή να έτυπηση μέσα μου τό... όχι τό «κτήνος» του Ζολά... τό κομωμένο όμως καλλιτεχνικό μου ένστικτο, τό όποιο την ύ- παρξί δέν ύποπτευόμουν.

— Ημαστε τότε, και οι 'δύο πι- τοίρικοί άκρόμ.

— Πάμε άπόψε στο «Στοιχειό- ποδ Πύργου», στο «Αθήναιον»; μου έπρότεινε ένα θράδυ.

— Η πρότασις ήταν πολύ τολμη- ρή, άλλα και βελαστική για την ήλικία μας.

— Στο θέατρο έμείς; Και να γυρίσωμε μεσάνυχτα σπίτι;

— Και γιατί όχι; Δέν είμαστε και έμεις άνθρωποι;

— Βέβαια, είμαστε... Γι' αυτό και τό σκάσαμε νύχτα από τό σπύ- τια μας για να πάμε να θαυμά- σωμε την περίφημη για την έπο- χή της Βασιλείας Στεφάνου και τόν Δελενάρο που πρωταγωνί- στούσαν στο «Αθήναιον».

— Γι' ήταν εκείνο που έπαθα τό θράδυ αυτό; Κεραυνόβολο χτύπη- μα, συγκλονισμα- σιοιμικό της ψυχής; Έμεινα έκθομβος από τό

παίξιμο του Δελενάρο και της Στεφάνου.

— Ω, άς με άέλωνε η μοίρα μου να έθραυε κάποτε τόν Δελε- νάρδο! εύχήθηκα.

Ο Πατρίκιος, τρελλός και ασ- τός από ένθουσιασμό, μου έίνιχεν σε τόν πόθο.

— Βρε τί λές; Βγαίνωμε αλφ- θεια, στο θέατρο;

— Πώς; Πώς;

— Έρχεσαι μαζί! μου; Θά θής! Τόν άκούουθησα σάν ύποκτισμέ- νος...

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΔΕΝ... ΧΟΡΤΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ!

Προχωρώντας από κάτι μυστη- ριώδεις διαδρόμους, που ο Πατρι- κιος ώνόμαζε «παραινκία» ή φθάσαμε στα καμρίνια τών ήθο- ποιών — μέγα τόλμημα! — και έαφνικά έρεθήκαμε μπροστά στόν Δελενάρο...

— Τι γυρεύετε βρε έσείς εδώ; μάς ύποδέχθηκε ώργισμένος ο πε- ρίφημος πρωταγωνιστής.

Ο Πατρίκιος, τολμηρός και έ- τοιμολόγος, άνέπτυξε όλη την εύφράδειά του: Άπλούστατα, θέ- λαμε να θυώμε και μεις στο θέ- ατρο!

— Μη με έλέπετε που φορδ- αστό τό φανταχτερό κοστούμι και ό- λο γελώ στην σκηνή, μάς είπε τό- τε με έπίσημο ύφος ο άλησμόνη- τος καλλιτέχνης. Τό θέατρο μάς γεμίζει κάθε μέρα πικρίες... και πρό παντός δέν μάς έπιτρέπει πο- τε να χορτάσωμε.

— Είχε πολύ συγκινημένο ύφος και σχεδόν... τόν έλλυθηκα. Άλ- λά ο Πατρίκιος πάλι με συνέφε- ρε:

— Μήν τόν πιστεύεις, μου είπε καθώς έφεύγαμε. Τά λέει ψέματα για να μη θυώμε στο θέατρο. Ζη- λούει τους νέους...

ΟΙ ΧΟΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝ!

Η συνέχεια της μυθιστορίας

της ιστορίας του Γιάννη Άπο- στολίδη ύπηρες πολύ ενδιαφέρου- σα έν τη περιπέτεια της. Και έν συντομία, είχε ως εξής:

Ο Άποστολίδης είχε πιά έτοιμηθή» για καλά με τό θέα- τρο. Τό κομωμένο κτήνος» εί- χε έτυπηση. Και μία μέρα παρά, ήρε τό σχολείο! Και άρχισε να ζυμώ- με τό θέατρο, να κοιμά- ται με τό θέατρο, να τρώη με τό θέατρο...

— Ήταν άρρωστος πιά... Είχε πάθει «θεατρίτιδα»!

Οι γονείς του τόν έχασαν από τό σπίτι. Και τόν περιμάζευαν ά- πό τό θέατρο κάθε θράδυ... Έ- να θράδυ μάλιστα, που πέρασαν τα μεσάνυχτα και δέν τόν έρθηκαν πονέβει, έκινητοποίηση την γω- ροφιλανή... Και ο μάρμαρας του ο Πατρίκιος, τότε άρχηγός τοι- σόματος, έστειλε ένα άπόσπασμα χωροφυλάκων έναντιόν τών δυο άνημων του, αυτού και τοι Σπύ- ρου Πατρίκιου...

— Μας κυνηγούσαν μέσα στα όπνεγια τών θεάτρων και ως τό κεραμίδι της σκηνής! όμολογεί γελώντας ο Άποστολίδης. Για να μάς σώσουν από τό νύχτα τών θεατρίνων... Γιατί την έποχή έ- κείνη τό θέατρο ήταν κάτι τό φοβερό για πολλούς γονείς. Ή, ταν ο έξευτελισμός ή δυστυχία, ή πείνα ή κραιπάλη...

— Δέν θα γινόταν ποτέ καλός ήθοποιός, έγραφε ώστόσο για τόν Άποστολίδη, ο Μελάς, αν δέν έ- σκαρφάλωνε κάποτε στα κεραμί- δια της σκηνής.

ΑΠΟ ΕΥΠΗΡΕΤΗΣ ΕΡΑΣΤΗΣ!

Ο Άποστολίδης έπέρασε δια- τά στάδια της... έρωτικής τών θεατρίνων ρόλων για να φτάση σήμερα να θεωρηθεί ένας από τούς καλότερους μας «έν έμει» τοι θεάτρο. Από άπλους κομπάρ- σος που προσελήφθη στόν θίασο της Βασιλείας Στεφάνου, της πρώτης πρωταγωνιστίνας τοι «Ε- θνικού Θεάτρου» από γκρουμ, θυ- ρωρός, ύπηρετής, κλητήρας, έω- δόν πρόσκον, ύπάλληλος, ά- στός, φίλος, ρόλους άσμούς και δευτερεύοντες, που ύποδύθηκε στους θίασους Παναποπούλου, Πέ- ασ, Νίκου, Κιζέλης, Κοτοπού- λη, έφθασε σήμερα να παίξη τούς καλότερους πρώτους ρόλους τοι «έραστού» όπου η έπιτυχία του είναι πάντα άφραστη.

Και έπειδή λέγει ότι η έπιτυ- χία του αυτή δέν είναι μόνον έπί της σκηνής άλλα και... έκτός αυ- τής, τό υπεάλαμε τό τυπικό ά- δικρίτο έρωτήμα μας:

— Έχετε πολλές ένοχλήσεις ά- πό θαυμαστές; Παίρνετε χαρά- κτηριστικά ραβασάκια;

— Να σας πώ... Έμεις οι έρ- γασμένοι στην «ετρίνα», για- τί δέν είναι τίποτε άλλο η σκηνή — ύποκείμεθα σε πολλά... γραμ- μάτα, τηλεφωνήματα, ραβασάκια. Να! παίρνω... Άλλά ποιος ή- θεποίός δέν παίρνει... Τι μ' ασ- τό;

Ο «ΚΟΥΚΛΟΣ» ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΕΙ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

— Καμμία χαρακτηριστική έν- δήλωσι θαυμαστίνας σας;

— Χαρακτηριστική; Να!... Κάποτε, καθώς έπαίζα κοντά στο προσκήνιο συνέλαβε τό έλέμμα μου μία δεσποινίδα, ή όποια κα- θώς μιλούσε με την διπλή της και με έδειχνε, οι χειρονομίες της και οι φράσεις που διεγάρφοντο στα χείλη της, έόμαιναν:

— Ούό! Αυτός ο Άποστολίδης έδω μου κάβαται!

«Φαντάζεσθε τώρα τη θέσι μου έπί σκηνής και την ήθικη... Ικα- νοποιήσι που άπεκόμισα από την άγνωστη «αυτομαστρία» μου».

Άλλά έμεις γνωρίζομε και μίαν άλλη χαρακτηριστική έκδήλω- σι θαυμασμού που ύπαστη ο Άπο- στολίδης. Ήταν όταν έπαιζε τόν «Όλοφέρνη» στην «Ιουδήθ» με την Μαρίκα Κοτοπούλη.

— Όταν έτελεώσε η παρόστα- σις, πολλές κυρίες έπεριμεναν στην έξοδο τοι θεάτρο τόν, Ά- ποστολίδη για να τόν εγγνώσκουν

και από κοντά. Ήταν τρέλλο ο έθλος. Σα- στός κοκκός! έκούσκουσαν με- ταύ των.

Και τόν έκεραυνόβλησαν με έπρουσλήσεις σε γεύματα οικια- νειακά και μή!...

ΟΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ... ΛΑΧΑΝΑ!

5η ζωή του ο «έν έμει» πρεμιά τοι θεάτρο μας, είναι πολύ μυστέ- μ. Άνοχτοκαρδός, συμπαθής σ' ό- λους και πρό παντός σ' όλες, ά- λους και καλή παρέα, τόν κα- γανή την άπρόσπτη περιπέτεια, λό μεζέ τό άνωστον.

— Με τρεβό! Με συγκινεί ή μάς όμολογεί... Γι' αυτό, θα παρέ- περιπέτεια... Τί αυτό, θα παρέ- σαρα πρίν λίγα χρόνια στα «έθνη» της Άφρικής τόν θίασο μου έάν δέν με σταματούσε στην Αίγυπτο ο άέσησμοκαός πόλεμος.

Από τις μεγαλύτερες έρασσιτε χνικές άσολίες του είναι ή... λα- χανόκηπουρική.

— Βλέπετε, οι καρδιές τών γυναικών και τά λάχανα έχουν πολλά τά κοινά γνωρίσματα... Γι' αυτό όταν δέν άσολήθαι με τίς μέν, άσολείται με τά δέ...

Σάν ήθοποιός που είναι, έχει και μία δεισιδαιμονία: Για τό κά- θε τί που φοβάται μήν μεταωθή «χτυπητό ζώο». Άλλά όχι όπως ο- λος ο κόσμος: Αυτός μετρά τά χτυπήματα: έννη! φορές πάντο- τε και σε τρεις δόσεις!

— Όσον άφορξ τόν έρώτα, τόν πα- ραδέχεται ώρσιον χωρίς την κα- τόντια τοι γάμου! Ίδιως στούς καλλιτέχνες.

— Όσο λαμπρή, σπουδαία, άγ- γελική και άν είναι μία σύζυγος, άρρωξ ή στιγμή που θα σε έμπα- δίση, θα σε έπρέσσει, μάς λέει. Άν μάλιστα είναι και αυτή ήθο- ποιός, τότε, αλλοίμονο και στούς δύο... Θα περνούν ζωή όμοιαμ- τυρική...

Μ. ΧΑΝ.

Ιστοριούλες της Άνατολής

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Οι κάτοικοι της Κούφα θεω- ρούνται ως οι πιο φιλάργυροι τοι άραδικού κόσμου. Ένας άπ' αυ- τούς έμαθε κάποτε ότι στην Βασ- σόρα υπάρχει ένας φιλάργυρος που έξεπρινά όλους τούς άλλους. Έπήγε λοιπόν να τόν έπισκεφθί για να τελειοποιήρη στην τέχνη του.

— Καλώς ήρθες τοι είπτε εκεί- νος όταν τοι έξηγήσες τάν λόγο τοι ταξιδιού τοι. Και θα σου κά- μω τό τραπεζί. Πάμε στην άγο- ρά.

Φθάνοντας στόν ψωμά τόν ρά- τρεν άν είναι καλό τό ψωμά τοι.

— Είναι άσπρο και μαλακό σάν βούτυρο.

— Αυτό σημαίνει ότι τό βού- τυρο είναι καλότερο συνεπέρνε ο φιλάργυρος της Βασσόρας. Πάμε στόν γαλακτοπώλη.

— Είναι καλό τό βούτυρό σου;

— Είναι γλυκό και φρέσκο σάν λάδι.

— Αυτό σημαίνει ότι τό λάδι είναι καλότερο συνεπέρνε πάλι ο φιλάργυρος της Βασσόρας. Πάμε στόν λαδό.

— Είναι καλό τό λάδι σου; τόν ρώτησε.

— Κατακάθαρο σάν νερό.

— Τότε, είπτε ο φιλάργυρος στόν φιλοξενούμενό του, άντι να φάμε άς πιώμε νερό. Είναι τό καλότερο άπ' όλα.

— Όι Κινέζοι είχαν γνώσεις θε- ραπειτικής από τό έτος 2.000 π. Χ. Να και μερικές συνταγές ταν:

— Η άνεμώνη έχρησίμευε ως φάρμακο κατά τοι πυρετού.

— Τά χρυσάνθεμα έγιάτρουν τή λιποθυμία και άδυναμία.

— Τά κρίνα τέλος τά έβραζαν και έπιναν τό ζουμί τους για τό, ναρκω.

— Όι Κινέζοι είχαν γνώσεις θε- ραπειτικής από τό έτος 2.000 π. Χ. Να και μερικές συνταγές ταν:

— Η άνεμώνη έχρησίμευε ως φάρμακο κατά τοι πυρετού.

— Τά χρυσάνθεμα έγιάτρουν τή λιποθυμία και άδυναμία.

— Τά κρίνα τέλος τά έβραζαν και έπιναν τό ζουμί τους για τό, ναρκω.

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ

Προσκαλέσανε τη Ζαμφώ στο σπίτι τοι Στέ- λου Μάγκανου που γιώραζε.

— Έλα, Ζαμφώ μου, της είπτε η γυναίκα τοι ή Παρή, έσύ είσαι συντρέχτρα σε όλα. Θα καλέσω καμπόσε από τη γειτονία να τοι ριγνίσω ένα καλό θάλα μιά φιλενάδα στο πλάι μου για βοήθεια.

Η Ζαμφώ, κατενθουσιασμένη, της είπτε:

— Καλέ, Παρή μου, όποτε θές έσύ είμαι για σένα. Άκουε εκεί να μην έρχω να σου δώσω ένα χέρι. Τώρα μάλιστα που έχεις και τη σκόλη τοι άντρου σου. Να τότε χαιρέσαι, μάτια μου, και να σου ζήση, θα κάνης με, γάλη φέστα!

— Θάρρουμε, καλέ, καμπόσε γεγινόνσε να τώς θυλώ ένα γλυκό κι' ένα πιστό. Τί θαρρείς Ζαμφώ μου, πώς είναι τό άλλα χρόνια που είχαμε ως και τοι πουλιό το γάλα στο σπίτι μας;

Τη στιγμήν ήμερα, Παρή, όπως μπορεί να θένας θολώνει. Τί τά θές τά μεγαλύνει. Έ- σσύ, δόξα νύχτη ο Θεός, είσαι καλά τώρα με τό μανάβικο. Τώχει σφαλιστό ο άντρας σου, μά ή μοίρα του δουλεύει, με τό κρυφά που πουλά. Κάτι μελικάζαν, κάτι φραγκοφάσου- λα, θγάνουνε τά έξοδα τής μέρας.

Και σκυθώντας, προσέθεσε:

— Οι Άτσιδανες μάλιστα μούσανε τά προχτές πώς θα πάρης σπίτι από τά κέρδη ή Παρή κατακοκκίνισε.

— Τι λές, καλέ Ζαμφώ; Έτσι θαρρουνε πώς θγάνει ο παράς; Σπίτι από τά ζαρζαβανάκια; Μη χειρότερα.

— Τό έζρω Παρή μου, μά τί να κάνης μ' αυτές τοι ζουλόφτονες; Πάντα τό μάτι τας στο ζένο υπερικέτι πέρτε. Μά, έννοια σου, γι' αυτό χαιρί και προχτή δέ έβλεπουν. Πάω και θα ντυθώ να σουρώω ναρξ... ναρξ!

— Στο καλό, θα σε καρτερώμε αύριο.

Η Ζαμφώ θήκε τρεχάτη για να τελειώ- ση τίς δουλειές στο σπίτι της και να έτοι- μασθί για τό γλέντι.

Μόλις έφθασε στην πόρτα της, χτύπησε τό τζάμι στίς παλάινες, τις Άτσιδανες. Πεταχθηκαν άμέσως έξω δυο γεροντοκόρες με μαλλιά άσπριμα και μούτρα άσπριμα.

— Τ' είναι, καλέ Ζαμφώ μου;

— Έγώ να σας πώ καινούργια. Όλγα μου, τί; Τι;

— Η Παρή κάνει δίνομα τ' άντρου τοι σή- μέρα, στο Στέλιου τοι, και με κάλεσε να τοι δώσω ένα χέρι.

— Η Όλγα κι' η Μαρουδή έπιασαν τά μά, γούλα.

— Άχου! Άμ' βέβαια! Ήκαψε τόν κόσμο με τοι τιμές που πουλά τά ζαρζαβανάκια κρυφά και φανέρα. Γιατί να μην κάνη και μιάλ- λα; είπτε η Μαρουδή.

— Όλγα χαμογέλασε:

— Έτσι είναι ο παράς φαίνεται. Μά έννοια σου, άνεμοματζίματα διαλοσκορπισμάτα!

— Αυτό λέω κι' έγώ μαρ κριτίνα, έπρ- σθεσε η Ζαμφώ. Αυτίς οι δουλειές δέν πάνε σε καλό. Βαρυνόμα ο κόσμος που άγοράζει ά- κριβά από τό μανάβικο τοι Στέλιου. Και στο τέλος... καλέ έτελέματα. Πάω.

— Στο καλό, θα σε καρτερώμε αύριο να μάς πής τί θα θυλώ στα ζίτζια.

— Με τό χαράς σας!

Τό θραδάκι η Ζαμφώ φόρεσε τη μαύρη της φούστα και τό κόκκινο πλεχτό, δυο δαχτυλίδια, τά σκουλαρίκια με τις μαδιές πέτρες, μία καρ- φίτσα με τ' όνομα της έβόλεψε τά παιδιά της κι' έπήγε στη γειτονιά.

— Καλώς ήνε, της είπτε η Παρή. Έλα να δής, ήσασα ένα δίσκο.

Οι μεζέδες και τό όζα έκυκλοφόρησαν κι' άναψαν τά άμματα. Τραγούδια. Η Ζαμφώ έφαγε κατά κόρον και ήπτε δυο μπαντούσε. Μό- λης στεκότανε στα πόδια της. Σήκωσε τό ποτήρι της να εύχρηξ και δέν ήρε τίποτ' άλλο παρά:

— Παρή μου, πάντα πλούσια για να σκά- σουνε οι ζουλόφτονες.

— Η Σοφή τό ήπρε έπάνω της.

— Για πόινε τώπες αυτό Ζαμφώ;

— Όποιος έχει τη μύγα σκάζεται!

— Ποιά έχει τη μύγα, μαρξ; Έγώ, για έσύ που μου κουσέλευες τη νοικοκυρά πρίν λίγη ώρα;

— Η Ζαμφώ χυμά κατά πάνω της και γι- νεται τό σπιτικό άνω - κάτω. Όταν τις έχω- ρισαν, είχε κάθε μία στα χέρια της από μία τούφα μαλλιά.

— Άλλη φορά μην πίνης, καυμένη, της είπτε η Παρή.

— Έγώ ήπια; Έκείνα που με κέρασες, ναμεικόρια που ήρα να σε έξηθήσω κι' έ- φησε να με έρίσουν μέσα στην ρημάδι σου. Έκείνα που ήφανα κι' έκείνα που ήπια από τό δικό μου παρά είναι άγορασμένα, δια- λου ψευτοπλούσια!

ΤΑ ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ

— Καραμπέτ, ήπηρες παπούτσια σου από τοιναγάρη;

— Όχι, Σουρπουίτσα, έτοιμος ντέν είναι ά- κόμα.

— Να πές, γιαβέρου, γιατί λουστρίνας ά- κριβός είναι σήμερα.

Προσμητικά, ο Καραμπέτ είχε παραγγείλει ένα ζεύγος παπούτσια λουστρίνια σ' έναν πα- πουτή της γειτονιάς του πρό δυο μηνών για τί ή Σουρπουίτσα προσέλεπε πώς μπορούσαν να τοι χρειασθούν για τις χειμερινές δεξιώ- σεις.

Ο παπουτής τοι είχε πη:

— Άρεντικό, όπως τά θές, θα σου στο- χίσουνε.

— Πόσο, μπέ;

— Μά... ίσαμε τρεις χιλιάδες δραχμές.

— Τι λές, μπε γιαβέρου, ακριβός είναι.

— Μά τί δέν είναι ακριβό σήμερα; Τά πε- τοιά, τά κορόνδια, οι καφούδες, οι πάτοι;

— Καλά, τρεις χιλιάδες, τρεις χιλιάδες, τί τά ένεται! Πότε δάνε έτοιμος;

— Μετά δέκα μέρες έλα να τά περιλά- δής.

Μετά δέκα ακριβός ήμερες ο Καραμπέτ πα- ρουσίασθηκε, άλλα ο παπουτής είπτε:

— Τάφομα άλλα δέν έχω άσλες και πε- ριμένα διατακτική τό ύπουργείο για πέ- τοιά.

— Τι έκει μπε να πάρη να ντύση ύπουρ, γείο με παπούτσια ντεκός μου;

— Έτσι είναι, άρεντικό, η τάξις τώρα!

— Καλά να ένεται! Πότε να περάσω;

— Μετά 15 ήμερες.

Στην ώριμένη προέσμία, παρουσίασθηκε πάλι ο Καραμπέτ.

— Παπούτσια μου έτοιμος;

— Άκόμα, άρεντικό, Μά να σου πώ, τά πετοιά ακριβήσανε, θέλεις και πρέπει κάτι να δώσης άκόμα. Οι τρεις χιλιάδες είναι λί- γες.

— Μπρέ, ντέν ντρέπεις; Συμφωνία ντέν ή κανες;

— Να! μά θέλεις τώρα άκυρώνονται και συνθήκες, πώς θές με την τιμή που σουπα πρίν ένα μήνα να σου κάνω τό σκαρπίνια!

— Πόσο τέ

Ή ψυχολογία του καπνισμού

ΤΙ ΚΑΠΝΟ ΦΟΥΜΑΡΕΤΕ;

Καπνίζετε, αφοφάλες. Ύπάρχει άνθρωπος που να μην καπνίζει ο ήμερος;

Στην παλαιά εποχή είχε επικρατήσει η αντίληψη ότι όσοι δεν καπνίζουν με τα λεφτά που οίκονο, μόνον μπορούν να χτίσουν ένα σπίτι. Η δόξα όμως αυτή έφραζε κομμάτια σημερα, γιατί κανένας καπνιστής που τόκωμε, δεν έχτισε σπίτι, πράγμα που δεν έγινε ούτε με πολύ σοβαρώτερες οικονομίες. Έτσι, το καπνισμα έμεινε η μόνη απόλαυση της ταλαιπωρημένης μας ζωής.

Ασφαλώς λοιπόν θα καπνίζετε. ή θα περιστοιχίζεσθε από άνθρωπος που καπνίζουν, σαν φουγάρα. Και ασφαλώς θα προσέξατε ότι ο λαι οι άνθρωποι δεν καπνίζουν κατ' τον ίδιον τρόπον. Ο καθένας έχει τη μεθόδο του, μία μεθόδο που δεν την εφορμίζει ένσυνείδητα, αλλά έτσι, αυθόρμητα...

Αν είσατε παρατηρητικός, αὐ τη τη διαφορά των μεθόδων καπνισμας που υπάρχει στους διαφόρους καπνιστάς, να την έχετε προσέξει. Αν όμως δεν σάς άφρέση η παρατήρησις και περιφρονείτε τις λεπτομέρειες, δεν θα σκεφθήτε κατε θέσιν ποτε να παρακολουθήσετε τους φίλους σας την ώρα που καπνίζουν.

Εν τοιαύτη περιπτώσει έχασατε πολλά, γιατί απ' αυτήν την παρατήρησι θα μπορούσατε να μαυτεύετε τον χαρακτήρα τους, τις τάσεις και τις ψυχολογικές τους αντιδράσεις, πράγματα που μπορεί να σάς ενδιαφέρουν άμειω τασα.

Ας υποθέσωμε λ.χ. ότι έχετε μιαν όμορφη φιλενάδα. Μη μάς πητε ότι δεν σάς ενδιαφέρει να μάθετε σε τί ψυχολογική κατάσταση βρίσκεται όταν είνε μαζί σας! "Αν παρατηρήσετε κατά ποιόν τρόπο που καπνίζει είνε ενδοχόμενον να κάμετε περιέργες αποκαλύψεις, οι οποίες όμως ίσως να σάς απογοητεύσουν, αλλά και ίσως πάλι να σάς ενθουσιάζουν.

Μπορεί να μάθετε ότι η φίλε νάδα σας σάς άνογη ή ότι σάς θάρσθηκε ή να διαπιστώσατε πως είνε νευρική, γιατί σκεπτεται ότι την εκάνε να χάση ένα άλλο ραντεβού, πολύ πιο θελκτικό από το δικό σας. Ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα μπορείτε τέλος πάντων να μάθετε αν την κηρυποκυτάξετε με προσοχή την ώρα που φέρνει το τσιγαράκι στο θαμμένα της χείλη.

Υπαρχουν θέσαιν και περιπτώσεις, κατά τις οποίες η ψυχολογία του καπνισματος δεν σάς ενδιαφέρει. "Αν λ.χ. καπνίζει η πεθερά σας δεν είνε ανάγκη να την παρατηρήσετε πως καπνίζει, αφού έχετε προκαταβολικά τα αίσθηματα που τρέφει για σάς.

Όσοτος όμως θα σάς ενδιέφερε καμμία φορά να μάθετε απ' το τσιγαρό αν είνε στα νεύρα της και αν πρόκειται από μία στιγμή στην άλλη να σάς φέρη κανένα πιάτο στο κεφάλι...

Νά, λοιπόν, ότι και στίς περιπτώσεις άκμης που μάς φαίνεται άσκοπη η ψυχολογία του καπνισματος, μάς είνε πολύτιμη.

"Αλλως τε, η μεθόδος αυτή της ακαπνισματικής—για να δημιοιουργήσωμε έναν δρο—θα σάς είνε εξαίρετικά άφελιμη και σε πολλές άλλες περιπτώσεις.

Ας πούμε ότι θέλετε να μάθετε αν σάς άπασα η γυναίκα σας. Δεν έχετε παρά να την προσέξετε όταν κυρίζει το θράσος στο σπίτι και άναξη το πρώτο της τσιγαρό. Θα μαυτεύετε άμειωτος συγκρίνοντας τις καθημερινές παρατηρήσεις σας, αν σάς κρύβη τίποτε κάτω από τις επιφανειακές της τρυφερότητες.

Και αν κάνετε τις ίδιες παρατηρήσεις μεταξύ των φίλων σας, ίσως ανακαλύψετε μεταξύ τους και κάποιον που να είνε ένοχος της εξαίρετικής άκμης νευρικότητας που δείχνει τελευταίως το τρυφερόν σας ήμισυ όταν καπνίζει.

Τέλος πάντων το καπνισμα μπορεί να γίνει ο αλάθητος οδηγός των σκέψεων σας. Θα μπορείτε αὐριο να έξερετε αν ο γνωστός σας πού σάς εζήτησε δανεικά θα σάς τα επιστρέψη, αν ο προϊστάμενός σας σάς συμπαθεί, αν η γειτόνισα που σάς φλετάρει απλώς και γελά ή θέλει σοβαρά να τα μιλήσει μαζί σας.

Θα μάς πητε τώρα:—Και πως θέλετε, άγαπητέ μου κύριε, να μάθωμε την ψυχολογία του τσιγαρού; Νομίζετε πως έχωμε καιρό για χάσιμο, ώστε να καθήσωμε να μάθωμε όταν κάποιος κρατά το τσιγαρό με τον τάδε τρόπο και ένας άλλος με τον δείνα;

Θα σάς απαντήσωμε, ότι για να γίνετε ψυχολόγος του καπνισματος, δεν είνε ανάγκη ούτε να είσατε σοφός, αλλά ούτε και να γίνετε. Δεν είνε ανάγκη να πηθευθήτε τόνους θείλια, να έπιδώθητε σε έμμελεις μελέτες, να σπάσετε το κεφάλι σας για να έποστηθίσατε όρισμούς και να έμαυθετε δογματικές αλήθειες. Ο Χι, πρὸς Θεού!

Αὐτη τη δουλειά θα την άφησατε στους άναρους επαγγελματίες της ψυχολογίας, που σπουδαίως της παρατήρησις και χρόνιας και στο τέλος διαπιστώνουν, ότι δεν έξουν τί τους γίνεται. Έσείς θα μέινετε ένας έρασιτέχνης ψυχολόγος, που για μόνο όφελός σας θα έχετε την παρατήρησι. Όταν παρατηρήτε, θα μάθετε να συγκρίνετε και όταν συγκρίνετε θα μάθετε να θυάζετε συμπεράσματα. Και τότε θα γίνετε ψυχολόγος.

Τότε θα μπορούσατε να έρθετε τούς όρισμούς της ακαπνισματικής—τους νόμους και τις συνέπειες της μελετήσε με προσοχή τον τρόπο κατά τον όποιον καπνίζουν οι φίλοι και οι δικοί σας και σάς θα έδωσατε ότι θα μάθετε άμειωτος τι καπνὸ φουμαρουν!

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΥΚΑΛΛΑ ΤΟ ΠΡΟΚΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΥΔΣ

Ο δρόμος άγκαλιάζει το βουνό. Όσο πάει κι' άνηφορίζει έλαφρά χορταράκια και φίλιβρα άναθασμένα έχουν φυτρώσει στις άκρες του.

Σε κάθε φύλλο, σε κάθε λουλουδάκι σιγοτρεμεί και από μία σταλαγματία νερό, που στον ήλιο παίρνει διάφορα χρώματα και λαμπυρίζει σαν διαμάντι. Η χρυσή θροχούλα τα σπύλιζε έτσι όμορφα. Σ' ένα μέρος του δρόμου, ένας μεγάλος όλόγυμνος έράχος κρέμεται απ' το βουνό. Λες κι' από στιγμή σε στιγμή θα κατακυλίση κάτω.

Μά τίποτε όμως Χρόνια και χρόνια εκεί, σαν μαρμαρένο φάντασμα, στέκει και στη ράχη του ένα φιλόλιγνο άσπρο λουλουδάκι άνθίζει σαν ένα χαμόγελο έπάνω σ' ένα τραχύ πρόσωπο. Η ζωή ξεχειλίζει τόση γύρω του, που κι αυτός άκόμη έχει ζωή. Κάτω άπλώνεται το λιβάδι του χωριού, στρωμένο με πολύτιμα ταπεινά. Είνε τα καλλιεργημένα κτήματα. Πιο μακριά μία βοσκοπούλα με τα άρνάκια της μοιάζει με παιχάκι λεπτοκαμωμένο και τα σπύλκια ενός μικρού χωριού, του Πλατσότσιμου, λες και είνε άσπρα περιστέρια που κλόνονται στη γη. Μόνο το καμπαναριό της εκκλησίας λες διακρίνεις την ίσομήλια τους.

Φτάνουμε στο ραχαλί το δρόμου. Σαφηνά προσάλλει μπροστά μας όλοστροφη γαλανή θάλασσα και μέσα στον διάφανο καθρέφτη της με χάρη όμορφα καταπράσινα, να ησάκκια καθρεφτίζονται. Είνε ο «Σκορπιδός», το «Σπαρτί» και

ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ήταν άκριδώς η τετάρτη φορά που ο κ. Λοροσμά έξανασιάδαζε το γράμμα που και δεν άπεφάνε να το θέλη στον φάκελλο. Τόσο ήταν ικανοποιημένος απ' αυτό. Σε κάθε διάσπαση, του φαινόταν τελειότερο. Στην ιδέα ότι θα το άποχωρίζονταν, ένοιωθε το είδος εκείνο της μελαγχολίας που δοκιμάζουν οι μεγάλοι καλλιτέχναι όταν τελειώνουν το έργο τους και ειάζεται ο άγοραστής να το πάρη υπό μόλις.

Νά, τί άκριδώς περιείχε το έγγραφο αυτό:—

«Καύμενε μου φίλε,

«Αν άποφασίζω σήμερα να πάρω την πένα για να σου γράψω, πιστεύω με ότι δεν ένεργώ για κανέναν άλλο λόγο παρά μόνον από μιαν άνυστεροβούλη φιλαλήθεια, φιλαλήθειαν ή οποία διακρίνει και σένα το έζρω. Θα ήσουν ο πρώτος που θα με κατηγορούσε που του άπεσιώπησα την αλήθεια και θα είχες δίκιο.

«Η γυναίκα σου σε άπατά κατά ένα τρόπο τόσο κυνικό, που με κάνει να έπαναστατώ, τόσο συχνά, που με καταπλήσσει και με τόσο άσχημο γούστο στο πρόσωπο που έλάγει που άμφισβόλλω για τη διανοητική της κατάσταση. Κάθε Τρίτη και κάθε Παρασκευή συναντάται σ' ένα μέρος που δεν θα δυσκολευθής ν' ανακαλύψης, πότε με τον φίλο σου, Τραφουνιόν και πότε με τον φίλο σου Κρεμινέ, από τις τεσσάρεις έως τις έπτά. Λοιπόν, έκτός από σένα που τούς φέρεσαι άνευρήτητα έπνεύκας, κανένας από τον κύκλο σου δεν έρρισκε σ' αυτά τα δύο άτομα τίποτε το έλλυτικό και καμμία άπολύτως άξία. Θεωρούνται μάλιστα ως άξιοβήρητα όντα.

«Δεν θέλω να σε προσβάλω. Γι' αυτό ούτε σου άκράφω, τη λύπη μου, ούτε σου δίνω καμμία συμβούλη. Θα ένεργήσης όπως σου μιλεί. "Αν θέλεις να φανής έπνεύκας, άν προσέβης ότι οι γυναίκες είνε όντα άνευθυνα, θα συγχωρήσης τη δική σου. "Αν προτιμήεις να κατηύνης σε καμμία ρωμαντική υπερβολή διώνοντάς την, ή ξεσκεπάζοντας την κτλ. κτλ., θα σ' έπιδιοκίμασω έξ ίσου. Γιατί ο ρόλος μου δεν είνε να σε κρίνω, μά να σε διαφωτίσω.

«Μη έχοντας τίποτε άλλο να σου πώ, σε παρακαλώ να δεχθής όλη μου την άφοσίωσι.

Χ. Β. ντε Ζ...

«Ο κ. Λοροσμά έκούνησε το κεφάλι του σαν άνθρωπος που σκεπτεται: «Α, τί κρίμα! "Αν έπιδιδόμουν στο γράμμα θα είχα καταλάβει πως έζέχονα θέσι στην φιλολογία. Τέλος πάντων το κομμάτι αυτό δεν ένε άσχημο.»

Έπειτα το έβαλε στον φάκελλο, έγραψε την διεύθυνσι με έπιμέλεια και έπήγε να καταθέση την έπιστολήκι αυτή θούδα σ' ένα ταχυδρομικό κέντρο που άπείχε όκτώ χιλιόμετρα από το σπίτι του.

Έπειτα έπνευκε. Έπνευκε τον κ. Ζαλαδέ, τον όποιον συναντούσε καθημερινώς στο γραφείο, να φανερώνη κατά ολονόητο τρόπον ότι η μπόμια έσκασε. Ο κ. Ζαλαδέ όστόσο δεν έξεδήλωσε άπολύτως τίποτε. Έπνευσε σιωπών Ιχθύος. Πόση δύναμις προσποίσεως σ' έναν άνδρα που κατά τα άλλα δεν άξιζε τίποτε! Κάποιον λάσκαρο έλεγαν ή φάβα! Κάτι περίεργο συνέβαινε, που δεν άφηνε τον άξιότιμο κύριο Λοροσμά, τον έρωτευμένο με την αλήθεια, να λησυχάζει.

Ευτυχώς, ένα ώραίο έράδι ή άδέσποτης αυτή διελύθη, ενώ ήταν έτοιμος να παύη την έδωμοδιάλια του παρτίδα που μιλλιάδρουν με σεντόν του φίλο Παρουινά, γνωστόν άνω Ζουάν του όποιου ή γυναίκα, άφωσιωμένη στο νοικοκυριό της, άγνοούσε άπολύτως τις άναρήμης της άπιστίας του.

Πρέπει να σου διηγηθώ ένα νόστιμο έπει, Ύπαρχει κάποιος ή λήθιος που μου έγραψε ένα άνώδυνο γράμμα. "Ισχυρίζεται ότι η γυναίκα μου με άπατά με τον Τραφουνιόν και τον Κρεμινέ. Όταν έξερ κανείς αυτή την κακομοίρα την Ευλαλία με τα χάλια που έχει!... Όπωσδήποτε την έκαμα μία σκηνη, για τόσο τύπος. Μά άρρωστας, μακα Λέο, λοιπόν, πως ο ήλιος αυτός είνε και παληάφθαρτος. Προσπαθεί κιάλας ο γελοίος να καταπλήξη με την φρασολογία του. Νά, διάβασέ το!

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο κ. Λοροσμά έμαθε συγχρόνως δύο πράγματα: ότι ο φίλος του τον έθεώρησε γελοίον και ότι γελάστηκε στη στον Παρουινά, "Α γκάφα που έπαθε! Τι να κάμη τώρα; Γιατί ο Παρουινάς αληθινά έλάλκωτο, ένοιωθε συμπαθεία για την γυναίκα του, αυτή την καμεινούλα που την έσυκοφάνησε όπως έλεγαν.

Σε τέτοιο σημείο, ώστε άδιαφορώτα και για το σπιτικό του Ζαλαδέ, μά θέλοντας όπωσδήποτε να έπανορθώση την ζημιά που έκαμε στο σπιτικό του Παρουινά με το άκατανόητο λάθος της διευσύνσεως, έπηρε την ώραϊότερη του πένα και συνέταξε το ακόλουθο γράμμα:—

«Σας παρακαλώ να με συγχωρήσατε. "Οχι δεν είμαι ένοχος. Έπρεπε για μιαν άλλη γυναίκα. Έπωφελομαι εν τούτοις της εύκαιρίας για να σάς πώ ότι ο σύζυγός σας σάς άπατά με γυναίκες της κατωτάτης υποστάθμης κατά το διάστημα της ήμερας και ότι όπερη φανεύεται γι' αυτό.

«Μαζί με όλη μου τη συμπάθεια, δεχθήτε παρακαλώ, κύριε, την έκδήλωσι του θαυτέρου μου σεβάσμου.

Χ. Β. ντε Ζ...

Έπειτα έβαλε το γράμμα στον φάκελλο, χωρίς αυτή τη φορά ν' άπατηθή στη διεύθυνσι, ψιθυρίζοντας:—

«Ός στυλ είνε διαγνώστατο. Έλπίζω ότι αυτή τη φορά ο Παρουινά θα μείνη ικανοποιημένος.

ΖΟΖΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

μέσα σ' όλα όλοδρόση ή «Μαδούρη» ξεχωρίζει το νησί του έθνους, που όλοι μας ποιητή Άριστο, Βαλσάρα, ή, ο πόπος που ένέπνευσε σ' αυτό τον τα ώραϊότερά του τραγούδια.

ΠΟΠΗ Κ. ΦΟΥΝΤΟΥΛΑΚΗ

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

— Ο ύπνος είνε το πιο άγαίο και στοιχείο για την ζωή του ανθρώπου.

— Παρατηρήθηκε ότι τα ζώα πεθαίνουν γρηγορώτερα όταν στερούνται τον ύπνο παρά όταν στερούνται την τροφή.

— Εκείνο που καταστρέφει την όγεια του ανθρώπου, πιο πολύ και από τις νευρικές διαταραχές και από την υπερβολική εργασία, είνε ο άνεπαρκής ύπνος.

— Το σκληρότερο μαρτύριο που έπιβάλλουν οι Κινέζοι σ' έναν καταδότη είνε ο δι' άφύπνισ θάνατος, που μετά δέκα μέρες, τον πνίγει από την άσπλην.

— Κατά τις γνώμες των έπισημόνων, ο ύπνος πρέπει να ποικίλη αναλόγως της ηλικίας από 8 μέχρις 11 ώρων.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

κατά των άνδρων

Ή πάλη των γυναικών κατά της άνδρικής «υπεροχής»

Η πάλη των δύο φύλων δεν έσταμάτησε και ούτε υπάρχει έλπιδα να συμβή αυτό ποτε, εφόσον η συμπλήρωσις του άνδρος και της γυναίκας είνε φυσιολογικός και το άδύνατον.

Ας μην πλανώνται οι άντιπρόσωποι των δύο φύλων. Ο κρυφός πόλεμος μεταξύ τους συνεχίζεται άεικίαιτος... Και πρό παντός η πάλη των γυναικών κατά της άνδρικής κυριαρχίας.

Η γυναίκα, ως εκ της φύσεως της έρρισκε πάντα σε μειονεκτική θέση απέναντι του άνδρος. "Αλλά αυτό δεν μπορεί να το άνευρήσει. Ο έγωϊσμός της έπαναστατεί. Και για να κατακτήη το μειονεκτικό συναισθήμα της σφοδρίζεται χιλιάς δυο μικροπληρίες κα θημερώνει χιλιά δυο «δόλια» μερα για να έπικρατήση. Αυτή και ο Χι, αυτός.

ΤΑ «ΟΠΛΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ» ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!

Οι άγαπητές μας άναγνώστριες, άς μνη... χαλωθούν αυτή την φορά, γιατί πρόκειται ν' άποκαλυφθώ μία πτυχή άδυναμίας τους. Συνιγορήσαμε τόσο πολύ όπερ από των, ώστε και όλίγη συμπάθεια για το άνδρικό φύλον να είνε συχωρήτα κάπου—κάπου...

Όλες οι άρετές θεωρούνται άπο άνεκαθεν γνωρίσματα του άνδρος: το θάρρος, η έξυπνάδα, η πρωτοβούλια, η τόλμη, η έλλησις, η άνδρεία κλπ. "Όλες τέλος οι ένεργητικές άρετές που είνε το σον άπαράτητες για την έπιτυχία στην ζωή είνε θεία χρίσματα δοσμένα από την φύσι στον άνδρα.

Ενώ στην γυναίκα... Σ' αυτή είνε δοσμένες όλες οι «παθητικές» άρετές και τα έλαττώματα.

Ας μην θιασθούν οι άναγνώστριες του «Θησαυρού» να άναγνώκισουν... Οι γυναίκες είνε προικισμένες με τα χαρίσματα της καλωσύνης, της γλυκύτητας, της μετριοφροσύνης, της ευστασίας της στοργής. "Αλλά—δυστυχώς—και με τα κατ' έξοχην «γυναικεία» γνωρίσματα έλαττώματα της πονηρίας, της κακογνώσιας, της αίσθηματολογίας, της άνευθότητας κλπ.

Είνε λοιπόν πολύ φυσικό, να χρησιμοποιήθουν όλα αυτά τα «έλαττώματα» όπλα, τους ένοχόν του άνδρος, για να τον νικήσουν και να του έπιέλθουν...

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΤΑΝΤΑ ΜΩΡΟ...

Και τί δεν σοφίζεται πράγματι η γυναίκα έφευρετικότης για να μην... υποταχθώ στον άνδρα. Και πόσο ώραία τα καταφέρνει συχνάτα να τον «τουμπάρη»...

Ο άνυποπτος σύζυγός που δέχεται τις μέχρι υπερβολής περιποιήσεις της «αυτοαρχομανούς» γυναίκας του, αν ήξερε τι άπώτερόν σκοπό έχουν αυτές, θα γινόταν έξω φρενών. Και όμως τίς δέχεται σαν μωρό παιδί...

— Στάσου, στάσου, ένα λεφτό. Αντρώλη μου, να σου αλλάξω τον γιανκά σου.

— Μά το πρωί, καύμενη, έλάλα γιακά και ποκαμίο.

— Ούφ! Δεν θέλεις πώς έγιγες από τον Ιβρότα! Στάσου, τουλάχιστον, να σου τριφώ τον λαϊμό με λίγη κολώνια!

— Καμμία, δεν θέλω. Πρό ό λίγο μου ληστέια.

— Όχι, άχι. Θα πασαλείψης, κας μόνο... Η κολώνια δα σε φρενάρη!

— Δεν έζρω τίποτε! "Η μένα θ' άκούη ή ύπηρεσία και θα έχω, με σπύλι, ή έσένα και θα το διαλύσω.

Ο σύζυγος όποχωρεί για να μην έπέλθη σύγκρουσις, παύει ν' έπικρατεί τις έκδηλονται με κάθε θεμιτό και άθέμιτο μέσον.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΦΕΣΥΔΟΝ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

«Άλλες γυναίκες τυραννούν τους συζύγους των και τους άποβάλλουν την άξιοπρέπεια με τις πιο έξωφρενικές υπερβολές στο νοικοκυριό. Έτσι, κατορθώνουν να παραμείνουν αυτές και μόνον κυρίες μέσα στο σπίτι, που το καταντούν δικό τους φεούδο, τελούν υπό την άμεσον διακυβέρνησιν των. Μόνον αυτόν η γνώμη άκούεται, μόνον αυτόν οι διαταγές ίσχύουν.

Ο σύζυγος έπιστρέφει κουρασμένος από την δουλειά του. Μόλις πατήση το πόδι του στο κατώφλι, η αυταρχική σύζυγος τον άρπάζει από τα μούτρα:—

— Στάσου, στάσου, μην πατάς για τ' όνομα του Θεού! Μόλις καθάρισται!

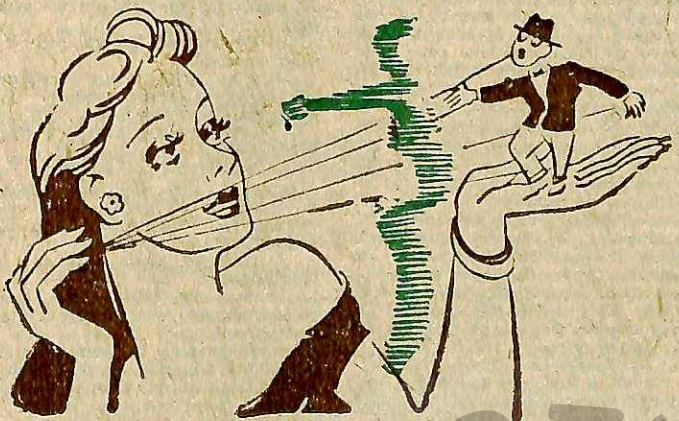
— Μά...

— Τιποτέ! Περιμένε να σου φέρω τις παντόφλες σου.

Και ο σύζυγος—καθηγής, έπιστημών, έμπορος, έιομηχανος, ύπουργός, όποιάδηποτε κοινωνική θέση και άν κατέχη—παραμένει εις στάση έξευτελισμού και γελοϊότητας, στο κατώφλι, μη έχοντας το δικαίωμα να μπη μέσα στο ίδιο το σπίτι του...

Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΠΟΥ... ΥΠΟΤΑΣΣΕΙ

Η πάλη της γυναίκας για την έπικράτησι της έκδηλονται με κάθε θεμιτό και άθέμιτο μέσον.

«Όλα τα γεωγραφικά πλάτη του κόσμου ο δα τα κοινωνικά στρώματα και σε... όλες τις όρες της ήμερας.

«Ο άνδρας πρέπει να έξευτελίζεται εν παντί τόπω και χρόνω και δια παντός τρόπον. Τα γυναικεία έλαττώματα, η φυσική μειονεκτικότης του γυναικείου φύλου απέναντι του άνδρικού, πρέπει να καλυφθούν κάτω από άπειρες μικροπληρίες. Ο άνδρας δεν πρέπει ποτε να υπερέχη, έστω και αν είνε πιο πλασμένος τέτοιος από την φύσιν.

— Είσαι ό αφέντης μου, λέει με νάζι ή έρωμένη στον φίλο της, ή σύζυγος στον άνδρα της.

Πόση όμως όπωσδήποτε και πανήρη διάθεσις κρύβεται μέσα στα λόγια αυτά!... Η γυναίκα είνε μεγάλη τεχνίτρια. Και χρησιμοποιεί το μεγάλο της όπλο: την παθητική στάσι της.

Με την άποταγή της όμως αὐτήν, την προσποιητή, υποτάσσει τον ίδιον τον άνδρα στην πραγματικότητα. Γιατί έτσι τον καθιστά δούλο και όπηρέτη της, άναθετόνας του όλες τις ευδόχες... Είνε μία άγάπη όπιωλη αυτή, όπολογιστική, τυραννική, που δεν άφνει κανένα περιθώριο στην άτομικότητα του άνδρος...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ!

Συχνότατα μοναδικό όπλο της γυναίκας ν' έπιπονη κατά της κυριαρχίας του άνδρος, είνε ο έκδηλος ήχος της φωνής.

— Δεν έζρω τίποτε! "Η μένα θ' άκούη ή ύπηρεσία και θα έχω, με σπύλι, ή έσένα και θα το διαλύσω.

Ο σύζυγος όποχωρεί για να μην έπέλθη σύγκρουσις, παύει ν' έπικρατεί τις έκδηλονται με κάθε θεμιτό και άθέμιτο μέσον.

Αναμειγνύεται στα ζητήματα του νοικοκυριού και έτσι η γυναίκα του αναλαμβάνει την κηδεμονία του σπιτιού.

«Άλλες γυναίκες έπιβάλλονται δια του... όπλου της φωνής! Είνε τρομερό το όπλο αυτό.

— Μη μου φέρνης άντίρρηση και με νευριάσης, γιατί έτσι μου χεται να ξεφωνίσω! Άπειλεί έ κείνη.

Το ξεφωνητό! Πόσες και πόσες γυναίκες δεν κρατούν όποχειριους τους άνδρες των με την φοβερή άπειλή της φωνής...

Ο δυστυχής σύζυγος φοβού. Μένος το ρεζέλεμα, παραθέλει, και χωρίς να το καταλαβαίνει και ο ίδιος, υποτάσσεται στην σύζυγο του. Γνωρίζει πολύ καλά ότι κινδυνεύει η άξιοπρέπεια του αν ξεσκάσει η γειτονία από τα ξεφωνητά... Κινδυνεύει άκόμη και αυτή ή πίστις του στην άγορά, ή φήμη του στην πιάσσα, το όνομά του στην κοινωνία, ή θέσις του άκόμη...

Τι είδους άνδρας είνε αυτός—άλλομονό του αν έχη και σπύλι, νουσαν κοινωνικήν θέσιν—που τον «μολλάνει» η γυναίκα του; Και μάλιστα, δημοσία!

ΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ

Μ' αυτούς και μ' άλλους ποικίλους τρόπους και μέσα άντιπαλαίει η γυναίκα κατά της άνδρικής κυριαρχίας και προσπαθεί να φτάση και να ξεπεράση τον άνδρα.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ήλιος, ή σελήνη, τ' άστέρια

Στις Φιλιππίνες νήσους ύπάρχει ή έξης χαριτωμένη παραδόσις για τον ήλιο, τη σελήνη και τ' άστέρια, που θυμίζει μιαν άνάλογη του δικού μας λαού:—

Μία όμορφη μέρα του Θεού, ο «Ηλιος, που μόλις τότε είχε πιάσει, σπρώχθηκε από το κρεβάτι του το πορφυρό βήτη έξω στο γαλάζιο έσπερο, είδε όλα τα θαυμαστά έργα της δημιουργίας και θαυμάσθηκε. Και ενώ έκύτταζε στον ούρανό με περιέργεια, είδε ένα θηλυκό άστέρι χλωμό, αλλά πολύ γλυκό και χαριτωμένο, που του άρεσε υπερβολικά. Ήταν ή Σελήνη.

Ο βασίλειος των άστρων πήγε τότε κοντά της, της εφανέρωσε τον θαυμασμό του και την παρακάλεσε να τον δεχθώ για σύζυγόν της.

Η ώραία Σελήνη έμεινε σύμφωνη μαζί του, περριφανέθηκε μάλαστα για την τιμητική πρότασι του και έτσι έγιναν οι γάμοι της με τον «Ηλιο»...

Οι έξωφροι έμαυλαν με την παιδική τους φωνή τα τραγούδια του ύμνασμού και οι κομήτες με τις μαγικές όύρες τους σκροπούσαν μία πρωτόφαντη φωτοχυσία.

Ύστερα από κάμποσο καιρό, ο νεόπαντρός όπως συμβαίνει μ' όλα τα άνδρωνα, έκαμαν πολλά παιδιά, τα όλόαιμπρα. Άστέρια.

Τα παιδιά όμως έπληθύναν όλοένα και έγέμιζαν τον ούρανό και ο πατέρας τους δεν ήξερε πως να τα θολέη. Τυλίχθηκε λοιπόν μέσα στα σύννεφα για να σκεφθώ με την ήσυχία του και στο τέλος έκάλωσε κοντά του τη γυναίκα του και της έλεπε:—

— Τα παιδιά μας αυξάνονται τόσο πολύ, ώστε λίγον καιρό δεν θα ύπάρχη ούτε για μάς θέσις στον ούρανό. Και έπειτα θα ρω πώς οι δυστυχισμένοι άνδρες, που δεν θα μπορούσαν να ζήσουν κάτω απ' αυτή την τρομερή ζέση, που τους ρίχνουμε έμεις και τα παιδιά μας. Πές μου λοιπόν αν μείνης και έσύ σύμφωνη με τα λόγια μου και τι προτείνεις να γίνη.

— Έζρω κι' έγώ, αφέντη μου; άποκρίθηκε ή Σελήνη.

— Μορφέ λοιπόν μία ιδέα, έα νάμε ο «Ηλιος. Πρέπει ν' άφονί, σωμε τα παιδιά μας!

— Νά τ' άρανίσωμε; εφώνασε ή Σελήνη τρομαγμένη.

— Νά, να τα φάμε!

Η δυστυχισμένη ή μητέρα έφρεξε άκούοντας αυτά τα λόγια. Ως τότε λοιπόν τέτοιο φοβερό τέρας ήταν αυτός που είχε διαλέξει για παντοτεινό της σύζυγο.

Στην άρχη, της ήρεσε τίς πεταχίες έπάνω και να δώρη τις φωνές, τί μπορούσε όμως να κάμη αυτή, ένα άδύνατο πλάσμα έμπερος στον πανόχρωρο βασίληά των άστρων; Στην παρακλή της άνταλγία, μπορούσε να την ψή, σπ ζωντανή.

— Άφέντη μου, του έλεπε άνα, στενάχωρα, αφού το θέλεις ε, πω, άς γίνη το θέλημά σου.

Η στοργική όμως Σελήνη, μη θέλοντας να γίνη τέτοιο κακούργημα έπρεβε και έμάζεψε τα παιδιά της για να τα σώση...

Τότε ο «Ηλιος» έξαγριωμένος για το φέροισι της πονετικής μητέρας, όρμησε κατεπάνω της για ν' άρπάξη τα παιδιά του και να τα καταπλή με μία μπουκιά.

Αυτά όμως, μαζί με τη Σελήνη, έπρόφρασαν και κρυβήθηκαν στην άλλη μεριά της γής και άπο τότε έξακολουθεί άδιάκοπα το άνταλγισμα αυτό κτηνηρό χωρίς να μπορεί ποτέ ο «Ηλιος να πιάσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, που θγαίνουν στον ούρανό μονάχα όταν λείπει αυτός νόησι...

ΜΙΧ. ΚΑΝΝΟΥΣ Η Σ.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

5709

— "Ε, κύριε, έκαμε ξαφνικά μια περιγέλαστική φωνή. Πού τρέχετε τόσο γρήγορα; Κρατείτε όλο το δρόμο μόνος σας και με έμφοδιζετε να περάσω.

— Ο Μπαρεβέρ έστράφη και μέσα στο σκοτάδι διέκρινε τις λάμψεις έννεα ζωφών, που ήταν έστραμμένα προς το μέρος του.

Οι έννεα άνδρες ώρμησαν συγχρόνως εναντίον του.

Μ' ένα πήδημα ο Μπαρεβέρ ώπισθοχώρησε και έσυρε και αυτός το έζωρο του.

— Έπάνω του! ούρλιαξε ο Λαγκάρντ.

Ο Κορποντιμπάλε, ο Στραπαφάρ, ο Μπουρακάν και ο Τρινκεμάγι είχαν σταθεί έμπρός στη κρεμαστή γέφυρα και είχαν ιδή έπίσης τον άνθρωπο που έβγαλαν χέρι χοντας από το μέγαρο.

— Διάβολε! έκαμε ο Στραπαφάρ. Νομίζω ότι είνε ο Μπαρεβέρ.

— Και μέσα αυτή είνε η γυνή μου, έπέθεσάσε ο Κορποντιμπάλε. Στο διάβολο η βασίλισσα και τα χρημάτα της. Πρέπει να τρέξωμε κοντά τους...

— Ήταν έτοιμα πράγματι να ακολουθήσουν την διευδύνση που είχε πάρει ο νέος όταν είδαν από Νεζίνο να προχωρή προς το μέρος τους ύποκλινομενος.

— Εύπατρίδαί μου, τούς ειπε δεν μπορείτε να περμύνετε στον δρόμο. Περάστε. Υπάρχει αθρόον και έκλεκτο κρασί μέσα στο μέγαρο. Άλλως τε, αυτή είνε η διαταγή της βασίλισσας.

Εδίστασαν, Άλλα ο Ροαγιαλ είχε πν τα μεταδύ άπομακρυνθή και η βασίλισσα διέτασσε. Έκατέ βασαν λοιπόν το κεφάλι και έπέρσαν την γέφυρα.

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων είχε μη μέσα στο γραφείον του Νοστράδαμου που άνεμενος θρόνος.

— Κύριε, ειπε άφου έκάθη σε στο κάθισμα που είχε προσέφερε, δεν έχω πια. Καμμία από τις ύποσχέσεις σας δεν έπραγματοποιή ήθη. Πρέπει εν τούτοις να πιστέψω στη δύναμή σας. Έπειτα από όλα όσα είδα...

— Τι σας ύποσχέθηκα κυρία; — Τα πάντα! απήντησε με ύποκωφη φωνή η Αικατερίνη.

— Τιποτέ! έκαμε ο Νοστράδαμος. Σας είπα έκείνου που πρόκειται να συμβή. Δεν σας ύποσχέθηκα όμως τίποτε... Έρωτήσατε εάν ο υίός σας, Έρρίκος θα βασιλεύσει και σας έδωθή η απάντησή ότι θα τον έλέγεσθε μία μέρα έπί το θρόνον. Έχετε λοιπόν ύπομονη.

— Άλλο, ο βασιλεύς; έψιθύρισε η Αικατερίνη.

— Σας έδωθή έπίσης η άπάντησις ότι θα επέβαινε από θίαιον θάνατον. Θα άποθάνη.

— Πότε;

— Αυτό θα συμβή πρό τοβ τέλους του τρέχοντος μηνός, απήντησε με παγερινή έπιστοιμότητα ο Νοστράδαμος.

— Άκούστε με, ειπε η Αικατερίνη. Εάν αυτό που λέτε είνε σωστό, τότε γιατί ο Λαγκάρντ άπέτυχε; Και γιατί ο Μπαρεβέρ έρέθηκε έκεί την κατάλληλη στιγμή για να σώση έκείνον που είνε κα υδικασμένος;

— Μισείτε τόν Μπαρεβέρ κυρία;

— Ναι. Όχι μόνον γιατί έσωσε τόν βασιλέα, άλλ' άκόμη γιατί έζέρε! κάτι που μόνον ο Μογκομερού και εγώ έπρεπε να γνωρίζουμε. Δεν λογαριάζω δέβαινα και σας. Ποιος τού ειπε αυτό το μυστικό; Ποιος τού ειπε ότι ο υίός μου Έρρίκος δεν είνε υίός του βασιλέως;

5710

— "Ε, κύριε, έκαμε ξαφνικά μια περιγέλαστική φωνή. Πού τρέχετε τόσο γρήγορα; Κρατείτε όλο το δρόμο μόνος σας και με έμφοδιζετε να περάσω.

— Ο Μπαρεβέρ έστράφη και μέσα στο σκοτάδι διέκρινε τις λάμψεις έννεα ζωφών, που ήταν έστραμμένα προς το μέρος του.

Οι έννεα άνδρες ώρμησαν συγχρόνως εναντίον του.

Μ' ένα πήδημα ο Μπαρεβέρ ώπισθοχώρησε και έσυρε και αυτός το έζωρο του.

— Έπάνω του! ούρλιαξε ο Λαγκάρντ.

Ο Κορποντιμπάλε, ο Στραπαφάρ, ο Μπουρακάν και ο Τρινκεμάγι είχαν σταθεί έμπρός στη κρεμαστή γέφυρα και είχαν ιδή έπίσης τον άνθρωπο που έβγαλαν χέρι χοντας από το μέγαρο.

— Διάβολε! έκαμε ο Στραπαφάρ. Νομίζω ότι είνε ο Μπαρεβέρ.

— Και μέσα αυτή είνε η γυνή μου, έπέθεσάσε ο Κορποντιμπάλε. Στο διάβολο η βασίλισσα και τα χρημάτα της. Πρέπει να τρέξωμε κοντά τους...

— Ήταν έτοιμα πράγματι να ακολουθήσουν την διευδύνση που είχε πάρει ο νέος όταν είδαν από Νεζίνο να προχωρή προς το μέρος τους ύποκλινομενος.

— Εύπατρίδαί μου, τούς ειπε δεν μπορείτε να περμύνετε στον δρόμο. Περάστε. Υπάρχει αθρόον και έκλεκτο κρασί μέσα στο μέγαρο. Άλλως τε, αυτή είνε η διαταγή της βασίλισσας.

Εδίστασαν, Άλλα ο Ροαγιαλ είχε πν τα μεταδύ άπομακρυνθή και η βασίλισσα διέτασσε. Έκατέ βασαν λοιπόν το κεφάλι και έπέρσαν την γέφυρα.

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων είχε μη μέσα στο γραφείον του Νοστράδαμου που άνεμενος θρόνος.

— Κύριε, ειπε άφου έκάθη σε στο κάθισμα που είχε προσέφερε, δεν έχω πια. Καμμία από τις ύποσχέσεις σας δεν έπραγματοποιή ήθη. Πρέπει εν τούτοις να πιστέψω στη δύναμή σας. Έπειτα από όλα όσα είδα...

— Τι σας ύποσχέθηκα κυρία; — Τα πάντα! απήντησε με ύποκωφη φωνή η Αικατερίνη.

— Τιποτέ! έκαμε ο Νοστράδαμος. Σας είπα έκείνου που πρόκειται να συμβή. Δεν σας ύποσχέθηκα όμως τίποτε... Έρωτήσατε εάν ο υίός σας, Έρρίκος θα βασιλεύσει και σας έδωθή η απάντησή ότι θα τον έλέγεσθε μία μέρα έπί το θρόνον. Έχετε λοιπόν ύπομονη.

— Άλλο, ο βασιλεύς; έψιθύρισε η Αικατερίνη.

— Σας έδωθή έπίσης η άπάντησις ότι θα επέβαινε από θίαιον θάνατον. Θα άποθάνη.

— Πότε;

— Αυτό θα συμβή πρό τοβ τέλους του τρέχοντος μηνός, απήντησε με παγερινή έπιστοιμότητα ο Νοστράδαμος.

— Άκούστε με, ειπε η Αικατερίνη. Εάν αυτό που λέτε είνε σωστό, τότε γιατί ο Λαγκάρντ άπέτυχε; Και γιατί ο Μπαρεβέρ έρέθηκε έκεί την κατάλληλη στιγμή για να σώση έκείνον που είνε κα υδικασμένος;

— Μισείτε τόν Μπαρεβέρ κυρία;

— Ναι. Όχι μόνον γιατί έσωσε τόν βασιλέα, άλλ' άκόμη γιατί έζέρε! κάτι που μόνον ο Μογκομερού και εγώ έπρεπε να γνωρίζουμε. Δεν λογαριάζω δέβαινα και σας. Ποιος τού ειπε αυτό το μυστικό; Ποιος τού ειπε ότι ο υίός μου Έρρίκος δεν είνε υίός του βασιλέως;

χι. Δεν έχω κανένα για να τόν αστήσω.

— Έπιμένετε όμως ότι αυτό το βάμμα είνε δυνατόν;

— Ο Νοστράδαμος έφάνη να σκέπτεται. Μία παράξενη ήρεμία είχε άπλωθή έπάνω στο πρόσωπό του. — Απήντησε.

— Ναι. Όλο το ζήτημα έγκειται στο να έρεθί η δημιουργική έκείνη δύναμη, που εισαγομένη μέσα στο πώμα θα τώ έκανε και πάλιν ένα ζωντανό όν.

— Την δύναμη αυτή την κατέχετε;

— Πρέπει να την συνθέσω, κυρία.

— Και μπορείτε να τώ κατορθώσετε;

— Δεν τώ έπεχείρησα έως τώρα, γιατί ένα από τα στοιχεία αυτής της συνθέσεως έξογείρει την ανώρινη άδυναμία μου.

— Και ποιο είνε αυτό το στοιχείον;

— Η ζωή ένός παιδιού. Μου χρειάζεται ένα παιδί νέον ρωμαλέον, μικρότερον τών δώδεκα έτών και που να έχη γεννηθή από ένα πραγματικόν έρωτα. Αυτό είνε το μόνον στοιχείον που μου λείπει και αυτό δεν θα τώ άναζητήσω ποτέ.

— Διαιτάζεστε λοιπόν.

— Κυρία! έρώνασε ο Νοστράδαμος. Σας λέγω λοιπόν ότι ο υίός σας Έρρίκος συγκεντρώνει όλα όσα χρειάζονται για μία παραμοία προφήσεως, θα σας έπεσε να σας τόν άποσπάσω για να άποδώσω τη ζωή σ' ένα πτώμα;

Η Αικατερίνη άφθε μία άγρια κραυγή.

— Όχι, όχι! έκαμε άπλώνοντας τα χέρια, σαν να ήθελε να προσηγορεύσει το παιδί της.

— Βλέπετε λοιπόν; ειπε ο Νοστράδαμος.

— Έχετε δίκιο, απήντησε η Αικατερίνη. Είνε τρομερόν. Μου φαίνεται ότι θα επέβαινε άν σ' υνέβαινε κάτι τέτοιο... Άλλα ύπάρχουν άλλα παιδιά...

— Παιδίστε, κυρία! έκαμε ο Νοστράδαμος. Εάν ύπάρχουν άλλα παιδιά μην έχοντες ότι για τώ καθένα από αυτά ύπάρχει μία μητέρα που πονει.

Η Αικατερίνη δεν απήντησε τίποτε. Μερικές στιγμές άργότερα, έγκάτελλεπε το μέγαρον του μάγου.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΛΙ ΤΟΥ ΦΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

Ήταν ήμερα πιά όταν ο Νοστράδαμος έφθασε έμπρός στην φυλακή του Σατελέ. Είχε φθάσει έκεϊ έρίππου συνωδευόμενος από δύο ύποπτες έπίσης έρίππους.

Έξήντησε άμέσως από τόν δεσμοφυλάκα να τού παραδώση τώ κλειδιά του καλλιού, όπου έκρατειτο ο Ρονσερόλ και έμνηκε μέσος σ' αυτό.

Ο φυλακισμένος άνεπήδησε άπό τη τραχηλή του.

— Ποιος είνε; έκαμε, Σείς, πάτερ μου;

— Ο αιδεσιμώτατος Λογιάλα δεν θα έλθη απήντησε ο Νοστράδαμος. Δεν θα τόν ξαναβλέψω πιά. Βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο δρόμο που οδηγεί προς τη Ρώμη και άμφιβάλλω άν θα φθάση ζών.

— Έφυγε! έκαμε ο Ρονσερόλ, τυχί μου. Άς είνε καταραμένος σ' αυτό. Χάρις σ' ένα θά την γνωρίζετε. Όχι, δεν έχω να σας ήρώσω τίποτε άλλο. Μία μόνον έρωτήσις παραμένει μέσα στο μυαλό μου. Μου είπατε ένα έραδόν ότι μπορείτε να άναστήσετε τούς νεκρούς... Να τούς άναστήσετε άχι ως φαντάσματα... Αυτό τώ έκάματε μπροστά τού... Άλλα με σάρκα και όστά. Αυτό τώ πράγμα θα σας έκανε ίσον με τόν θεόν. Τώ έπιχειρήσατε ποτέ;

— Όχι, κυρία.

— Άλλ' εάν θα έπρεπε θα τώ έκάνατε;

— Ναι. Προκειμένου όμως για ένα πρόσωπον, που θα μου ήτανε πολύ άγαπητό. Άλλα τέτοιο πρόσωπο δεν έχω κανένα. Η καρδιά μου είνε πρό πολλού νεκρή για όλα τα ανθρώπινα αίσθήματα. Ο

— Και πάλιν κάνετε σχήματα με ο Νοστράδαμος. Γιατί δεν έκαμε τίποτε άλλο από τώ να άπακούση σεις συμβουλές η στίς διαταγές που τού έδωκαν...

— Ο Ρονσερόλ έκύτταε κατάματα τόν συνομιλητή του. Τό μισο σκατάδα όμως που έπικρατούσε μέσα στο καλλι του τόν έμφοδιζε να τόν διακρίνη.

— Και ποιος μπορούσε να είνε

ισχυρότερος από τόν Ήγνάτιον ντ' Λογιάλα; έκαμε. Ποιος είνε τόν δυνατόν ώστε να μπόρη να βίγη διαταγές στον βασιλέα της Γαλλίας; Ποιος έδωκε τόν μοναχό και με έρριξε στη δυστυχία;

— Έγώ! απήντησε ο Νοστράδαμος.

— Σ' ό! Άλλα ποιος είσαι, Σατανά; Δεν έλέω δυστυχώς τώ πρόσωπό σου. Άλλα νομίζω πως έχω άκούσει αυτή τη φωνή. Ποιος είσαι; Τόληψε λοιπόν να μού πής τώ δνομά σου!

Ο μάγος άπέριξε τότε τόν μανδύα του και άνεληκωσε τώ φανάρι που έκρατούσε από χέρια του, σέ τρόπο που να φωτισθή έν τέλος τώ πρόσωπό του.

Ο Ρονσερόλ άπιστωχώρησε ά μέσος ως τώ θάλας του καλλιού.

— Ο Νοστράδαμος! έκαμε.

— Εί! μερικές στιγμές παρεμύει άφρονος τού ήταν άδύνατον να συγκεντρώση τις σκέψεις του.

Τέλος έγινε τα χέρια και με ύφους παρακλητικό σχεδόν έψιθύρισε:

— Τι σας έκαμα; Γιατί έμπούσατε τόν μοναχόν να με υσώση;

— Γιατί εγώ έξήγησα από τόν βασ'λεα την συλληψή σας. Γιατί εγώ σας έρριξα μέσα σ' αυτό τώ καλλι και δεν είχα κανένα λόγον να σας άφωσω να βγίητε από εδώ μέσα.

— Σείς έξήγησατε την συλληψή μου; έψιθύρισε ο Ρονσερόλ. Ναι, ναι, θα έπρεπε να τώ μαντεύσω. Κατηγορούσα τόν βασ'λεα. Άλλα φυσικά, αυτό μόνον σείς θα μπορούσατε να τώ κάμετε. Σεί τί σας έφταίσε όμως; Δεν τώ έζέρω τώ μόνον πού μπόρη να άντιληφθώ είνε ότι εύχαριστώσθε με έκατά τώ καλλι και εύχαριστώσθε με έκατά να σας άφωσω να βγίητε από εδώ μέσα.

— Σείς έξήγησατε την συλληψή μου; έψιθύρισε ο Ρονσερόλ. Ναι, ναι, θα έπρεπε να τώ μαντεύσω. Κατηγορούσα τόν βασ'λεα. Άλλα φυσικά, αυτό μόνον σείς θα μπορούσατε να τώ κάμετε. Σεί τί σας έφταίσε όμως; Δεν τώ έζέρω τώ μόνον πού μπόρη να άντιληφθώ είνε ότι εύχαριστώσθε με έκατά τώ καλλι και εύχαριστώσθε με έκατά να σας άφωσω να βγίητε από εδώ μέσα.

— Σείς έξήγησατε την συλληψή μου; έψιθύρισε ο Ρονσερόλ. Ναι, ναι, θα έπρεπε να τώ μαντεύσω. Κατηγορούσα τόν βασ'λεα. Άλλα φυσικά, αυτό μόνον σείς θα μπορούσατε να τώ κάμετε. Σεί τί σας έφταίσε όμως; Δεν τώ έζέρω τώ μόνον πού μπόρη να άντιληφθώ είνε ότι εύχαριστώσθε με έκατά τώ καλλι και εύχαριστώσθε με έκατά να σας άφωσω να βγίητε από εδώ μέσα.

Ο Νοστράδαμος, χωρίς να διαζέται καθόλου έκρέμασε τώ φανέρι σε ένα κορφο, έτσι που τώ καλλι φωτισθήε καλύτερα. — Έπειτα έστράφη προς τόν φυλακισμένο και τού ειπε:

— Θα μπορούσα να έπιβάλω τώ μοναχό μία πιδό σκληρή τιμωρία. Άλλα έκείνος είχε μία δικαιοσύνη: ήταν ελκικρινής. Την ώρα αυτή η άγαντία του έχει άρχισει και θα πεθάνη άποσημειώσας. Παρανοήσατε γιατί έρισκόσαστε μέσα σ' αυτό τώ καλλι. Έγώ όμως έγνωρίσα ένα άλλο σέ μόνον άλλη έποχή. Αυτό έδω είνε πολύ καλό. Έκεινο για τώ όποιον σας μιλώ ήταν άκατάστρο. Τό νερό έτρέχε άπό τούς τοίχους. Ο φυλακισμένος ήταν βεβημένος από τούς άστραγάλους και ο σκουριασμένος χαλκός έμπανταν μέσα στις σάρκες του και έπικανον βαθείς πληγές. Αυτός ο βεβημένος έξησε κατ' αυ τόν τόν τήλον έπί μήνες. Όταν ο μοναχός ήλθε να τόν έπισκεφθή ο φυλακισμένος τού άρκισθηκε στην ψυχή του ότι δεν είχε κάμει τίποτε καί εύρησε κατά γόνάτια τώπος. Έκαμα με δάκρυα που έσταζαν αίμα... Είχε ένον πατέρι και ίκέυσε τόν μοναχόν να τώ τρέψη για να τόν σώση. Άλλα ο μοναχός δεν τόν άκούσε... Ρονσερόλ άκούστε. Έρχομαι έξ άνω ματος αυτού τού άτυχού... Νομίζετε ότι έκαμα καλά, κτηνιάστε την μέρα στην έλλίδα, που άποτε λούσε όλη τη ζωή του;

— Άλλ' εγώ δεν είμαι ο Λογιάλα! ούρλιαξε ο Ρονσερόλ. Δεν σας έκαμα τίποτε εγώ!

— Αυτό είνε αλήθεια, απήντησε ο Νοστράδαμος. Δεν έκαμα τίποτε σέ μένα. Άλλα όπως σας είπα, τώ είνε μία σειρά από σιδερένια είνε ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Άπό ένα ταίγιο, ένα δολιχότρο στούντιο μπορεί να καθ' σάν πυροτήρημα. Η τζελανία τών φλμών άνάβει τόσο εύκολα, ώστε τίποτε δεν μπορεί να περιορίση την φωτιά και να την σβέση.

Θυμάμαι πρό έτών μία τέτοια πυρκαϊά από τόν Άντρέας. Είχε περβέσει από την άπρεσεία ένός υκτοφύλακος. Ο έφημερίδης όμως ύπεστήριζαν ότι έπρόκειτο περί έκδικήσεως τών γκαγκστερς. Μία νύχτα έκείνου τού χέμινος, οι κάτοικοι τού Λός Άντρέας άνεστατόνησαν από τις καμνίσεις της πυρσοεστικής όπρεσείας. Έν

— Άλλ' εγώ! έπανελάσε ο Ρονσερόλ. Τί σχέσι έχω με όλα αυτά;

— Αυτό είνε αλήθεια, ειπε και πάλιν ο Νοστράδαμος. Αυτό δεν σας άφορούν. Άλλα έπρεπε να τώ γνωρίζετε. Έκρημόνησα να σας πώ τώ δνομα τού ανθρώπου που η τώ φυλακισμένος έκαί μέσα...

— Δεν θέλω να τώ μάθω.

— Πρέπει όμως. Ο άνθρώπος αυτός έκαλετο Ρενόν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Η ΨΥΧΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΎΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Βροχερό και μουντό τώ νοεμβριανό χάραμα μόλις διαπερνούσε τώ παραθύρω κάποιου δωματίου τού ξενοδοχείου «Τό Άσπρο Άλλογον».

Κουρασμένη, η Κλαίρη Μαρτίου άνοιξε τα μάτια. Στην αρχή έμεινε έκπληκτη. Δεν άναγνώριζε την κρεβάτοκαμάρα της...

Σίγα - σίγα ξαναθυμήθηκε: τώ προηγούμενο βράδυ, είχαν φύγει από τώ σπίτι για να πανηγυρίσουν την επέτειο τού γάμου τους στο ίδιο έκεινο σκοτεινό έπαρχιακό ξενοδοχείο όπου είχαν περάσει την πρώτη τους γαμήλια νύχτα. Θα ξαναζούσαν τώ έρωτικό τούς τα έξοι.

Έδώ κι ένα χρόνο τώ δωμάτιο αυτό είχε κλεισεί όλη την εύτη χία της ως γυναίκας. Γιατί λοιπόν στην σημερα τώ ξαναγνώριμα παρόμοιαν άναμνήσεων άντι να πλημυρήση την καρδιά της με φλογερή και γλυκεία άνάμνηση, την σφίγει σαν έφιάλη;

Και όμως αυτές που άναπαύεται πιά της είνε ο ίδιος που είχε διαλέξει μόνη της, Κανείς άλλος δεν άγγίζει την καρδιά της. Πώς τόν άγάπησε! Τό έρωτά αυ τώ δωμάτιο τώ έζει, άόφωτο

ΤΟ ΧΟΛΑΝΓΟΝΤ ΧΩΡΙΣ ΘΥΛΟΥΣ

Κρυμμένοι θησαυροί τών στούντιο

Έκτος από τώ έμψυχα κεφάλαιά τους, τις δεινότητες, οι κινήματογραφικές έταιρίες έχουν και ένα πλθος πραγμάτων μεγάλης αξίας τα όποια φυλάγονται σέ έσπερα χρηματοκιβώτια. Θα άφιερώσμε λοιπόν τώ σημερινό μας άρθρο στούς θησαυρούς αυτούς, καθώς και στην άποκαλύψη τού τρώπου με τόν όποιον φυλάγονται.

Τώ Χόλλυγουντ έχει την πιδό καλή άργανωμένη άστυνομική ύπηρεσία, η οποία φροντίζει για τρία πράγματα: Για τήν ασφάλεια τών στούντιο για τήν ασφάλεια της ζωής τών μεγάλων άστέρων και για τήν ασφάλεια τών σπιτιών τους. Οι γκαγκστερς είνε οι πιδό παράδοχοι φίλοι τών καλλιτεχνών, ελποράτουν τακτικά τώ μνημιαίο έπιδόμα τους και μόλις από καθυστέρηση, σπεύδουν να τούς άπενηθύνουν την έξοδότησή τους με μία διαόρηξη. Έπειδή όμως στο έργο τους αυτό τούς βοηθούν κάμια φορά και οι άστυνομικοί, κάθε κινήματογραφική έταιρία έχει άργανώσει ένα ειδικό σώμα υκτοφύλακων. Οι άνθρωποι αυτοί πληρώνονται ήγεμονικά και έχουν ως μόνη τους φροντίδα την ασφάλεια τών στούντιο, πάντοτε έτοιμα να άνοίξουν άληθινή μάχη με τούς κακοποιούς που θα τώ μούσαν να πληρώσουν.

Άλλα έπίσης ειδικό σώμα περπολεϊ όλη τη νύχτα μέσα στο στούντιο και προσέχει μήπως πιάσθουν πυρκαϊά. Η φωτιά είνε ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Άπό ένα ταίγιο, ένα δολιχότρο στούντιο μπορεί να καθ' σάν πυροτήρημα. Η τζελανία τών φλμών άνάβει τόσο εύκολα, ώστε τίποτε δεν μπορεί να περιορίση την φωτιά και να την σβέση.

Θυμάμαι πρό έτών μία τέτοια πυρκαϊά από τόν Άντρέας. Είχε περβέσει από την άπρεσεία ένός υκτοφύλακος. Ο έφημερίδης όμως ύπεστήριζαν ότι έπρόκειτο περί έκδικήσεως τών γκαγκστερς. Μία νύχτα έκείνου τού χέμινος, οι κάτοικοι τού Λός Άντρέας άνεστατόνησαν από τις καμνίσεις της πυρσοεστικής όπρεσείας. Έν

— Άλλ' εγώ! έπανελάσε ο Ρονσερόλ. Τί σχέσι έχω με όλα αυτά;

— Αυτό είνε αλήθεια, ειπε και πάλιν ο Νοστράδαμος. Αυτό δεν σας άφορούν. Άλλα έπρεπε να τώ γνωρίζετε. Έκρημόνησα να σας πώ τώ δνομα τού ανθρώπου που η τώ φυλακισμένος έκαί μέσα...

— Δεν θέλω να τώ μάθω.

— Πρέπει όμως. Ο άνθρώπος αυτός έκαλετο Ρενόν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

εότε από λάμψη μυστηριώδη. Οι γυμνοί και παγεροί αυτοί τοίχοι τώ γνωρίζουν πως μπήκε στη ζωή και πως τίποτα πιά δεν ύπηρετεί για τώ έκστατικό είναι της τόσο γλυκό σαν τώ χέλιη του και τόσο ποθητό σαν τώ μάτια του.

Τήν είχε λοιπόν άπογοητεύσει; Όχι η θέρη του δεν είχε κρύψει. Πάντα τώ ίδιο χηλότυπο και σφιχτό άγκάλιασμα, η ίδια γεμάτη πάθος προθυμία. Έγνώριζαν όλη την ανθρωπίνη εύτυχία. Δεν άναγκάστηκαν ποτέ τους να λησμονήσουν η να κάνουν άνοστο τόν έρωτά τους μέσα στον άνεμοστρόβιλο τών πόλεων. Μία ζωή στην έξοχη, ήσυχη και άνετη, τούς έπέτρεψε ν' άπολαύσουν τις τρέλλες της άγάπης στο ίδιο περιβάλλον όπου είχαν άραδωνήσει. Εύγινε κα τοπία, κήποι σαν τωράσες που έφθαναν ως τόν ποταμό, ήσυχα λειβάδια όπου άνέμιζαν οι λείακες, σπιτάκια με κεραμίδια κόκκινα, χωμένα σαν μία φωλιά μέσα στη χλόη.

Οι εικόνες αυτές της ήρεμης ή δονής, φορτωμένες από άναμνήσεις κάνουν κάθε μέρα την άμνησεία πιδό διεγερτική. Κάθε βράδυ, παρμονεύει στο κατάδωλη την έπιστροφή τού άνδρός της. Τόν έλπεί πιδό που προσερχή τη δεινρόστη χία τού χαμογελά της προσφέρει τώ λουλούδι που έκαμα στην έξοχή.

Έκεινη άναμνήσε τώ δρωμά του και τώ καρφώνει στο στήθος της

Τήν παρασύρει στο πάγκο και σφίγγοντάς της τρυφερά τώ μπράτσα, της διηγείται τις άσυχολίες τού της ήμερας.

Μέσα στο έλέμμα του έλέπει τη συμπαγή άπεραντοσύνη τού δάσους και τών λειβαδιών. Η ζωή αυτή που είνε τόσο άγνή, τόσο μεγάλη και τόσο τρυφερή, δεν την κάνει να φαίνεται σαν εύτυχιωμένη; Έκντταζε τόν άνδρα της. Τώ πρόσωπό του, βαρύ από τόν ύπνο, φαίνονταν από της χαμογελής άκόμη. Ίσως και να την έβλεπε στο όνειρό του. Τα μπράτσα του, τεταωμένα ράθυμα προς αυτήν φαίνονταν σαν να θέλουν να τη σφίξουν έπάνω του... Ήταν από τώ ίδιο έλέφρα η ίδια άργή άναμνήση, τώ ίδιο δυνατό και ταφύριο όπου θα μπορούσε να προστρέξη. Παρατηρούσε προσπαθώντας να συγκινήθη. Άλλωμονοί! Η παρουσία αυτή δεν την έταράζε πιά, τώ λατρεμένα αυτά χαρακτηριστικά την άφηναν άδιάφορη.

Έπειτα από τρεις μήνες έξωφρενικής ήδονής, θέλησε, για να τόν άναστήση άκόμη περισσότερο να τόν γνωρίση ως τώ κατάδωλη της σκέψης του και της καρδιάς του. Θέλησε να μάθη τώ παρελθόν του, τώ παιδικό του χρόνια, τις πόλεις όπου είχε κατοικήσει τούς φίλους με τούς όποιους είχε συνδεθή. Έδιέβασε τώ δειλιά που έκείνος προτιμούσε και να πιδό τώρα η λερή αυτή θέρη σίγα, σίγα είχε έξασίμωσθε κάθε μαγεία,

ση έπιτυχία τών φλμών.

Για κάθε άστέρα δημιουργείται μία ιδιαίτερη μόδα που τώ ταιριάζει περισσότερο. Στην Τζέσον Κράουφορντ πινε πολύ ολισπόρ τού αλτέστες με πλθος άργυρών κομμωτιών. Στην Ντόροθυ Λαίουρ, πινε τής άρέσει τόσο πολύ να άποκαλύπτω τώ πλαστικό της σώμα, πηγαίονον μόνον τουαλέτες που άποκαλύπτουν όσο τώ δυνατόν περισσότερο τούς ώραιους ώμούς της. Ο σό για τήν Μύρια Λού, είνε όπερβολικά ιδιότροπη και ο σχεδιαστής πρέπει πάντα να την κάνει να διατηρή την έξωτική όμορφιά της.

Προτού λοιπόν γυρισθή ένα φιλμ ο σκηνοθέτης δίνει στον σχεδιαστή να μελετήσει τώ σενάριο και να ιδή τί κοστούμια θα χρειασθούν. Ο σχεδιαστής κλείνεται τότε στο άτελει του και δεν βγαίνει παρά μόνο όταν έρθη τί πρέπει να φορέση ο κάθε πρωταγωνιστής. Η δουλεία όμως δεν έχει τελειώσει. Πρέπει να συνεννοηθή με τις πρωταγωνίστριες και να τις πείσει ότι αυτές οι τουαλέτες, ταϊριάζουν στον τύπο τους και στον ρόλο που πρόκειται να άποδοθούν. Αυτό τώ είνε η πιδό δύσκολη δουλεία.

Ίδου τί λέει για τώ ζήτημα αυτό ο περίφημος Άντριαν ο σχεδιαστής της Μέτρο Γκόλντουιν:

«Έκαμια δεν συμφωνεί ποτέ με τώ γούστο μου άν και έζει ότι είμαι ο μόνος που μπόρω να τώ δώσω μία κατάλληλη γνώμη. Στο τέλος φυσικά όλες παραδέχονται ότι έχω δίκιο».

Μόλις μόνες που δέν με άπογοητεύουν είνε η Γκρέτα Γκάρμπο, η οποία έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη στα σχέδιά μου, η Νόρμα Σίρρερ που έζει περίφημα πιδό πρέπει να γυναιτεί όμορφα μία γυναίκα και η Τζέσον Κράουφορντ που είνε μία καλή μούσικιστρια. Όλες οι άλλες μού ψήνουν τώ ψάρι στα χέλια έως ότου τις καταφέρω να φορέσουν τις τουαλέτες που θα τις κάνουν όπερσοες!

Όλες οι συνεννοήσεις αυτές γίνονται με άπόλυτη μυστικότητα. Γι' αυτό κα τώ άτελει μου είνε ένα από τώ πιδό καλά κλειδωμένα χρηματοκιβώτια τών στούντιο. Έπίσης οι μούσικιστριες μου είνε τής άπολύτης έμπιστοσύνης μου. Μία φορά, όστόσο, ο έρος έγινε τήν σόφρα του στή θέλιέ μου και τώ άναστάσασε. Άκούστε αυτή την χαριτωμένη ιστορία!

Ήνα από τώ πιδό χαριτωμένα κορίτσια τού άτελιέ μου, η μίς Ένθιν Γουέπεν, έκαμε σ' ένα φιλοφωτικό χορό τού Χόλλυ

Ο έξαιρετικός αυτός άνδρας που την είχε κατακτήσει με τώ πρώτα έλέμμα ήταν, κάτω από την κομική λάμψη που τόν έσοκπαζε και που τώ χάριζε μία ψεύτικη προσοτικότητα, η πιδό κοινή και η πιδό άνοητη ύπερβείς.

Κάθε τί που προερχόταν άπ' αυ τόν την έπείραζε τώρα: τώ νω, χέλις αυτό ύφος που τώ είχε πάρει για χαριτωμένη έγγονοισιά δεν ήταν πια η ποινήρα. Τώ γέλιο από τώ τώ έξυπνο ήταν τώρα χυδαίο. Έπί πολύ είχε άναγκασθεί με τόν έαυτό της, με, κάθε μέρα η έσπερία κούρασις είχε συντρίψει τόν έρωτα αυτόν.

Σά λίγο, ο άνδρας της έζήτησε... Αούτ' όν έκύτταε χαμογελώντας. Καθώς την φύλασε, έδωκε τώ μάτια της προσημένα και γεμάτα δάκρυα...

— Πώς; Κλαίς σήμερα, άγάπη μου; Μά γιατί;

— Δεν είνε τίποτα. Ή συγκίνησις, χρυσό μου. Αυτό τώ δωμάτιο, όλες αυτές οι άναμνήσεις... Άπό πόσο σ' άγαπάω!

Και τόν έσφίξε στην άγκαλιά της κυριεύοντάς την άπό φιλογερή πάθος, έντελώς καινούργιο, άναμνημένο με κάποιαν άνείμωτη έπιθυμία να μνήν τού φανερωθή.

ΡΟΜΠΕΡ. ΒΑΛΛΕΡΥ. ΡΑΝΤΟ

— Αυτό είνε άδύνατον, τού απήντησε. Μη μού ζήτεις μία τόσο μεγάλη θυσία. Κάνε με ό,τι θέλεις δίδω με, αλλά δεν μπόρω να κάνω την άτιμία αυτή στον μύστερ Άντριαν.

«Ο φίλος της έπέμενε και αού τώ είνε άφορητή να διακοπούν οι συναντήσεις τών δυο νέων. Στο τέλος όμως ο έρος ένικησε τούς διαταγμούς της και ένα βράδυ την ώρα που έφευγε από τώ άτελιέ, πήρε μαζί της τώ σχέδιό μου και τώ πήγε τώ φίλου της. Έγώ, δέβαινα, δεν είχα ύποπτεση τί ποτε από την ιστορία αυτή. Ο ταν όμως έμμεσα την έξασφίσησε σέ σχέδιον μου, τρώμαστρήθηκε. Φοβήθηκε μήπως είχαν κλαπή από κανέναν σέκον μόνος και έρχονταν στην δημοσιότητα προτού άρχισή τώ γύρισμα τού φιλμ. Είδο ποίρσα λοιπόν την άστυνομία να υναστάσασε τώ Χόλλυγουντ, αλλά τώ σχέδιό μου δεν έρεθήσαν πουθενά».

Έξαφνα, ένα πρωί έδεδόθηκα την έπίσκεψη ένός κομψού καί σοφού νέου.

— Μύστερ Άντριαν, μού ειπε είμαι ο υίός τού «βασιλέως τών άρχαίων» και έρχομαι να σας έπιστρέψω τα... σχέδιά σας. Μη με ρωτάτε πώς ήρθαν στα χέρια μου. Σας έξομολογούμαι μόνον ότι σέ μερα είμαι ο πιδό εύτυχιωμένος σύζυγος τού Χόλλυγουντ. Τώ σχέδιό αυτό έγιναν άφορητή να δοκιμάσω την άγάπη της μίς Ένθιν και να την κάμω γυναίκα μου. Έλπίζω να την συγχωρήσετε!»

Καθώς έλέπετε, μέσα στούς θησαυρούς τών στούντιο κατακαλύβουν σπουδαία θέσι και τώ σχέδιό τών μνηστών φυλάγονται δέ και αυτά προσεκτικά από τώ ειδικό σώμα καί τούς υκτοφύλακες γιατί άποτέλεσμα ένα από τώ μυστικά της έπιτυχίας τών άστέρων. Αυτό τούς δίδουν, την μεγαλύτερη χάρι και την γοητεία τους.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΩΝΤΑΙ ΕΝΤΕΛΕΩΣ ΑΣΙΟΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ ΚΑΜΜΙΑΝ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΑΙ. ΕΑΝ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΖΗΤΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ, ΘΕΩΝ ΕΤΙΣΤΕ ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΤΑΙ ΕΩΣ ΟΛΕΙΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΜΩΝ ΕΠΙ ΠΟΛΛΗΣ ΤΟΥΤΟΥ. ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΕ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ: ΕΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» — ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ — ΘΕΩΣ ΣΑΝΤΑΡΩΣ 5, ΑΘΗΝΑΣ. — ΠΡΕΠΕΙ ΔΕ ΝΑ ΣΥΝΟΔΕΥΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΔΡΑΧΜΑΣ ΔΕΚΑ (10) ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗΝ.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ. — ΘΑ ΜΕ ΔΙΕΚΟΛΩΝΤΕ ΠΟΛΥ ΑΝ ΜΟΥ ΕΔΙΔΑΤΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΕΝΗΘΕΩΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΣΑΣ. Η ΖΩΗ ΣΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ, ΤΕΛΙΚΩΣ ΔΕ ΜΙΑΣ ΘΑ ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΝΙΚΗΤΡΙΑ. Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΣΠΙΣΤΙΑ ΕΧΟΥΝ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΣΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕΙ ΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΑΣ. ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΝΑ ΠΕΡΕΟΔΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΣΤΟΡΗΓΗΝ ΚΑΙ ΑΦΟΡΩΣΑΝ ΜΑΣ ΤΟΥ, ΔΙΑ ΝΑ ΤΟ ΕΞΕΛΕΞΕΤΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟΤΕΡΑΝ ΟΠΟΝΟΝ. ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΝ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΓΑΜΟΥ ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ. ΑΝΑΓΕΝΝΕΙ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΣΑΣ ΕΞΗΓΗΣΑΝ ΑΝΩΤΕΡΩ.

Τ ΔΕΚΑΤΕΣΕΡΑ. — «ΕΤΗ 1946 ΚΑΙ 1951. ΓΑΜΟΣ ΕΙΣ ΙΕΡΑΝ ΨΥΧΗΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΣΙΟΤΗΤΑΤΟΣ. ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑ ΤΩ ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ, ΑΙ ΟΠΟΙΕΣ ΘΑ ΘΕΣΟΥΝ ΕΙΣ ΚΙΝΟΥΝΤΟΝ ΤΗΝ ΟΥΛΟΓΗΝ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΜΙΑΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΝ ΦΗΜΗΝ ΓΥΡΩ ΣΑΣ. ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΝ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩ ΤΕΡΚΟΝ ΕΔΕ ΦΟΡΜΩΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΣΑΣ. ΘΑ ΕΜΠΝΕΥΣΕΤΕ ΙΣΧΥΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ. ΔΥΛΑ ΚΑΙ ΘΑ ΑΥΓΗΣΤΕ ΜΕ ΠΑΘΟΣ ΕΠΙΣΤΗ, ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝΤΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΙΞΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΓΑΜΟΥ, ΜΕΤΑ ΜΙΚΡΟΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΔΥΜΑΣ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΕΚΝΑ. ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΚΑΛΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ. Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΘΑ ΣΥΜΒΑΔΙΣΗ ΜΗΝ ΕΚΔΕΤΕΣ ΔΕΡΙΣΚΕΠΤΩΣ ΤΗΝ ΟΥΛΟΝ ΣΑΣ.

Γ Α Ρ Δ Ε Ν Ι Α Ν 925. — Ο ΓΑΜΟΣ ΔΕΝ ΕΠΙΛΗΡΩΣΕ ΤΟ ΚΕΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ, Σ' ΑΥΤΟ ΔΥΜΑΣ ΦΤΑΙΕΙ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΔΟΧΑΤΕ Σ' ΑΥΤΟΝ ΜΕ ΔΙΛΗ ΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ. ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΟΝΗΝ ΚΑΠΟΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΠΕΡΩΣΕΩΣ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΤΕ ΤΙ ΠΟΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΘΕΛΤΙΩΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗΝ ΣΑΣ ΤΑΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣ ΣΑΣ. Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΣΑΣ ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΑΥΤΟ. ΔΕΝ ΦΤΑΙΕΙ ΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΤΗΤΑΣ, ΠΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΑΙ ΔΥΛΩΣ ΤΕ ΘΑ ΠΑΡΑΚΑΛΗΘΟΥΝ ΣΥΝΤΟΜΩΣ ΓΕΝΙΚΩΣ Η ΖΩΗ ΘΑ ΣΑΣ ΕΥΝΟΗΣΗ ΑΠΟ ΑΠΟΦΕΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ. ΠΡΕΠΕΙ ΔΥΜΑΣ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΟΠΟΙΟΝΗΝ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΖΗΤΑΤΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΝ ΤΙΝΑ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ. Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΣΑΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΟΥ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΑ ΕΙΝΕ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ, ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΥΚΑΤΑΛΕΙΦΕΤΕ ΤΑΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΜΕΜΦΙΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ ΣΑΣ.

Α Θ Η Ν Α Ι Α Ν ΑΡΙΘΜ. 1935. — Η ΟΥΛΟΝ ΣΑΣ ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΘΗ ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΛΕΞΙΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ. ΝΑ ΜΗ ΔΙΔΑΤΕ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΜΕΤΕ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΑ ΣΥΝΤΟΜΩΣ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΔΙΑΤΡΕΧΕΤΕ ΚΑΝΕΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟΝ. ΘΑ ΟΥΠΟΘΕΤΕ ΕΞΕΛΑΙΩΣ ΑΡΚΕΤΑ, ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΠΟΥ ΟΥΠΟΘΕΤΕ. Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΔΥΛΑ ΔΕΝ ΕΡΙΣΚΩ ΜΕΓΑΛΗΝ ΔΕΡΜΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ. Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΕΒΕΛΑΙΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΤΟΝ ΔΩΘΗ ΕΙΣ ΓΕΝΝΙΑΙΟΤΕΡΑΣ ΑΠΟ ΠΟΡΩΣΕΙΣ ΔΕ ΑΥΤΟ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ Ε

ΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΗ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΣΑΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΤΕ ΤΟΝ ΜΕ ΣΤΟΡΗΓΗΝ ΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ. ΘΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΤΑΙ. ΕΠΙΜΟΝΗ ΕΝ ΜΕΡΟΥΣ ΣΑΣ ΘΑ ΤΟΝ ΑΠΕΜΑΚΡΥΝΕ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΣΑΣ. Τ Ρ Α Ι Ν Σ Α Ν — ΕΥΑΙΣΤΗΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΜΑΤΙΑΙΔΟΦΟΡΟΣ. ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΣΑΣ. ΕΧΕΤΕ ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΖΕΣΘΕ ΔΤΑΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΣΥΜΒΗ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΜΕ ΑΥΤΗΝ. ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΑΣ. Η ΤΑΣΙΣ ΣΑΣ ΑΥΤΗ ΣΑΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΙ ΠΟΛΛΑΣ ΣΥΜΠΕΤΕΙΑΣ. ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΘΡΗΓΕ ΠΛΗΡΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΝ ΚΑΙ ΘΑ ΟΥΠΟΘΕΤΕ, ΚΥΡΙΑΩΤΑ ΔΙΟΤΙ ΘΑ ΕΛΕΠΤΕ ΘΥΓΟΜΕΝΟΝ ΤΟΝ ΕΥΑΙΣΜΟΝ ΣΑΣ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΔΕΝ ΟΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ. ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΟΛΛΑΣ ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ. ΕΠΙ ΔΕΙΞΑΤΕ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΑΠΟΡΡΩΣΙΝ ΚΟΙΤΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ. ΓΕΝΙΚΩΣ ΘΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΗΤΕ ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΕΔΟΝ ΙΚΑΝΟ ΠΟΛΥΤΗΤΗΣ.

Ρ Ο Δ Ο Λ Φ Ο Ν. — ΑΞΙΖΕΙ ΔΡΑ ΓΕ ΝΑ ΑΙΤΙΑΣΕΤΕ ΓΙΑ ΔΙΕΣ ΤΙΣ ΑΝΑΠΟΔΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗ; ΝΟΜΙΖΩ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ, ΟΤΙ ΔΙ. Η ΤΥΧΗ ΑΥΤΗ ΣΑΣ ΕΔΩΚΕ ΑΡΚΕΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΙΑ. ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ ΤΑ ΑΝ ΤΑΥΝΟΝΟΝΤΑΙ ΙΣΑΡΙΘΜΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΣΕ ΣΑΣ ΑΠΟΚΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΤΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ. ΟΤΙ ΣΑΣ ΛΕΙΠΕΙ ΕΙΝΕ Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΣ. ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΜΕΝΟΙ Σ' ΕΝΑ ΠΡΟΤΥΠΟ ΖΩΗΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΠΟΤΕ. ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, ΣΤΕΡΙΩΣΘΕ ΕΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟΥ. ΑΝΤΙ ΝΑ ΤΑ ΘΑ ΖΗΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ, ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΑ ΘΑΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΛΕΡΙΑ ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΣΑΣ. ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ ΚΑΜΜΙΑ ΚΑ ΚΟΔΑΙΜΟΝ, ΟΠΩΣ ΔΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΟΝΕΤΕΣΘΕ. ΟΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΕ ΟΡΜΗ, ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ, ΖΩΝΤΑΝΙΑ. ΤΟΛΜΗΣΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΟΠΑΣΕΤΕ ΤΟΝ ΚΙΛΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΩΝ ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΙΣΘΕ ΔΟΛΩΣ. ΓΙΑ ΣΑΣ Η ΖΩΗ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙ ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΡΟΥΤΙΝΑ. ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ ΣΥΝΤΟΜΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ. ΑΠΟΦΩΝΕΤΕ ΤΑΣ ΕΡΩΤΙΚΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ. ΜΟΝΟΝ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΥΣΕ ΝΑ ΜΑΣΤΙΓΩΣΗ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΣΑΣ. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΡΓΕΙ.

Τ Ρ Ε Λ Λ Η Ν Σ Π Α Ν Ι Ο Λ Α Ν. — ΔΕΝ ΔΙΔΑΤΕ ΚΑΘΩΛΟΝ ΣΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΔΩΣΩ. ΝΑ ΔΙΑΚΟΜΕΤΕ ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΛΙΤΑ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΑΥΤΟΝ. ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΑ ΔΙΔΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ. ΑΦΟΥ ΜΟΛΙΣΤΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ 'ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ ΟΥΠΑΡΧΕΙ. Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ Η ΠΟΛΥ ΑΦΕΛΗΣ Η ΠΟΛΥ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ. ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ ΚΑΙ ΔΦΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΤΕΡΕΘΕ ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΑΣ. ΤΟ ΔΕΤΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΠΟΔΕΙΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ. ΤΟ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΝ ΔΥΜΑΣ ΕΙΝΕ ΟΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΧΕΙ ΠΑΙΔΙΑ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΕΦΘΕΤΕ. ΣΑΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝΤΑΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΔΑΤΕ ΚΑΘΩΛΟΝ, ΑΦΟΥ ΕΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΟΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΧΕΤΕ ΟΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΣΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΧΕΤΕ.

Ε. Α. 1904. — ΕΙΣΘΕ ΘΙΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ. ΕΝΕΡΓΕΙ, ΤΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑΣ ΠΑΡΟΡΜΗΣΕΙΣ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΟΛΥΟΚΛΗΤΕΣΘΕ. ΕΚ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΕΤΙΜΙΑ ΜΕΤΑ ΤΩΝ. ΜΕΓΑΛΗ ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΣ, ΠΟΥ ΕΠΙΔΡΑ ΔΥΣΜΕΝΩΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΛΟΝ ΣΑΣ. ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΣΟΦΟΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΝΕΤΕ ΠΟΛΛΑΣ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑΣ. ΘΑ ΕΙΝΕ ΔΥΜΑΣ ΠΡΟΣ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΟΤΙ ΘΡΑΔΥΤΕΡΟΝ ΘΑ ΕΥΝΟΗΣΕΤΕ ΑΡΚΕΤΑ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΑΥΤΟ. ΑΜΕΣΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ. ΝΑ ΜΟΥ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΕΥΝΟΗΣΕΤΕ. ΤΟΤΕ ΜΟΝΟΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΩ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕΛΙΤΑΣ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ.

Π Ρ Ο Σ Τ Η Ν Ν Ε Α Ν, ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΠΟΚΟΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΦΙΛΟΥ ΤΗΣ ΟΥΤΩ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΝ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1941. — ΕΞΕΧΑΣΤΕ ΝΑ ΜΟΥ ΔΩΣΕΤΕ ΕΝΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΘΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΗΤΕ ΔΡΑ ΓΕ ΟΤΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΥΤΗ ΣΑΣ ΑΦΟΡΑ; ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΣΑΣ ΕΙΝΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΣ. ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΟΥ ΕΧΕΤΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΝ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗΝ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΟΛΛΑ ΕΜΠΟΔΙΑ. ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΘΗ ΔΥΜΑΣ ΘΡΑΔΥΤΕΡΟΝ. ΕΧΕΤΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΙΔΙΟΤΗΤΟΝ ΚΑΙ ΖΗΛΟΥ ΤΟΝ, ΧΛΙΣΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΖΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΗ.

Α Υ Ρ Ι Ο Λ Ο Υ Δ Ο Ε Κ. — ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΘΙ ΠΟΛΥ ΘΕΡΜΑ. ΕΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΟΥΛΟΓΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΘΕ ΤΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΥΡΙΩΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΩΝ. ΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΔΥΛΑ ΤΟ ΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟΝ ΔΕΝ ΕΞΕΡΝΑ ΩΡΙΜΕΝΑ ΘΡΑ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΑΤΩΣ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΗ ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ ΣΥΝΤΟΜΩΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΣΑΣ.

Α Μ Π Ε Λ Ο Κ Λ Η Μ Α. — ΔΕΝ ΕΥΝΟΗΣΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΩΤΙΚΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΤΙΒΕΘΕ. ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΩΛΙΟΝ ΣΑΣ ΔΕΝ ΑΠΟΔΙΔΩ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ. ΕΙΝΕ ΚΑΤΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΑΙΡΟΝ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΡΑΣΩ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ. ΣΑΣ ΣΗ ΜΕΙΩΝΩ ΑΚΟΜΗ ΟΤΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΣΥΝΤΑΥΝΙΖΟΝΤΑΙ. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΙΝΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΦΑΝΗΤΕ ΑΠΟ ΛΥΤΩΣ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ. Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΣΑΣ ΕΡΩΘΕΥΕΤΕ.

Ε Ν Τ Ε Λ Δ Α Γ Σ Λ Α Ρ Ι Ο Ν. — ΑΤΟΜΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ. ΔΕΧΕΣΘΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ. ΚΑΤΑ ΘΑΘΟΣ ΕΙΣΘΕ ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΤΡΥΦΕΡΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ. ΟΥΝΕΙΡΕΥΕΣΘΕ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΑΣ, ΠΟΥ ΔΥΜΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΟΥΤΕ ΠΕ ΝΑ ΤΑ ΘΑΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΛΕΡΙΑ ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΣΑΣ. ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ ΚΑΜΜΙΑ ΚΑ ΚΟΔΑΙΜΟΝ, ΟΠΩΣ ΔΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΟΝΕΤΕΣΘΕ. ΟΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΕ ΟΡΜΗ, ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ, ΖΩΝΤΑΝΙΑ. ΤΟΛΜΗΣΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΟΠΑΣΕΤΕ ΤΟΝ ΚΙΛΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΩΝ ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΙΣΘΕ ΔΟΛΩΣ. ΓΙΑ ΣΑΣ Η ΖΩΗ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙ ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΡΟΥΤΙΝΑ. ΔΕΝ ΘΛΕΠΩ ΣΥΝΤΟΜΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ. ΑΠΟΦΩΝΕΤΕ ΤΑΣ ΕΡΩΤΙΚΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ. ΜΟΝΟΝ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΥΣΕ ΝΑ ΜΑΣΤΙΓΩΣΗ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΣΑΣ. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΡΓΕΙ.

Τ Ρ Ε Λ Λ Η Ν Σ Π Α Ν Ι Ο Λ Α Ν. — ΔΕΝ ΔΙΔΑΤΕ ΚΑΘΩΛΟΝ ΣΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΔΩΣΩ. ΝΑ ΔΙΑΚΟΜΕΤΕ ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΛΙΤΑ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΑΥΤΟΝ. ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΑ ΔΙΔΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ. ΑΦΟΥ ΜΟΛΙΣΤΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ 'ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ ΟΥΠΑΡΧΕΙ. Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ Η ΠΟΛΥ ΑΦΕΛΗΣ Η ΠΟΛΥ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ. ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ ΚΑΙ ΔΦΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΤΕΡΕΘΕ ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΑΣ. ΤΟ ΔΕΤΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΠΟΔΕΙΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ. ΤΟ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΝ ΔΥΜΑΣ ΕΙΝΕ ΟΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΧΕΙ ΠΑΙΔΙΑ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΕΦΘΕΤΕ. ΣΑΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝΤΑΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΔΑΤΕ ΚΑΘΩΛΟΝ, ΑΦΟΥ ΕΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΟΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΧΕΤΕ ΟΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΣΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΧΕΤΕ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Υπεύθυνος Συντάξας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετησίως Εσωτερικού Δρχ. 500
Εξωτερικού » » 250
Εμβάσματα και επιταγαι εις
διαταγήν: «Περιοδικόν «Θη-
σαυρόν»». Αθήνας. Σαν-
ταρώς. 5.

Προτάξιμος Τυπογράφους:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρω 4 Παγκράτι)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

(ΑΘΗΝΑΙ, Οδός Ακαδημίας 84)
Αριθμ. Τηλεφ. 32.633

Όροι πληροφοριών και εγγράφων κατά τα απογεύματα
από 5 — 7.30.

Το πτυχίον της Σχολής αναγνωρίζεται από το Υπουργείον
Οικονομικών και από το Συνέδριον των Ελλήνων Βιομη-
χών και Βιοτεχνών.

49ον

ΚΑΙ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΘΥΣΕΙ Σ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΕΤΗΦΕΙΣΜΕΝΟΣ, ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΘΑ ΡΟΥΓΕΡ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ ΚΑΛΑ, ΜΟΛΙΣ ΑΝΟΙΞΕ Η ΟΙΔΕΡΝΙΑ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΟΥΠΟΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΜΠΗΚΕ Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΑΡΕΝ, ΔΕΝ ΕΔΙΩΤΑΝΕ ΝΑ ΜΠΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ.

ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΘΡΑΔΥΤΕΡΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΑΜΕΝΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ» ΕΡΙΣΚΟΝΤΑΝ ΜΕ ΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΑΣ ΕΡΩΘΕΥΕΤΕ. ΣΤΟ ΜΕΤΑ ΤΩ ΚΑΘΩΣ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ ΠΕΡΙΕΡΓΑΖΟΝΤΑΝ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΘΕΝ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ, Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΠΟΜΑΧΟΥ ΠΛΗΤΑΙΟΝ ΤΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΧΑΛΗ ΛΟΦΩΝΑ:

— ΠΑΤΕΡΑ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ ΤΟΥ «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ».

— ΠΩΣ ΤΙ ΕΙΠΕ; —

— ΟΧΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑ. ΑΚΟΥΣΕ ΟΤΙ ΣΟΥ ΛΕΩ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΨΕΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗ ΘΥΓΗ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΛΟΓΟΝ ΑΠ' ΕΔΩ ΜΕΣΑ, ΓΙΑΤΙ ΑΝ ΦΥΓΩ ΕΙΜΟΣΤΕ ΧΟΜΕΝΟΙ.

— ΚΑΛΑ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ. ΕΚΑΜΕ Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΠΗΓΕ ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΕ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΧΑΝ ΉΔΗ ΣΟΝ ΝΕΛΘΕΙ ΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΘΕΛΗΣΑΝ ΝΑ ΠΟΥΝ, Η ΘΡΑΝΙΝ ΔΥΜΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠΗΛΟΡΕΥΕ ΝΑ ΜΗΛΗΣΑΝ.

— ΕΧΕΤΕ ΑΝΑΓΚΗ ΑΝΑΠΑΣΕΩΣ, ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ. ΞΕΚΟΥΡΑΣΘΗΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΜΕΙΣ ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΑΜΕ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΒΥΛΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΚΑΙ ΝΟΝΤΑΣ ΝΟΜΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΑ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ. ΚΑΙ ΔΤΑΝ ΕΡΕΘΗΚΑΝ ΟΙ ΤΡΕΙΣ Η ΘΡΑΝΙΝ ΕΣΤΡΑΦΗΚΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΕΩΣ ΔΤΟΥ ΕΛΘΗ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΠΗΓΑΓΕ ΝΑ ΕΙΣΠΟΙΗΣΗ ΣΕ ΛΙΓΟ, ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΡΥΦΟΥΝ ΣΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΗΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΟΠΟΥ ΝΑ ΜΗ ΉΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΤΙΣ ΘΡΟΝΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΙΣ ΚΑΙ ΤΕΔΙΩΚΑΝ. ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣΕΘΕΣΕ ΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΧΕ ΕΝΑ ΟΥΠΟΝΟΜΟ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟ ΑΥΤΟ.

Ο ΟΥΛΛΙΑΜ ΔΕΧΘΗΚΕ ΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΤΟ ΟΥΠΟΝΟΜΟ, ΟΠΟΤΕ Η ΘΡΑΝΙΝ ΣΤΡΑΦΗΚΕ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ.

— ΚΑΛΕ, ΠΑΤΕΡΑ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ, ΠΗΓΑΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΑΓΕΙΡΙΟ ΑΝΑΨΕ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΒΩ. ΘΑ ΚΑΤΕΒΟΥΜΕ ΣΤΟ ΟΥΠΟΝΟΜΟ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΦΩΤΙΣΕ.

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΩΝΩΣ ΕΚΑΜΕ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΚΑΠΟΙΟ ΝΟΜΙΑ. ΝΟΜΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΤΕΛΗΦΘΗ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ, ΕΝΩ Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΑΡΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ.

— ΠΑΩ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΕΙΠΕ. Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ ΔΕΝ ΕΛΕΙΨΕ ΠΕΡΙΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΕΠΕΣΤΕΡΕ ΦΕ ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΥΧΝΑΡΙ.

— ΘΑ ΚΑΤΕΒΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΣΤΟ ΟΥΠΟΝΟΜΟ, ΡΩΤΗΣΕ.

— ΝΑΙ, ΠΑΤΕΡΑ. ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΕΣΩ ΝΑ ΜΑΣ ΦΩΤΙΣΕ.

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΑΡΕΝ ΣΥΜΦΩΝΗΘΗΚΕ ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΥΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΙΛΕΓΕ ΣΤΟ ΜΕΤΑ.

— ΘΑ ΔΗΤΕ, ΚΥΡΙΕ ΑΣΤΥΝΟΜΕ, ΠΟΣΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΚΡΥΨΗ. ΜΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΟΥΠΟΝΟΜΟ ΜΑΣ.

ΚΑΙ ΑΝΤΥΠΟΤΟΣ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ, ΣΥΡΟΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ, ΠΟΥ ΜΕ ΤΟΣΗ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΣΤΗΣΕ Η ΘΡΑΝΙΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ ΧΑΙΜΟΛΕΓΩΝΤΑΣ:

— ΘΑ ΔΩ ΠΡΩΤΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ, ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ.

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΑΡΕΝ ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΟΥΠΟΝΟΜΟΥ, ΜΙΑ ΣΤΕΡΕΩΤΑ ΤΗ ΕΥΛΙΝΗ, ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΡΙΑ ΣΑ ΟΚΛΙΑ, ΕΣΤΑΤΗΣΕ ΚΑΙ ΦΩΤΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΛΥΧΝΑΡΙΟΥ ΠΙΣΩ ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΣΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ:

— ΟΡΙΣΤΕ, ΚΥΡΙΕ ΑΣΤΥΝΟΜΕ. ΚΑΙ ΤΕΒΗΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ,...

— ΑΛΗΘΕΙΑ! ΘΑΥΜΑΣΙΟ, ΕΙΠΕ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ, ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΚΛΙΑ.

— ΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΝΑ ΔΗΤΕ ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΕΙΝΕ, ΠΡΟΣΘΕΣΕ Η ΘΡΑΝΙΝ ΠΟΥ ΕΡΧΟΤΑΝ ΠΙΣΩ ΤΟΥ.

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΑΡΕΝ ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΝΑ ΚΑΤΕΒΗ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ ΚΑΙ ΝΑ ΦΘΑΣΗ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ. ΚΑΙ Ο ΨΕΥΔΟΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΑΦΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΔΥΛΑ ΤΑ ΟΚΛΙΑ, ΣΤΡΑΦΗΚΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗ ΑΝ ΕΡΧΟΤΑΝ Η ΘΡΑΝΙΝ, Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ ΑΦΗΚΕ ΚΑΤΑ ΥΓΗΣ ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ, ΩΡΙΜΩΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΓΕΡΑ ΜΠΡΑΣΤΑ ΤΟΝ ΤΟΝ ΕΠΙΣΕ ΑΠΟ ΠΙΣΩ.

— ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΑΝΘΡΩΠΕ! ΕΡΩ, ΝΑΞΕ. ΗΛΘΕΣ ΝΑ ΜΑΣ ΓΕΛΑΣΕΙΣ; ΕΙ;

— ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ...

ΕΚΑΜΕ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ, ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΕΞΕΦΥΓΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΜΑΧΟΥ.

— ΣΙΓΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ, ΚΑΚΟΥΡΓΕ! «ΕΛΑ, ΘΡΑΝΙΝ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ. ΠΑΡΕ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΠΟΥ ΚΡΕΜΑΤΑΙ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΔΕΞΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ.

— ΘΑ ΜΟΥ ΤΑ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΑΚΡΙΒΑ ΕΦΩΝΑΞΕ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ.

— Ω, ΚΥΡΙΕ, ΕΙΠΕ Η ΘΡΑΝΙΝ. ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ ΔΑ ΝΑ ΘΥΜΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ. «ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΕΣΙΜΟ. ΔΕΝ ΑΦΗΣΤΕ ΜΕΙ ΣΑΣ ΔΙΑΤΑΣ, ΣΩ...

ΚΑΝΕΙΣ ΔΥΜΑΣ ΔΕΝ ΕΠΕΡΟΞΕΕ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΟΥΛΛΙΑΜ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΠΟΜΑΧΟΥ ΔΕΘΗ, ΚΕ ΟΥΠΟΔΕΙΛΑΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΟ ΘΑΘΟΣ ΤΟΥ ΟΥΠΟΝΟΜΟΥ ΟΠΟΥ ΟΥΠΟΧΡΕΩΣΗΚΑΝ ΝΑ ΕΣΤΑΠΛΩΣΗ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΚΑΤΙ ΚΟΥΡΕΛΙΑ.

— ΜΕΙΝΕ ΤΩΡΑ ΕΚΕΙ, ΑΓΑΠΗΤΕ ΚΥΡΙΕ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΜΕΤΑ Ο ΒΑΡΕΝ. ΚΙ' ΑΝ ΘΕΣ, ΕΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΑΜΕ ΗΣΥΧΑ.

— ΚΑΙ ΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΥΜΕ; ΤΙ ΠΟΤΕ...

— Α, ΟΧΙ ΔΑ! «ΕΠΕΙΤΑ ΑΝ ΔΕΝ ΕΧΩ ΕΝΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΤΙΠΟΤΕ, ΕΧΕΙ Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ Η ΘΡΑΝΙΝ.

Η ΝΕΑ ΠΛΗΡΑΙΩΣΕ ΤΟΤΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΛΛΙΑΜ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΠΕ:

πρωτόταξος σημαίνει να είναι πάνω
δεδόξα. Πρόκειαι να προσθέσεις διό-
τι υπάρχουν πολλοί κληνόντες. Ολο-
νομείται στενωροί. Θα έρωσας
τε από μικρές ηλικίας. Θα επι-
χέτε εκείνο το οποίο επιθυμώτε.
Πρώτοι έρωται ατομικά. τα ό-
ποια όμως δεν θα σας ικανοποιή-
σουν απόλυτως. Γάμοι βραδύνει το
κατά. Θα είναι έλαφροί και θα

105° 120° 135° 150° 165° 180°